

DOAÇÃO DE

Orígenes Lessa

A

Em 26/7/83

BIBLIOTECA MUNICIPAL "ORÍGENES LESSA"

LUCIANI
SAMOSATENSIS OPERA.

EX RECOGNITIONE
CAROLI IACOBITZ.

VOL. I. PARS I.

INSUNT LIBRI HI:

DE SOMNIO s. VITA LUCIANI. CONTRA EUM, QUI DIXERAT,
PROMETHEUS ES IN VERBIS. NIGRINUS s. DE MORIBUS
PHILOSOPHORUM. IUDICIUM VOCALIUM. TIMON s. MISANTHROPUS.
HALCYON s. DE TRANSFORMATIONE. PROMETHEUS s. CAUCASUS.
DIALOGI DEORUM (SUPERORUM). DIALOGI DEORUM MARINORUM
DIALOGI MORTUORUM. MENIPPUS s. NECYOMANTIA.

EDITIO STEREOTYPA.

BIBLIOTHECA MUNICIPAL
"ORIGINES LESSA"
Cmba N. 32.519
MUSEU LITERARIO

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCXCIV.

LIPSIÆ, TYPIS B. G. TEUBNERI.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ ΗΤΟΙ ΒΙΟΣ
ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Reitz.
L. p.

1. " Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν 1
ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὢν, ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο 2
μετὰ τῶν φίλων, ὅ τι καὶ διδάξαιτό με. τοῖς πλείστοις
οὖν ἐδοξε παιδεῖα μὲν καὶ πόνον πολλοῦ καὶ χρόνου μα-
κροῦ καὶ δαπάνης οὐ μικρᾶς καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς,
τὰ δ' ἡμέτερα μικρὰ τε εἶναι καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπι-
κουρίαν ἀπαιτεῖν· εἰ δὲ τινα τέχνην τῶν βαναύσων ἐκ-
μάθοιμι τούτων, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἂν αὐτὸς ἔχειν
τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης καὶ μηκέτ' οἰκόσιτος εἶναι 3
τηλικούτος ὢν, οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐ-
φρανεῖν ἀποφέρων αἰετὸ γιγνόμενον. 2. δευτέρως οὖν
σκέψεως ἀρχὴ προὔτεθθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν καὶ ῥά-
στη ἐκμαθεῖν καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα καὶ πρόχει-
ρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλου
τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπει-
ρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδῶν, — παρῆν γὰρ
ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἀριστος ἐρμογλύφος εἶναι δοκῶν
[καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις] — οὐ θέμις, 4
εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν σοῦ παρόντος, ἀλλὰ
τοῦτον ἄγε — δεῖξας ἐμέ — καὶ δίδασκε παραλαβὼν λί-
θων ἑργάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρμοστὴν καὶ ἐρμο-
γλυφεῖα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο φύσεώς γε. ὡς οἴσθαι,
τυχῶν δεξιᾶς. ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς·

ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν
 τὸν κηρὸν ἢ βόας ἢ ἵππους ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους
 ἀνέπлатτον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ
 μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον, τότε δὲ ἐπαινος
 εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν, καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ'
 ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην,
 5 ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. 3. ἅμα τε οὖν ἐπιτηδεῖα
 ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ
 θεῷ μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος,
 ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει εἶχειν καὶ
 πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεοὺς τε
 γλύφων καὶ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἑμαυ-
 τῷ τε κακείνοις οἷς προηροῦμην. καὶ τὸ γε πρῶτον ἐκείνο
 καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγένετο· ἐγκοπέα γὰρ τινα
 μοι δοὺς ὁ θεὸς ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι πλακὸς
 ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν „ἀρχὴ δέ τοι ἡμι-
 6 ρίας κατεάγη μὲν ἢ πλάξ, ὁ δὲ ἀγανακτήσας σκυτάλην
 τινα πλησίον κειμένην λαβὼν οὐ πράως οὐδὲ προτρο-
 πτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δακρῦά μοι τὰ προοίμια
 τῆς τέχνης. 4. ἀποδράς οὖν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν
 ἀφικνουῦμαι συνεχῆς ἀνολολύζων καὶ δακρῦων τοὺς
 7 ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως, καὶ διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην, καὶ
 τοὺς μάλωπας ἐδείκνυον· καὶ κατηγοροῦν πολλὴν τινα
 ἠμότητα, προσθεὶς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἐδρασε, μὴ
 αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. ἀγανακτησαμένης
 δὲ τῆς μητρὸς καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης,
 ἐπεὶ νυξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἐτι εὐδακρυς καὶ τὴν νυκτα
 ὄλην ἐννοῶν. 5. μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα καὶ
 8 μειρακιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκα-
 ταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιλη-
 κόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἶπω

Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος
ἀμβροσίην διὰ νύκτα

ἐναργῆς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας·
ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τὰ τε σχήματά μοι
τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει καὶ ἡ φωνὴ
τῶν ἀκουσθέντων ἐναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. 6.
δύο γυναικὲς λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἰλκόν με πρὸς ἑαυ-
τὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν
με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ
ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει καὶ παρὰ μικρὸν ὅλου
εἶχέ με, ἄρτι δ' ἂν αὐτὴς ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων
δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κε-
κτῆσθαι βούλοιο. ἡ δέ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτριῶν ἀντι-
ποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ καὶ ἀνδρική καὶ ἀνχηρὰ
τὴν κόμην, τῶ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεξωσμένη τὴν 9
ἐσθῆτα, τιάνου καταγεμούσα, οἶος ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε
ἔξοι τοὺς λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος καὶ τὸ
σχῆμα εὐπρεπῆς καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολὴν. τέλος δ' οὖν
ἐφ' ἱασι μοι δικάζειν, ὁποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐ-
τῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἐλέξεν·
7. ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἐρμολυφικὴ τέχνη εἰμί, ἦν χθὲς ἤρξω
μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενῆς οἴκοθεν· ὁ τε
γὰρ πάππος σου — εἰποῦσα τοῦνομα τοῦ μητροπάτορος
— λιθοξόος ἦν καὶ τῶ θεῖῳ ἀμφοτέρῳ καὶ μάλα εὐδοκι-
μεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δ' ἐθέλεις λήρων μὲν καὶ φληνάφω
τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, — δεῖξασα τὴν ἑτέραν —
ἐπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἔμοι, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννι-
κῶς καὶ τοὺς ὤμους ἔξεις καρτεροῦς, φθόνου δὲ παντὸς
ἀλλότριος ἔση καὶ οὐποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπήν, τὴν 10
πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· οὐδὲ ἐπὶ λόγους
ἐπαινέσονται σε πάντες. 8. μὴ μυσαχθῆς δὲ τοῦ σώ-
ματος τὸ εὐτελὲς μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ τιναρόν· ἀπο γὰρ

- 11 τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνος ἔδειξε τὸν Δία καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο καὶ Μύρων ἐπηνέθη καὶ Πραξιτέλης ἔθανμάσθη· προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν
- 12 οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περιβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἐτι τούτων πλείονα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῆ συνείρουσα καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλείστα γάρ μου τὴν μνήμην ἤδη διέφυγεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ᾧδέ πως· 9. ἐγὼ δέ, ᾧ τέκνονι, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πε-
- 13 πείρασαι. ἡλίκᾳ μὲν οὖν τὰγαθὰ ποριῆ λιθοξόος γενόμενος, αὕτη προείρηκεν· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ τῷ σώματι πονῶν κἂν τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανῆς μὲν αὐτὸς ᾧν, ὀλίγα καὶ ἀγεννη λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελεῖς δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος οὔτε ἐχθροῖς φοβερός οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἰς, ἀεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσων καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῶ
- 14 βίου ζῶν καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ᾧν· εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιο καὶ πολλὰ θαυμαστά ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὐξαιτ' ἂν ὁμοίός σοι γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάνανσος καὶ χειρῶναξ καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθῆσῃ. 10. ἦν δ' ἔμοι πειθῆ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα καὶ πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα καὶ πάντων ὡς εἶπεν ἐμπειρον ἀποφαίνουσα, καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σου κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω πολ-

λυῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δικαιοσύνη,
 εὐσεβεία, πραότητι, ἐπιεικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῶ τῶν
 καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρμῇ· ταῦτα γὰρ 15
 ἔστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει
 δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδὲν οὔτε νῦν γενέσθαι δέου, ἀλλὰ
 καὶ τὰ μέλλοντα προσφει μετ' ἐμοῦ, καὶ ὅλως ἅπαντα,
 ὅποσα ἐστί, τά τε θεῖα τά τ' ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν
 σε διδάξομαι. 11. καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βου-
 λευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον
 ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαι-
 νούμενος καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν καὶ ὑπὸ τῶν
 γένει καὶ πλούτῳ προὔχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα
 μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, — δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάν-
 νυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει — ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμε-
 νος· κἂν ποὺ ἀποδημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώσ 16
 καὶ ἀφανῆς ἔσῃ· τοιαυτὰ σοι περιθῆσω τὰ γνωρίσματα,
 ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει
 σε τῶ δακτύλῳ „οὗτος ἐκεῖνος“ λέγων. 12. ἂν δέ τι
 σπουδῆς ἄξιον ἦ καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὄλην
 καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν ποὺ τι
 λέγων τύχης, κεκηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμά-
 ζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῆς δυνάμεως τῶν λόγων
 καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτίας· ὁ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα 17
 καὶ ἀθάνατοὶ τινες γίνονται ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι
 περιποιήσω· καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὐ-
 ποτε παύσῃ συνῶν τοῖς πεπαιδευμένοις καὶ προσομιλῶν
 τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνας υἱὸν
 ὄντα ἐγὼ ἠλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμ-
 πανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος
 ἐθεράπευσεν. ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἐρμογλυ- 18
 φικῇ ταύτῃ τραφεῖς ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττο-
 νος καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἠυτομόλησεν ὡς ἐμέ,

ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ἄδεται. 13. ἀφείς δὲ αὐτοῦ, τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας καὶ πράξεις λαμπρὰς καὶ λόγους σεμνοὺς καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ ἔπαινον καὶ προεδρίας καὶ δυνάμεις καὶ ἀρχὰς καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίξεσθαι χιτώνιον τι πιναρὸν ἐνδύση καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψη καὶ μοχλία καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέας καὶ κολαπτήρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπειτῆς καὶ χαμαίζηλος καὶ πάντα τρόπον ταπεινός, ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε οὐδὲ ἀνδρῶδες οὐδὲ ἐλεύθερον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμία καὶ εὐσχήμονα ἐστὶ σοὶ προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς 19 εὐρυθμὸς καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων. 14. ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων ἀναστὰς ἀπεφηνάμην, καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθῶς, καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη καὶ ὅτι πληγὰς οὐκ ὀλίγας εὐθύς ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἢ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει καὶ τὰ χεῖρε συνεκρότει καὶ τοὺς ὀδόντας συνέπριε· τέλος δέ, ὡς περὶ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει καὶ εἰς λίθου μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. 15. ἢ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδουῖσα, Τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας, καὶ εἰλθε 20 ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, — δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν τῷ Πηγάσῳ ἑοικότων — ὅπως εἰδῆς, οἷα καὶ ἠλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνήλθον, ἢ μὲν ἠλαυνε καὶ ὑφηνιόχει, ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν ἀπὸ τῆς ἔω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια πόλεις καὶ ἔθνη καὶ δήμους,

καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπεύρων τι ἐς τὴν γῆν. οὐκέ-
 τι μέντοι μέμνημαι, ὅ τι τὸ σπειρόμενον [ἐκείνο] ἦν,
 πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορώντες ἄνθρωποι
 ἐπήνουν καὶ μετ' εὐφημίας καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτήσει,
 παρέπεμπον. 16. δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα καὶ μετ' οἷς
 ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις ἐπανήγαγεν αὐτίς οὐκέτι τὴν ἐσθῆ- 21
 τα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος, ἀλλ' ἐμοὶ
 ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβοῦσα οὖν
 καὶ τὸν πατέρα ἐσθῶτα καὶ περιμένοντα ἐδείκνυεν αὐτῷ
 ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα καὶ μετ', οἷος ἦκοιμι, καὶ τι καὶ ὑπέ-
 μνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσαντο. ταῦτα
 μέμνημαι ἰδὼν ἀντίπαις ἐτι ἄν, ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκταραχθεὶς
 πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. 17. μεταξὺ δὲ λέγοντος,
 Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον καὶ δικανι-
 κόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, Χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μῆ-
 κισταὶ εἰσὶν αἱ νύκτες, ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ
 Ἡρακλῆς, καὶ αὐτὸς ἐστὶ. τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ λη- 22
 ρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς
 καὶ ὄνειρων παλαιῶν καὶ [ἤδη] γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ
 ἢ ψυχρολογία· μὴ ὄνειρων ὑποκριτὰς τινὰς ἡμᾶς ὑπέλη-
 φεν; Οὐκ. ὡγαθέ· οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγού-
 μενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ καίεσθαι ἢ πατρῴα
 οἰκία καὶ τὰ ἄλλα, — ἴστε γάρ — οὐχ ὑπόκρισιν τὴν
 ὄψιν οὐδ' ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐτὰ διεξῆει, καὶ ταῦ- 23
 τα ἐν πολέμῳ καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, περιεστώτων
 πολεμίων, ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἢ διήγησις. 18.
 καὶ τοίνυν κάγῳ τοῦτον τὸν ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην
 ἐκείνου ἔνεκα, ὅπως οἱ νεοὶ πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται
 καὶ παιδείας ἔχωνται, καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πε-
 νίας ἐθελοκακεῖ καὶ πρὸς τὴν ἥττω ἀποκλίνει φύσιν οὐκ
 ἀγεννή διαφθεῖρων· ἐπιρρωσθήσεται εὐ οἶδ' ὅτι κάκει-
 νος ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ

προσησάμενος, έννοῶν οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὠρμησα καὶ παιδείας ἐπεθύμησα μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

1. Οὐκοῦν Προμηθεά με εἶναι φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κάμοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα καὶ φημι ὁμοίος εἶναι αὐτῷ, οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἔμοι
24 ὁ πηλὸς οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παρὰ μικρόν· εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὄρα μὴ τις εἰρωνείαν φῆ καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοῦμόν; τίς δ' ἢ περιττὴ σοφία καὶ προμηθεῖα ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοι γῆτινα ἐδοξε μηδὲ κομιδῆ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάzoισθε τῷ Προμηθεῖ, ὅπόσοι ἐν δίκαις ἐνδοκιμεῖτε ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα
25 γοῦν ὡς ἀληθῶς καὶ ἐμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα, καὶ νῆ Δία καὶ τὸ θερμόν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον· καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθεῶς ἂν εἴη, πλην εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χροσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. 2. ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες εἰδῶλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα· καὶ τὸ μὲν ὅλον ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην

μικρὸν ἐμπροσθεν, ἢ πλαστικὴ κατὰ ταῦτὰ τοῖς κορο-
πλάθοις· τὰ δ' ἄλλα οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσσεστιν οὔτε
ψυχῆς δειγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρῶ- 26
γμα. ὥστε μοι ἐνθυμεισθαι ἐπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προ-
μηθεά λέγοις εἶναι, ὡς ὁ κωμικὸς τὸν Κλέωνα· φησὶ δέ,
οἶσθα, περὶ αὐτοῦ·

Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πράγματα.

καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρείας καὶ ἱπνοποιούς καὶ
παντας, ὅσοι πηλουργοί, Προμηθεάς ἀπεκάλουν ἐπισκώ-
πιοντες ἐς τὸν πηλὸν καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν
ὑπησίην· καὶ εἰ γε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμη-
θεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν
δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθροπτα ἡμῖν τὰ
ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια, καὶ μικρὸν τις λίθον
εμβαλὼν συντροίψειεν ἂν πάντα. 3. καίτοι, φαίη τις ἂν
παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκασέ σε τῷ Προμηθεῖ, 27
ἀλλὰ τὸ καινοργὸν τοῦτο ἐπαινῶν καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο
ἀρχέτυπον μεμιμημένον, ὥσπερ ἐκείνος οὐκ ὄντων ἀν-
θρώπων τέως, ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε, τοιαῦτα ζῶα
μορφώσας καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἶη καὶ
ὀφθῆναι χαρίεντα· καὶ τὸ μὲν ὅλον ἀρχιτέκτων αὐτὸς
ἦν, συνειργάζετο δέ τι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πη-
λὸν καὶ ἐμψυχα ποιούσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦ-
τα ἂν εἴποι πρὸς γε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰ-
ρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ. ἐμοὶ
δὲ οὐ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν δοκοῖην, μηδὲ ἔχει τις
λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος, οὐ τοῦτο ἀπόγο- 28
νόν ἐστιν, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην
ἂν, εὐ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ καὶ ξυμπατήσας ἂν ἀφανίσαιμι·
οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτό, παρὰ γοῦν ἐμοί, ἢ καινότης,
μὴ οὐχὶ συντετριφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἰ γε μὴ οὕτω
φρονοῖην, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κεί-

ρεσθαι, οὐ συνιείς ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ
 ξένου ταῦτ' ὡς πεπονθότα. 4. Πτολεμαῖος γοῦν ὁ Λάγου
 δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν
 παμμέλαιναν καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς το μὲν ἡμί-
 τομον αὐτοῦ ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, το δ' ἕτερον ἐς ὑπερ-
 βολὴν λευκόν, ἐπ' ἴσης δὲ μεμερισμένον, ἐς το θέατρον
 συναγαγὼν τοὺς Αἴγυπτίους ἐπέδεικνυτο αὐτοῖς ἄλλα
 29 τε πολλὰ θεάματα καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα. τὴν κά-
 μηλον καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον, καὶ ᾤετο εκπλη-
 ξεῖν τῶ θεάματι. οἱ δὲ πρὸς μὲν τὴν κάμηλον εφορήθη-
 σαν καὶ ὀλίγου δεῖν ἐφυγον ἀναθορόντες, καιτοὶ χρυσῶ
 πᾶσα ἐκεκόσμητο καὶ ἀλουργίδι ἐπέστρωτο καὶ ὁ χαλι-
 νὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς ἢ Καμβύσου ἢ Κυ-
 ρου αὐτοῦ κειμήλιον· πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον οἱ μὲν
 πολλοὶ ἐγέλων, οἱ δὲ τινες ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο
 ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιείς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς
 οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἴγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ
 πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίνουσι, μετ-
 ἔστησεν αὐτὰ καὶ [τὸν ἄνθρωπον] οὐκέτι διὰ τιμῆς ἦγεν
 ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἢ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη,
 30 τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῶ ἀδλητῆ ἔδωρή-
 σατο καλῶς ἀυλήσαντι παρὰ τὸν πότον. 5. δέδοικα δὲ
 μὴ καὶ τοῦμὸν κάμηλος ἐν Αἴγυπτίοις ἦ, οἱ δὲ ἄνθρωποι
 τὸν χαλινὸν ἐτι αὐτῆς θαυμάζωσι καὶ τὴν ἀλουργίδα,
 ἐπειδὴ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, δια-
 λόγον καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν,
 εἰ μὴ καὶ ἢ μῆξις ἐναρμόνιος καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γι-
 γνοῖτο· ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθή-
 κην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἵπποκένταυ-
 ρος· οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τοῦτ' ἔγενεσθαι,
 31 ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγραφοῖς
 ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροιμίας καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί

οὖν; οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μελιτος το ξυναμφότερον ἥδιστον; φημὶ ἐγώ γε· οὐ μὴν περι γε τῶν ἐμῶν ἐχω διατείνεσθαι ὡς τοιοῦτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἢ μίξις συνέφθειρεν. 6. οὐ πάνυ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος καὶ ἡ κωμωδία, εἰ γε ὁ μὲν οἴκοι καθ' ἑαυτὸν καὶ νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο, ἡ δὲ παραδοῦσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν θεάτρῳ ὠμί- 32 λει καὶ ξυνέπαιζε καὶ ἐγελωτοποιεῖ καὶ ἐπέσκωπτε καὶ ἐν ὄνθμῳ ἔβαινε πρὸς αὐτὸν ἐνίοτε, καὶ τὸ ὄλον, ἀναπαί- στοις μέτροις ἐποχομένη τὰ πολλά, τοὺς τοῦ διαλόγου ἐταίρους ἐγλευάζε φροντιστὰς καὶ μετεωρολέσχας καὶ τὰ 33 τοιαῦτα προσαγορεύουσα· καὶ μίαν ταύτην προαίρεσιν ἐπεποίητο ἐκείνους ἐπισκώπτειν καὶ τὴν Διονυσιακὴν 34 ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν, ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα καὶ νεφέλαις ξυνόντας, ἄρτι δὲ ψυλλῶν πη- δήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογου- μένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνου- σίας φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε το τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν εἶναι τὴν ἀρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρυτάτον. καὶ ὅμως ἐτολμη- σαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλληλα ξυναγαγεῖν· καὶ ξυναρμόσαι οὐ πάνυ πειθόμενα οὐδὲ εὐμαρῶς ἀν- 35 ἐχόμενα τὴν κοινωσίαν. 7. δέδια τοίνυν, μὴ αὐθις ὁ- μοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῶ πεποιηκῶς φαίνωμαι τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω· μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτος φανεῖην ἐξαπατῶν· ἴσως τοὺς ἀκούοντας καὶ ὅστ' ἀπαραθεῖς αὐτοῖς κεκαλυμ- μένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι φιλο- σόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς — καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός — ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς

36 ἡμετέροις· ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν· εἰ μὴ ἄρα
 τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυνοκάμπτας καὶ τραγελά-
 φους καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς. πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοι-
 37 μι; ἔμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τὸ γε με-
 ταβουλεύεσθαι Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστίν

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Ἡ μὲν παροιμία φησί, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γε-
 38 λοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κομίζοι γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ'
 αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι
 βουλόμενος ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον,
 εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμε-
 νος· ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλώσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέ-
 λω, ὅπως τε νῦν ἔχω καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἰλημμαι πρὸς
 τῶν σῶν λόγων, ἀποφενύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ
 Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνη-
 ροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται· δῆλον γὰρ ὡς
 ἴσχυ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ
 ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ΝΙΓΡΙΝΟΣ Η ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΗΘΟΥΣ.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

1. ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα καὶ μετέωρος
 39 ἐπανεληλύθας. οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἐτι ἀξιοῖς
 οὔθ' ὀμιλίας μεταδίδως οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λό-
 γων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τι-
 ξοικας. ἠδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὔτως
 ἀτόπως ἔχεις καὶ τί τούτων αἴτιον.

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ᾧ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ὅδοῦ πάρεργον ἤκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγεννημένος καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

ΛΟΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾶς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραίνωμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβές εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΥΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γε- 40
νέσθαι μετριώτερον;

2. ΕΤΑΙ. Μέριστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὕτω μανθάνω σαφῶς ὅ τι καὶ λέγεις.

ΛΟΥΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠὺξάμην σέ τιτι σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

ΛΟΥΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιργῆνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστάς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην καὶ κόψας τὴν θύραν τοῦ παιδίου εἰσαγγείλαντος ἐκλήθη· καὶ παρελθὼν εἶσω καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκό- 41
νας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα ὡς ἐδόκει πεποιημένη. 3. σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος ἠρώτα ὅ τι πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ, καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίου ἐιδέναι τι τε ὅ πράττοι καὶ εἰ αὐτίς αὐτῷ ἐγνω-

σμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀρξά-
 μενος, ὃ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν καὶ τὴν ἑαυτοῦ
 γνώμην διηγείσθαι τοσαύτην τινά μου τῷ λόγῳ ἀμβρο-
 σίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρήνας ἐκείνας, εἰ-
 42 τινες ἄρα ἐρέοντο, καὶ τὰς Κηληδόνας καὶ τὸν Ὀμήρου
 λωτὸν ἀρχαίου ἀποδειξαι· οὕτω θεσπέσια ἐφθέγγατο.
 4. προήχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι καὶ τὴν
 ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν καὶ τῶν δημοσίων νομιζομένων
 αγαθῶν καταγελάσαι, πλοῦτου καὶ δόξης καὶ βασιλείας
 καὶ τιμῆς, ἐτι τε χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ
 περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ κάμοι δοκούντων·
 ἅπερ ἐγὼγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξάμε-
 νος αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν,
 ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐλη-
 λεγμένων μοι τῶν φιλτάτων, πλοῦτου τε καὶ ἀργυρίου
 καὶ δόξης, καὶ μόνου οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρη-
 μένοις, ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέ-
 43 λαστα· ἐχαιρον δ' αὐτῶν ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ
 βίου τοῦ πρόσθεν ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέ-
 πων· ὥστε δὴ, τὸ καινότετον, τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν καὶ
 τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμεν, τὴν δὲ ψυχὴν
 ὄξυδερεκέστερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμην· ἐλελήθειν γὰρ
 τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρων. 5. προῖων δὲ ἐς
 τότε περιήχθη, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις· γὰρ οὖρος
 τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι καὶ ὄλως μι-
 κρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ· δοκῶ γὰρ μοι ὁμοῖον τι πε-
 πουθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόνπερ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς
 τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, οτε πρῶτον ἐπιον αὐτοῦ·
 θερμότεροι γὰρ οὗτες φύσει πιόντες ἰσχυροὶν οὕτω πο-
 ταν αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν καὶ διπλασίως ὑπὸ
 τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθεός καὶ
 μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρομαι.

6. *ΕΤΑΙ*. Καὶ μὴν τοῦτό γε οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἔστιν. ἐγὼ δὲ βουλομένην ἄν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκούσαι τῶν λόγων· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ 44 περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

ΛΟΥΚ. Θάρρει, ὦγαθέ· τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς, καὶ εἴ γε μὴ ἐφθης, αὐτὸς ἄν ἐδέηθην ἀκούσαι μου διηγουμένου· μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνήσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποίησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῶν τύχη, καὶ οὕτω δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακνικῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα. 7. καὶ ὥσπερ οἱ ἔρασταὶ τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων ἔργ' 45 ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς ὧν τότε ἤκουσαν, ἡδονταὶ καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς φιλοσοφίας οὐ παρούσης τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν, καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ 46 φερόμενος ἐς πυρρόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμενος, αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέγοντος· ἐνίοτε δέ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερεῖσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει· καὶ γάρ τοι κατατὸν κωμικὸν ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

8. *ΕΤΑΙ.* Πάνε, ὦ θανμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.

47 *ΛΟΥΚ.* Εὐ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικούς ἢ καὶ νῆ Δία κωμικούς φανίλους ἐώρακας ὑποκριτάς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων, καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὐ ἐχόντων τε καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιοῦτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δόξω γελοιῶς αὐτὰ μιμῆσθαι, τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων, κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμόν, οὐ πάνυ ἄχθομαι, ἢ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με
48 λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα καὶ τὸ ἐμόν μέρος ἀσχημονοῦσα. 9. τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητῆς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων ἀνεύθυνος καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραγμάτων. ἐγὼ δ' ἐμαυτοῦ σοι πείραν παρέχω, ὁποῖός τις εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε καὶ ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως ὁ ποιητῆς ἴσως διεξήει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

49 10. *ΕΤΑΙ.* Ὡς εὐ γε νῆ τὸν Ἑρμῆν καὶ κατὰ τὸν τῶν ρητόρων νόμον πεπροοιμίασται σοι· ἔοικας γοῦν κάκεινα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἢ συνουσία ἐγένετο καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· συ γὰρ ὀλίγα καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῆ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἐμελλες; οὐδὲν

οὐν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρησθαι· ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἔτοιμος. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

11. ΛΟΥΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθες, ἐβουλό- 50
μην ἂν εἰρησθαι μοι, κάκεινα δέ, ὅτι οὐχ ἕξης οὐδὲ ὡς ἐκείνος ἔλεγε, ρῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ· πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον· οὐδ' αὐ ἐκείνῳ περιθίεις τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλο τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἳ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος ἢ Κρέοντος ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἡμφιεσμένοι καὶ δεινὸν βλέποντες καὶ μέγα κεχηνότες μικρὸν φθέγγονται καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες καὶ τῆς Ἐκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. Ἴν' οὐν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι πάνυ μείζον ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος καὶ τὴν σκευὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσῶν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

12. ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος. 51

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν παύσομαι γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἐπαινος ἦν Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, ὅτι φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρονται ὀρῶντες, ὅς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάξηται, ἀλλ' εἰ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὔτω διακείμενος, ἡρέμα τε μεταρμόττουσι καὶ παραπαιδαγωγοῦσι καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστάσιν.

13. ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὅς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλ' ἐπίσημος καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι καὶ χρυσῶ αὐτὸς μὲν ὤτετο ζηλωτὸς

εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέ-
 πεσθαι· τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον, καὶ
 παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν οὐ πικρῶς οὐδ' ἄντικρυς
 ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει καθ' ὄντινα τρόπον
 βούλεται βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λου-
 52 τροῖς ὀχληρὸς ἦν θλίβων τοῖς οἰκέταις καὶ στενοχωρῶν
 τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσύχῃ τις ἂν ὑπεφθέγγατο προσποι-
 ούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀπο-
 τείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μεταξὺ λούμενος· καὶ
 μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν
 δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν μεταξὺ ἐπαιδεύετο.
 τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας
 ἀπέδυσαν αὐτὸν ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώπτον-
 τες τῶν χρωμάτων, Ἐὰρ ἤδη, λέγοντες, καί, Πόθεν ὁ
 ταῶς οὗτος; καί, Τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ· καὶ τὰ
 τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δα-
 κτυλίων τὸ πλῆθος ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον ἢ τῆς δι-
 αίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη καὶ
 παρὰ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. 14.
 53 ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο
 πρὸς με φωνῆς τινος, ἦν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ
 προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων· ληφθέντα
 μὲν γὰρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωναθέ-
 την, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει, τοὺς δὲ ἰδόντας
 ἐλεῆσαί τε καὶ παραιτεῖσθαι καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος,
 ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησεν ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμε-
 νος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας ὥσπερ ἐσκεμμένους,
 συγγνώμην ἀπυπέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ·
 μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῆνει καὶ προσ-
 ἔτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπί-
 φθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα
 παρ' αὐτοῖς ἐστίν. ἀπεφαίνετο φιλοσοφία συνωδὸν τὴν

παρὰ τοῖς τοιοῦτοις διατριβὴν καὶ καθαρὸν ἦθος φυλά- 54
 ξαι δυναμένην σπουδαίω τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου κατα-
 φρονεῖν πεπαιδευμένω καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν
 προαιρουμένω τὸν ἐκεῖ βίον μάλιστα ἡρμοσμένον. 15.
 ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ καὶ χρυσῷ κεκήληται καὶ πορφύρα
 καὶ δυναστεία μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθε-
 ρίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κο-
 λακεία τὰ πάντα καὶ δουλεία σύντροφος, ἢ ὅστις ἡδονῇ
 πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέ-
 γνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων
 καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας καὶ ἀπάτης καὶ ψευ-
 δολογίας, ἢ ὅστις ἀκούων τέρεπεται κρουμάτων τε καὶ 55
 τερετισμάτων καὶ διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιού-
 τοις πρόειπεν τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν. 16. μεστὰ γὰρ
 αὐτοῖς τῶν φιλιότατων πᾶσαι μὲν ἀγνυαί, πᾶσαι δὲ ἀγο-
 ραί. πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχε-
 σθαι, τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν, τοῦτο δὲ δι' ὠτων τε καὶ
 ῥινῶν, τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ καὶ ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς
 δὴ ῥεούσης ἀενάω τε καὶ θολερῷ ῥεύματι πᾶσαι μὲν
 ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία καὶ φι-
 λαργυρία καὶ ἐπιπορκία καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδο-
 νῶν· παρασύρεται δὲ τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντο-
 θεν αἰδῶς καὶ ἀρετῇ καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἔρημος ὁ
 χῶρος γενόμενος δίψης αἰεὶ πιμπλάμενος ἀνθεῖ πολλαῖς
 τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πό- 56
 λιν καὶ τοσοῦτων διδάσκαλον ἀγαθῶν. 17. ἐργῶ' οὖν,
 ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον
 που γενόμενος ἐπιστήσας ἑμαυτὸν λόγον ἀπήτουν τῆς
 δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὲ τὰ τοῦ Ὀμήρου λέγων·

τίπτ' αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπῶν φάος ἡελίοιο,
 τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν
 ἤλυθες, ὄφρα ἴδης

τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας καὶ προσβαγορεύσεις ὑπερηφάνους καὶ δεῖπνα καὶ κόλακας καὶ μισαιφονίας καὶ διαθηκῶν προσδοκίας καὶ φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωνκας μὴτ' ἀπαλλάττεσθαι μῆτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος; 18. οὕτω δὴ βουλευσάμενος καὶ καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἔκτορα ὑπεξαγαγῶν ἔμαυτὸν ἐκ βελέων, φησίν,

- 57 ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἐκ θ' αἵματος ἐκ τε κυδοιμοῦ τὸ λοιπὸν οἴκουρεῖν εἰλόμην καὶ βίον τινα τοῦτον γυναικάδῃ καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος αὐτῇ φιλοσοφία καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ, καὶ καθίσας ἔμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιννόμενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ καὶ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν. 19. εἰ γὰρ χρῆ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μείζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς· οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκουσι καὶ ἀντιλαμβανομένοις, ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεῆα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρε,
- 58 δειλὸν γὰρ, μὴδὲ τὰ ὅτι κηρῶ φραξάμενος, ἀλλ' ἀκούοντα καὶ λελυμένον καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. 20. ἐνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι παραθεωροῦντα τῇ τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν ὀρῶντα ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὸν δ' ἀντὶ πλουσίου πένητα, τὸν δὲ σατράπην ἐκ πένητος ἢ βασιλέα, τὸν δὲ φίλον τοῦτου, τὸν δὲ ἐχθρόν, τὸν δὲ φυγάδα· τοῦτο γὰρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρομένης τῆς Τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα καὶ

ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες ὀρέγονται καὶ πλούτου καὶ δυναστείας καὶ μεστοὶ περιίασι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλπιδῶν. 21. ὃ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελῶν ἐν τοῖς γιγνομένοις 59 εὐεστί καὶ ψυχαγωγείσθαι, τοῦτο ἤδη σοὶ φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότηaton, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορευοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν; οἱ δὲ σεμνότεροι καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόρρωθεν οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα καὶ ὑποκύψαντα καὶ [πόρρωθεν] τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τοῦτου τυγχάνουσιν· ὃ δ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον ἑξαπατάμενον. ἐπαινώ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ 60 τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται. 22. πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοϊότεροι, νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες καὶ κόλακες καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δειπνον καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν, ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ ᾧ οὐκ ἔχρην ἀπολαλήσαντες ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν ἢ διαβάλλοντες τὸ δειπνον ἢ ὕβριν καὶ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες. πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούνητων οἱ στενωποὶ καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπεῖοις μαχομένων· καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν 61 κατακλιθέντες ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων·

ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ καινότετον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν
 23. ἐγὼ μέντοι γε πολὺ τῶν κολακευομένων ἕξωλεστέ-
 ρους τοὺς κόλακας ὑπέληφα, καὶ σχεδὸν αὐτοὺς ἐκείνοις
 καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους· ὅταν γὰρ αὐτῶν
 τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι
 καὶ τοὺς πυλῶνας ἔωθεν ἐμπλήσωσι καὶ προσελθόντες
 ὥσπερ δεσπότας προσεῖπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους
 εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῶ δόγματι κἂν πρὸς ὀλίγον
 ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδοουλείας, οὐκ ἂν οἶοι τοῦναν-
 τίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομέ-
 νους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυ-
 ρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ
 62 ἀχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέ-
 γεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν ὡς τοῦ διὰ τὸ
 πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφε-
 λος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῶ οἰκοῦντι μηδὲ χρυσοῦ
 καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύ-
 τη καθαιρεῖν αὐτῶν καὶ ἀπενωνίζεῖν τὴν δυναστείαν
 63 ἐπιτειχίσαντας τῶ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν· νῦν δὲ λα-
 τρεῦοντες εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι. 24. καὶ τὸ μὲν ἄνδρας
 ἰδιώτας καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας
 τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη·
 64 τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλῶ ἐτι-
 τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότετόν ἐστι.
 πῶς γὰρ οἶοι τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἰδῶ
 τούτων τινὰ, μάλιστα τῶν προβεβηκότων, ἀναμειμιγμέ-
 νον κολάκων ὄχλῳ καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα
 καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δειπνα παραγγέλλουσι κοινολογοῦμενον,
 ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα καὶ
 φανερώτερον; καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν
 σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινό-
 μενοι τοῦ δράματος. 25. ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις

ἐργάζονται, τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφο-
 ροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανε-
 ρώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλείω δὲ
 ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιούσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολ- 65
 λάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν καὶ ταῦτα μὲν οὖν
 γελοῖα ἤγειτο· μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῶ φι-
 λοσοφούντων καὶ τὴν ἀρετὴν ὄνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς
 προτιθέντων· ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία τὰς
 τούτων διατριβὰς· ἡξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν
 διδάξοντα πρῶτον αὐτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμά-
 των. 26. ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει, οὐ μόνου
 προῖκα τοῖς ἀξιούσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομέ-
 νοις ἐπαρκῶν καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν, τοσού-
 του δέων ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ
 τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν, ὅς γε καὶ
 ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος οὐδὲ ἐπιβῆναι 66
 αὐτοῦ πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐ-
 τοῦ εἶναι διωμολόγει, ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τούτων
 μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ
 τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες ὀλιγο-
 χρόνιοι δεσπότηαι νομιζόμεθα, κάπειδ' ἢ προθεσμίας
 παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ
 ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ οὐδὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν
 ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριττον καὶ
 τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον καὶ τοῦ προσώπου τὸ
 αἰδέσιμον καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον, ἐφ' ἅπασιν δὲ
 τούτοις τῆς διανοίας τὸ ἡμοσμένον καὶ τὸ ἡμερον τοῦ
 τρόπου. 27. παρῆνει δὲ τοῖς συνοῦσι μηδ' ἀναβάλλε- 67
 σθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν προθεσμίας
 ὀριζομένους ἑορτὰς ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξο-
 μένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιῆσαι·
 ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὀρμὴν.

δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωνκῶς φιλοσόφων, οἷ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἦν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσῃ, τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαριέστεροι καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες. 28. ἤγειτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερεὸν τοῦτο καὶ ἀπαθῆς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχάσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχῃται· πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἐφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκεῖνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτῶ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος. 29. ἤδη δὲ τούτων ἀποστὰς τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξῆει καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν καὶ τὰ θεάτρα καὶ τὸν ἵππόδρομον καὶ τὰς τῶν ἡμιόχων εἰκόνας καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους· πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπέληπται. 30. μετὰ δὲ ταῦτα ἐτέρον δράματος ἤπειτο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυίαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προῖενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς σφετέρως ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μετὰ ξὺν λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθη, ὅτι καὶ συγκατορῦττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας καὶ τὴν ἀναληγησίαν ἐγγραφον ὁμολογοῦσιν, οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ τὸν βίον τιμῶν, οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τά-

70

71

72

φοις, ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεισιν, εὐήθεις
 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευταίην διαμένοντες. 31. εἰκάξειν
 οὖν ἡξίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοι-
 αῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι· τούτους
 γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνούμενους καὶ τὸν
 οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων 73
 ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων
 καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ παρὰ καιρὸν ἀγαπῶντας, τὸ
 δ' ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν ὡς εὐτελες ὑπερηφανοῦντας·
 τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας, ὃ καὶ μάλι-
 στα διέστυρεν αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπι-
 θυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομοῦσι καὶ τοὺς ὄρους
 συγγέουσι πάντοθεν τῇ τροφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς
 ψυχὰς, πατεῖν, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ
 κωμωδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμε- 74
 νοι. σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτον τῶν ἡδονῶν.
 32. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης κάκεινο ἔλεγεν ἀτεχνῶς
 τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος
 ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεὸν οὐ προθέντα
 τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιᾶτο
 τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου τὸν
 τόπον· εἰ γὰρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων
 χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχοῖν αὐτοὺς στέφεσθαι
 παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς πλεῖστον 75
 ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. 33. καὶ μὴν κάκεινους διεγέλα
 τοὺς θαυμασιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δειπνα ποι-
 ούμενους χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιερ-
 γίαις· καὶ γὰρ αὐ καὶ τούτους ἐφασκεν ὀλιγοχρονίου
 τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι πολλὰς πραγματείας ὑπο-
 μένειν· ἀπέφαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς εἶ- 76
 νεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μήκιστος
 ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν· οὔτε γὰρ πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπο-

λαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων ἠδὲ γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ἀνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοῦντας, ὧν ἀπασῶν φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς ποιῶσιν προαιρουμένοις. 34. περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξήει, τὸ πλήθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερομένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐώκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον· προϋόντας γὰρ τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν καὶ παραγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑπερβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται μὴδὲ χειρῶν, μὴδὲ τῶν ὧτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέονται προοψομένων καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας καὶ 77 πεπηρωμένοις· ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. 35. ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυσε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπῶς, μὴ σιωπήσῃ καὶ πεφοβημένος· ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν· πολλὴν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκλημημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατερρομένην, τοῦτο δὲ φθέρξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμεν, καὶ ἢ τε φωνὴ ἐξέλειπε καὶ ἢ γλῶττα διημάρτανε, καὶ τέλος ἐδάκρυον ἀπορούμενος· οὐ γὰρ ἐξ ἐπιπολῆς οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο, βαθεῖα δὲ καὶ καιρῖος ἢ πληγὴ ἐγένετο,

καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθῆεις ὁ λόγος αὐτήν, εἰ οἷόν τε εἶπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν· εἰ γὰρ τι δεῖ κάμῃ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπέληφα· 36. δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφροῦς ψυχὴ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ προσεικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες εὐτονώτε- 78 ρον τοῦ δέοντος ἀφιάσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδευσαντα κελυφίαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλειπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ὑπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτουίας οὐδὲ ἐφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν, ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλακίς ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἦν δὲ ποτε καὶ ἐφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς ἀπεστέλλετο. 37. ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς 79 ὄψεται τὸν σκοπόν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακός, εἰ μὴ στεροότερος τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηρικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τούτῳ χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε· τὸ δὲ ἐνεχθῆεν εὐ μάλα ἐντόνως καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν μένει τε καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφήσιν, ὃ δὴ σκιδνάμενον ὄλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τούτῳ τοι καὶ ἦδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἐπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν περι- 80 θέοντος. ἐπήει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνου λέγειν·

βάλλ' οὕτως, αἱ κέν τι φόως ἄνδρεςσι γένηαι.
 ὥσπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες
 μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέα λαμβάνονται, οὐ-
 τοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πάθους, οὐ-
 τω δὴ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες οὐ πάντες ἐνθεοὶ καὶ
 τραυματῖαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ φύσει φιλο-
 σοφίας συγγενές.

38. ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὰ καὶ θαυμάσια καὶ θεῖά γε, ὧ
 81 εταῖρε, διεληλύθας, ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς
 τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος· ὥστε καὶ
 μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἐπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ πανσα-
 μένου ἄχθομαι καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἶπω, τέτρωμαι·
 καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν
 τῶν λυττῶντων δηχθέντες οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυττῶσιν,
 ἀλλὰ καὶ τινες ἐτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο δια-
 θῶσι, καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίνονται· συμεταβαίνει γάρ
 τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δῆγματι καὶ πολυγονεῖται ἡ νό-
 σος καὶ πολλὴ γίνεται τῆς μανίας διαδοχή.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾶν ὁμολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνν μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου
 κοινὴν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν.

82 ΛΟΥΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὐ λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρα-
 καλεῖν.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

1. Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανε-
 ψιῶνος ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς

τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἐπιτὰ Φωνηέντων βίας καὶ ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς, ἀφηρησθαι λέγου πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

2. Μέχρι μὲν, ὡς Φωνήεντα δικασταί, ὀλίγα ἠδικού- 83
 μην ὑπὸ τουτουὶ τοῦ ταῦ καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς καὶ
 καταίρουτος ἐνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην
 καὶ παρήκουον ἕνα τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μειριότητος,
 ἦν ἴστε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς καὶ τὰς ἄλλας συλ-
 λαβάς· ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἦκει πλεονεξίας τε καὶ ἀνοίας,
 ὥστε ἐφ' οἷς ἠσύχασα πολλάκις, οὐκ ἀγαπῶν ἀλλ' ἦδη 84
 καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν
 παρὰ τοῖς ἀμφοτέροισιν εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ οὐ μικρὸν μοι
 ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαντοῦ· τοῖς γὰρ
 προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μείζον προστιθεὶν ἄρδην με τῆς
 οἰκείας ἀποθλίψει χάρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἠσυχίαν ἀγα-
 γόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμείσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεί-
 σθαι τοῦ φόφου. 3. δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε
 νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ 85
 φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ'
 αὐτὰ τάξεως ἐς ἄλλοτριάν βιάζεσθαι καὶ τοῦτο ἐπιτρέ-
 ψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ
 ὀρθῶ τίνα τρόπον αἰ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη
 τὰ κατ' ἀρχάς, ἔξουσι. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαί ποτε ἐς
 τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἦξειν, ὥστε ἐπι-
 τρέψαι τινὰ μὴ δίκαια, οὔτε, εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα
 ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ. 4. ὡς εἶθε
 καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἰ τόλμαι εὐθύς ἀρξα-
 μένων παρανομεῖν, καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ 86
 λάμβδα τῷ ῥῶ διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισήρεως καὶ κε-
 φαλαργίας, οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο καὶ ἐς
 χειρας μικροῦ δεῖν ἦρχετο πολλάκις ἐν τῷ γναφείῳ ὑπὲρ
 γναφάλλων, ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχό-

μενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ καὶ μάλιστα παρα-
 87 κλέπτου, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἠρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι
 παρανόμου· καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε
 τάξεως· το δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ λύουτός ἐστι τὸ
 δίκαιον. 5. καὶ ὃ γε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους
 88 διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης εἴτε Παλαμήδης
 ὁ Ναυπλίου, — καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἐνιοι προσάπτουσι τὴν
 προμηθεϊαν ταύτην — οὐ τῇ τάξει μόνου, καθ' ἣν αἱ
 προεδρίαί βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἐστὶ ἡ δεύ-
 τερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ
 δυνάμεις συνείδου. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασταί, τὴν μείζω
 δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι,
 ἡμιφώνοις δὲ τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκου-
 σθῆναι δεῖται· πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν
 89 ἐννέα τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτὰ
 τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τού-
 τους. 6. τὸ δὲ γε ταῦ τοῦτο, οὐ γὰρ ἔχω χεῖροσι αὐτὸ
 ὀνομάσαι ρήματι ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ
 ἔξ ὑμῶν δύο συνήλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὁραθῆ-
 ναι, τό τε ἄλφα καὶ τὸ ὕ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνου, τοῦτο
 τοίνυν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πάποτε βιασα-
 μένων, ὀνομάτων μὲν καὶ ρημάτων ἀπελάσαι πατρῶων,
 90 ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς
 μηκέτι φέρειν τὴν ἐκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ καὶ ἀπο-
 τίνων ἀρξάμενον, ὦρα λέγειν. 7. ἐπεδήμουν ποτὲ Κυ-
 βέλῳ, — τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὡς
 ἔχει λόγος, Ἀθηναίων — ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον
 ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον· κατηγόμην δὲ παρὰ κωμω-
 διῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν,
 91 ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἄξιῶν
 λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς· παρὰ τούτῳ δὲ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ
 ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα· μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις

ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν ἀποστεροῦν με τῶν συ-
 γεγενημένων μοι, συνήθειαν ᾧμην συντεθραμμένων
 γραμμάτων· ἐτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον
 ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷστον ἦν μοι τὸ ἄκουσμα καὶ οὐ
 πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. 8. ὁπότε δὲ ἐκ τούτων 92
 ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν καὶ κάττυμα καὶ
 πίτταν, εἶτα ἀπερυθριάσαν καὶ βασιλίτταν ὀνομάζειν,
 οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ καὶ πίμπραμαι δεδιὸς
 μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι
 πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόν-
 των σύγγνωτε τῆς δικαίας ὀργῆς· οὐ γὰρ περὶ μικρὰ
 καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συ-
 νήθων καὶ συνεσχολακότων μοι χρημάτων· κίσσαν μου, 93
 λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων ὡς ἔπος εἰπεῖν τῶν κόλπων
 ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν· ἀφείλετο δέ μου φάσσαν
 ἅμα νήσσαις τε καὶ κοσσύφοις ἀπαγορευόντος Ἀριστάρ-
 χου· περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας· ἐπ' Ἀτ-
 τικὴν δὲ ἦλθε καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως
 Τμηττὸν ὀρώωντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. 9.
 ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὄλης Θεττα- 94
 λίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θά-
 λασσαν οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φειδάμενον σευτλίων, ὡς
 τὸ δὴ λεγόμενον μηδὲ πάσσαλον μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ
 ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέ-
 ποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀποσπάσαντι καὶ
 πᾶσαν ἀφελομένῳ Σμύρναν, μηδὲ τῷ ξυ πᾶσαν παρα-
 βάντι συνθήκην καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιοῦτων
 ἔχοντι Θεουκυδίδην σύμμαχον· τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου
 ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί μου 95
 τὰς μυρρίνας καὶ παίσαντί μέ ποτε ὑπὸ μελαγχολίας
 ἐπὶ κόρρης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτον. 10. τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκο-
 πῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ

τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα καὶ
 τὸ θῆτα καὶ τὸ ζήτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοι-
 χεῖα, αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. ἀκούετε,
 φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δέλτα λέγοντος· ἀφείλετό
 μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιούν λέγεσθαι παρὰ
 96 πάντας τοὺς νόμους· τοῦ θῆτα κρούοντος καὶ τῆς κε-
 φαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ καὶ τῆς κολοκύνθης
 ἔστερησθαι· τοῦ ζήτα, τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν, ὡς μη-
 κέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν. τίς ἂν τούτων ἀνά-
 σχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτί
 ταῦ; 11. τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον
 ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέ-
 βηκε τουτουὶ τὸν τρόπον· οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς
 κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δέ, ὧ δικασταί,
 μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέ-
 μνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος
 ἀπήλασε καὶ γλωῖτταν ποιεῖ τὴν γλωῖσσαν. ὧ γλώσσης
 ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο
 καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς
 πλημμελεῖ· δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν
 97 αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν
 εἶπεν αὐτὸ βούλεται, τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν
 εἶπεν αὐτοὺς ἀναγκάζει ἐν ἅπασι προεδρίαν ἔχειν
 ἀξιούν· πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται, τὸ δὲ
 — τλήμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς — τλήμα πεποίηκε τὸ
 κλήμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη
 καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἰξάι-
 φασι καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τουτῷ
 ἐπιβουλεύει καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα Τῦρον τινα ἀπεφη-
 νεν. 12. οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδι-
 κεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἀνθρώποι καὶ τὴν αὐτῶν
 τύχην ὀδύρονται καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι

τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε· τῷ γὰρ
 τούτου σώματί φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας καὶ
 μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ
 ξύλα τεκτῆραντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτὰ·
 ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν
 ἐπανυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἕνεκα πόσων 98
 θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ
 οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπο-
 λείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν,
 ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ
 δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

ΤΙΜΩΝ Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΙΟΣ.

ΤΙΜΩΝ, ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΠΛΟΥΤΟΣ, ΠΕΝΙΑ, ΓΝΑΘΩ-
 ΝΙΔΗΣ, ΦΙΛΙΑΔΗΣ, ΔΗΜΕΑΣ, ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

1. ΤΙΜ. ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ ἑταιρεῖε καὶ
 ἐφέστιε καὶ ἀστεροπητὰ καὶ ὄρκιε καὶ νεφεληγερέτα 99
 καὶ ἐρίγδουπε καὶ εἰ τί σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ
 καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα·
 τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ
 πίπτου τοῦ μέτρου καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηρὸς τοῦ θυθ-
 μου· πῦ σοι νῦν ἢ ἐρισμάραγος ἀστραπή καὶ ἢ βαρύ-
 βρομος βροντὴ καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμερδα-
 λέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε
 καὶ καπνὸς ἀτεχνῶς ποιητικὸς ἔξω τοῦ πατάγου τῶν 100
 ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰδιμόν σοι καὶ ἐκηβόλον ὄπλον καὶ
 πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη καὶ ψυχρόν ἐστι
 μηδὲ ὀλίγον σπινθηρὰ ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων δια-
 φυλάττου. 2. θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχει- 101

- ρούντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἂν ἢ τὴν τοῦ
 πανδαμάτορος κεραννοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα ἐπα-
 νατείνεσθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ'
 αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν
 102 τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου.
 ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντῶν
 103 ἐτόλμα, οὐ πάντη ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν
 ὄργην Δία θερμοουργὸς ἀνὴρ μεγαλαυχούμενος. πῶς
 γάρ; ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις, ὅς
 104 οὔτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις οὔτε τοὺς ἀδικούντας
 ἐπισκοπεῖς, λημᾶς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γινόμενα
 καὶ τὰ ὄντα ἐκκεκώφησαι καθάπερ οἱ παρηγηκότες. 3. ἐπεὶ
 νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν καὶ ἀκμαῖος τὴν ὄργην πολλὰ
 κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις καὶ οὐδέποτε ἤγες
 105 τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως
 ὁ κεραννὸς ἦν καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσειέτο καὶ ἡ βροντὴ ἐπα-
 ταγεῖτο καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχῆς ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν
 προηκοντιζέτο· οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηθὸν καὶ ἡ χιῶν σω-
 ρηθὸν καὶ ἡ χάλαζα πετρηθὸν· καὶ ἵνα σοι φορτικῶς
 διαλέγωμαι, ἕνεοί τε ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκάστη
 106 σταγῶν· ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνον ναναγία ἐπὶ
 τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑσφρονχίων ἀπάντων
 καταδεδυκότων μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσο-
 κείλαν τῷ Λυκωρεῖ ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρ-
 ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. 4. τοι-
 γάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τάπιχειρα κομίζῃ παρ'
 αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοὶ τινος οὔτε στεφανοῦντος,
 εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων, καὶ οὗτος οὐ πάνυ
 ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συν-
 τελῶν· καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὃ θεῶν γενναιότατε,
 107 ἀποφαίνουσι παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. εἰ λέγειν, πυσά-
 κισ ἤδη σου τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι

τὰς χεῖρας Ὀλυμπίασιν ἐπιβεβλήκασιν, καὶ σὺ ὁ ὑψιβρε-
 μέτης ἄκνησας ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας ἢ τοὺς γείτονας
 ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν
 ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν· ἀλλ' ὁ γενναῖος
 καὶ Γιγαντολέτωρ καὶ Τιτανοκράτωρ ἐκάθησο τοὺς πλο-
 κάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραινὸν
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα
 παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορῶμενα; ἢ πότε κολάσεις 108
 τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες
 ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; 5. ἵνα
 γὰρ τὰ κοινὰ ἔασας τάμ' εἶπω, τοσοῦτους Ἀθηναίων
 εἰς ὕψος ἄρας καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας 109
 καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόου
 εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ
 πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκέτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς
 αὐτῶν οὐδὲ προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ
 προσκνυοῦντες κὰκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀπηρητημένοι, 110
 ἀλλ' ἦν που καὶ ὁδῶ βαδίζων ἐντύχω τινὶ αὐτῶν, ὡσπερ
 τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν ὑπὸ τοῦ χρόνου
 ἀνατετραμμένην παρέρχονται μηδὲ ἀναγνόντες, οἱ δὲ καὶ
 πόρρωθεν ἰδόντες ἑτέραν ἐκτρέπονται δυσάντητον καὶ
 ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες τὸν οὐ
 πρὸ πολλοῦ σωτήρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.
 6. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπό- 111
 μενος ἐναψάμενος διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμι-
 σθος ὀβολῶν τεττάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσ-
 φιλοσοφῶν. ἐνταῦθα τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν,
 μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὐ πράττοντας·
 ἀναιρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου
 καὶ Ρέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος
 καὶ νήδυμον — ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι — 112
 καὶ ἀναρριπίσας τὸν κεραινὸν ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσά

μενος μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διός, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ ταφῆς μυθολογούμενα.

7. ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἐρμῆ, ὁ κεκρακῶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἰμηττὸν ἐν τῇ ὑπάρξείᾳ πιναρὸς
113 ὄλος καὶ ἀνχημῶν καὶ ὑποδίφθερος; σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφῶς· λάλος ἄνθρωπος καὶ θρασύς. ἢ που φιλόσοφος ἔστιν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῆει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὄλας ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς ἐορτάζειν εἰώθαμεν τὰ Διάσια.

114 ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθῶν τοιοῦτός ἐστιν; ἀνχημρός, ἄθλιος καὶ σκαπανεύς καὶ μισθωτός, ὡς εἰκεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκηλλαν.

8. ΕΡΜ. Οὕτως μὲν εἶπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν καὶ φιλανθρωπία καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος, ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρισία περὶ τῶν φίλων, ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσοῦτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἦπαρ φίλους εἶναι αὐτοὺς καὶ ἐταίρους ᾤετο, ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν
115 χαίροντας τῇ βορᾷ· οἱ δὲ τὰ ὄσῳ γυμνώσαντες ἀκριβῶς καὶ περιτραγόντες, εἰ δέ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὐ μάλα ἐπιμελῶς, ᾧχοντο αὐοῦν αὐτὸν καὶ τὰς ρίζας ὑποτετημημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι οὐδὲ προσβλέποντες — πόθεν γάρ; — ἢ ἐπικουροῦντες ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὄρεῖς, ἀπολιπῶν ὑπ' αἰσχύ-

νης τὸ ἄστυ μισθοῦ γεωργεῖ μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ μάλα ὑπεροπτικῶς παρορχονται οὐδὲ τοῦνομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες.

9. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνήρ οὐδὲ ἀμελητέος· εἰκότως γὰρ ἡγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ 116 ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις ἐπιλεησμένοι ἀνδρὸς τσαυτά μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἐτι γοῦν ἐν ταῖς ρῖσι τὴν κνῖσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων καὶ βιαζομένων καὶ ἀρπαζόντων, ἐτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων — πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ δυσφύλακτοι καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμύσαι ἡμῖν ἐφιαῖσι — πολὺν ἤδη χρόνον οὐδὲ ἀπέβλεψα ἐς τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλο- 117 σοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς· μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ κερραγόντων οὐδὲ ἐπακούειν ἐστι τῶν εὐχῶν· ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρῆ τὰ ὅσα καθῆσθαι ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα καὶ ἀσώματα καὶ ληροὺς μεγάλη τῆ φωνῆ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι ξυνέβη πρὸς ἡμῶν οὐ φαῦλον ὄντα. 10. ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὃ Ἐρμῆ, παραλαβὼν 118 ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θεσαυρὸν μετ' αὐτοῦ καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥαδίως, κἂν ᾧτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδειξάντο πρὸς αὐτόν, καὶ αὐθις μὲν σκέφομαι καὶ δίκην δάσουσιν, ἐπειδὴν τὸν κεραννὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμένοι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομαμένοι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισα 119 πρῶην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὄλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεοῦς. ἀλλ'

ἐκείνου μὲν διήμαρτον, — ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς — ὁ δὲ κεραινὸς εἰς τὸ Ἀνακείον παρασκήψας ἐκεῖνό τε κατέφλεξε καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῦν συνετρίβη περὶ τῆ πέτρα. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσοῦτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὀρῶσιν.

11. ΕΡΜ. Οἶον ἦν τὸ μέγα κεκραγένοι καὶ ὀχλη-
 120 ρὸν εἶναι καὶ θρασύν. οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρησίμον· ἰδοὺ γέ τοι αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων βοήσας καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία· εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφῶς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος;

12. ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὑβρίζεν εἰς ἐμὲ καὶ ἐξε-
 φόρει καὶ ἐς πολλὰ κατεμέριξε καὶ ταῦτα πατρῶον ἀντῷ φίλον ὄντα, καὶ μονονουχὶ δικράνοις ἐξεώθει με τῆς οἰκίας καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορριπτοῦν-
 121 τες. αὐτίς οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἐταί-
 ραῖς παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περιπόθητος· οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες καὶ δίκηλλαν ἀγαπάτως ἀθλιοῖ τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκακαλάντους δω-
 ρεᾶς ἀμελητὶ προέμενοι.

13. ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ· πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαγωγῆκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὀσφῦν, ὡς χρῆν

σὲ ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψέ-
μοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιά,
διότι σοὶ τὰς θύρας ἀναπετάσας ἠφίει περινοστεῖν ἔλευ- 122
θερως οὔτε ἀποκλείων οὔτε ζηλοτυπῶν· ἄλλοτε δὲ τοῦ-
ναντίον ἠγανάκτις κατὰ τῶν πλουσίων κατακεκλειῖσθαι
λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισὶ καὶ σημείων
ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ παρακῦψαί σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν
εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με ἀποπνίγεσθαι
λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν
ἐφαίνου καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, συνεσπακῶς τοὺς
δακτύλους πρὸς τὸ εἶδος τῶν λογισμῶν καὶ ἀποδρά-
σεσθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ' αὐτῶν· καὶ
ὄλως τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ ἢ
σιδηρῷ τῷ θαλάμῳ καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύεσθαι 123
ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμε-
μενον, τῷ Τόκῳ καὶ τῷ Λογισμῷ. 14. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν
ἐφασκες αὐτοὺς ἐρῶντας μὲν ἐς ὑπερβολήν, ἐξὸν δὲ ἀπο-
λαύειν οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ
ἔρωτι κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐργηγορότας,
ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας,
ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν
ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως,
καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτῃ κύνᾳ μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν
τῶν κριθῶν μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ
προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων καὶ φυ- 124
λαττόντων καὶ τὸ καινότετον αὐτοὺς ζηλοτυπούντων,
ἀγροούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος ἢ παι-
δοτριβῆς ὑπείσιων λαθραίως ἐμπαροινήσει τὸν κακοδαί-
μονα καὶ ἀνέραστον δεσπότην πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρό-
στομον λυχνίδιον καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν
ἑάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, πάλαι μὲν
ἐκεῖνα αἰτιασθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

15. ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴ γε τάληθές ἐξετάζεις, ἄμφω σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν· τοῦ τε γὰρ Τίμωνος το πάνυ τοῦτο ἀνειμένον ἀμελές καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θυ-
- 126 ραῖς καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην καὶ πιμελής καὶ ὑπέρογκος ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς οὔτε ἐς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μὴδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ ὑβριστάς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασῆποντας, οὐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίαςιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. 16. οὐτ' οὐν ἐκείνους οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινώ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι καὶ μῆτε ἀφεξομένους τὸ παράπαν μῆτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γάρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διός, εἴ τις νόμῳ γήμας
- 127 γυναιῖκα νέαν καὶ καλὴν ἔπειτα μῆτε φυλάττοι μῆτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφίεις καὶ βαδίζειν ἐνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην ἀνοίγων τὰς θύρας καὶ μαστροπεύων καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν δόξειεν ἂν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἂν ἐρασθεῖς πολλάκις. 17. εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναιῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳ, ὁ δὲ μῆτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου μῆτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στείραν κατα-
- 128 κλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων καὶ δῆλος ὦν ἀπὸ τῆς χροῆς καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκνίας καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκῶτων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἂν, δεῖον παιδοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων ἐπιπρόσωπον οὕτω καὶ

ἐπέραστον κόρην καθάπερ ἰέρειαν τῇ Θεομοφόρῳ τρέφω δια παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος, ὑπ' ἐνίων δὲ ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

18. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδώσι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄποτοι καὶ ἄγευστοι καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνου τῷ χρυσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεύς ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφήν ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παρὰ πολὺ τῷ Τίμῳ ἐντευξόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκείνος γὰρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρῆῃναι με, κατὰ 129 σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσῶν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθου ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρῆῃναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου καὶ ἀκώλυτος ἢ ἐξοδος.

19. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃται το κεχηνος τοῦτο καὶ ἐς το ἀπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεὶ σου ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐτίς καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μὲμνησο, ὦ Ἐρμῆ, ἐπανιῶν πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν· ὡς ἤδη γε τεθηγμένον αὐτοῦ δεησόμεθα.

20. ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑπο- 130 σκάξεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνου, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ἄν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὡς Ἐρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος, ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀνείρων ἀκύτερον· ἅμα γοῦν ἐπεσεν ἢ ὑσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νευικηκῶς, ὑπερπηθήσας τὸ στάδιον οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς· ἐγὼ γέ τοι πολλοὺς
 131 ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι χθῆς μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὥστε πρίασθαι βρόχον, ἐσχηκότητας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πάποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

21. ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὡς Ἐρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἑμαυτοῦ ποσὶ βαδίξω τότε, οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὦν· δηλοῖ γοῦν καὶ τῶ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με καὶ κατασημηνά-
 132 μενοι ἐπιμελῶς φορηδὸν ἀράμενοι μετακομίζουσι· καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ ποῦ τῆς οἰκίας πρόκειται ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῆ ὀθόνη σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς, ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τετριγότες οἱ νεοτοί. 22. ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆ καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῆ καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῆ καὶ ἀνα-
 133 κηρυχθῆ μου ὁ καινὸς δεσπότης ἤτοι συγγενής τις ἢ κόλαξ ἢ καταπύγων οἰκέτης ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἐξωρος ὦν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα

ὁ γενναῖος ἀπολαβῶν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἤ ποτε,
 εἰδασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ θεῖ φέρων ἀντὶ τοῦ τέως
 Πυρροῦ ἢ Δρόμωνος ἢ Τιβίου Μεγακλῆς ἢ Μεγάβυζος 134
 ἢ Πρώταρχος μετονομασθεῖς, τοὺς μάτην κεληνότας 135
 ἐκείνους ἐς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπῶν ἀληθῆς
 ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς 136
 σαγήνης διέφυγεν οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιῶν. 23. ὁ
 δὲ ἐμπесῶν ἀθρόως εἰς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος
 ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικῶς καὶ εἰ παριῶν ἄλλως
 μαστίζεῖ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς καὶ τὸν μυλῶνα
 ὥσπερ τὸ Ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκέτι φορητός ἐστι
 τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει
 καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ ἀποπειρώμενος εἰ καὶ
 αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἐξεστίν, ἄχρι ἂν ἢ ἐς πορνιδίον τι ἐμπε-
 σῶν ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας ἢ κόλαξι παραδοὺς ἐαν-
 τὸν ὀμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι
 αὐτόν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος ἢ Κόδρου, συνε-
 τώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσεῶς, πλουσιώτερον δὲ συνάμα 137
 Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέη
 τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιπορκιῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ
 πανουργιῶν συνειλεγμένα.

24. *ΕΡΜ.* Αὐτά που σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα·
 ὀπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίξης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὦν
 εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὖς ἂν σε
 ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἶει γὰρ εὐρίσκειν με οἵτινές εἰσι; μὰ
 τον Δία οὐ πάνν· οὐ γὰρ ἂν Ἀριστείδην καταλιπῶν Ἰπ-
 πονίῳ καὶ Καλλιᾷ προσήειν καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθη-
 ναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίους.

ΕΡΜ. Πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθεῖς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστώων,
 ἄχρι ἂν λάθῳ τινὶ ἐμπесῶν· ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι

138 περιτύχη, ἀπαγαγὼν παρ' αὐτὸν ἔχει σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

25. EPM. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ἄγαθέ, ὅς γε τυφλον ὄντα εἰδὼς ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσσεύρετον οὕτω χρῆμα καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξέυροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιοῦτους ἐμπίπτω περιῶν καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

139 EPM. Εἶτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτούς, ῥαδίως φεύγεις οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤ. Ὁξυδερκῆς τότε πως καὶ ἀρτίπους γίνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

26. EPM. Ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριται, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γάρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν τοσοῦτους ἐραστὰς ἔχεις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ, καὶ τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἰεσθαι, εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτως σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτούς καὶ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, 140 ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλην ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴ τι ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιᾶν αὐτούς ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμεμηνότας.

27. ΠΛΟΥΤ. Οἶει γὰρ τοιοῦτον, οἴός εἰμι, ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν;

EPM. Ἄλλα πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσίν;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοί, ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτός, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖόν τι ἐρασμιώτατον περιθήμενος, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς ἐντυγχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὄρᾶν τὸ κάλλος ἐρῶσι καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἰ γέ τις αὐτοῖς ὄλον ἀπογυμνάσας ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατε-
 γίνωσκον ἂν αὐτῶν ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα καὶ 141
 ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

28. **ΕΡΜ.** Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτοῖ περιθήμενοι ἔτι ἐξαπατῶνται, καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτούς, θάττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὀρῶντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἐρμη, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταιί με, συμπαρεισέροχεται μετ' ἐμοῦ λαθῶν ὁ τυφὸς καὶ ἡ ἄνοια καὶ ἡ μεγαλοψυχία καὶ μαλακία καὶ ὕβρις καὶ ἀπάτη καὶ ἄλλ' ἅττα μυρία· ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν θαναμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν καμὲ τὸν 142
 πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθόντων κακῶν τέθηπε δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθει ἂν ἢ ἐμὲ προσέσθαι ὑπομείνειεν ἂν.

29. **ΕΡΜ.** Ὡς δὲ λείος εἶ καὶ ὀλισθηρός, ὦ Πλούτε, καὶ δυσκάτοχος καὶ διαφευκτικός, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ αἱ ἐγγέλεις ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδ' ὅπως· ἢ Πενία

δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε καὶ εὐλαβῆς καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα
ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιά-
σαντας εὐθύς ἔχεσθαι καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι.
143 ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἤδη οὐ μικρὸν
διέλαθε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρον οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὐπερ
ἔδει μάλιστα.

30. ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα· ἐν τῇ γῇ
αὐτὸν αἰεὶ καταλείπων ἀνέρχομαι πρὸς ὑμᾶς ἐπισκῆψας
ἐνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ
μηδενί, ἢν μὴ ἀκούσῃ ἐμοῦ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς· καί
μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρι ἂν πρὸς τὴν ἐσχα-
τιὰν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἐρμῆ, χειραγωγῶν· ἐπεὶ
ἦν γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλω τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦ-
144 μαι περινοστώων. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι καθάπερ
σιδήρου πρὸς λίθον.

31. ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὐτοσὶ σκάπτει πλησίον ὄρει-
νὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι
καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος, ἡ Καρτερία τε καὶ ἡ Σοφία καὶ ἡ
Ἀνδρεία καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ Διμῷ ταττο-
μένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἐρμῆ,
τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διί· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

145 32. ΠΕΝ. Ποῖ τούτου ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντι, χει-
ραγωγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτουὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ
τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοισὶ παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἀνδρα καὶ πολλοῦ ἀξίου ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα ἐνκαταφρόνητος ὑμῖν ἢ Πενία δοκῶ καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθαι με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵνα αὐτίς ὁ Πλούτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὑβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν καὶ ἀγεννή καὶ ἀνόητον ἀποφήνας ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγεννημένον;

ΕΡΜ. Ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

33. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε καὶ **146**
Σοφία καὶ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἣ συνῶν ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίου ζῶν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

34. ΤΙΜ. Τίνες ἐστέ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἦκετε ἀνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἅπιτε μιᾶροι πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα [μάλα] βάλλων τοῖς βῶλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἐρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλούτος· ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν ευχῶν. ὥστε ἀγαθὴ τύχη δέχου τὸν ὄλβον ἀποστὰς τῶν πόνων.

ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη καίτοι θεοὶ ὄντες, **147**
ὥς φατε· πάντας γὰρ ἅμα καὶ ἀνθρώπους καὶ θεοὺς μισῶ, τουτοῦ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἐρμῆ, πρὸς τοῦ Διός, με-
λαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μὴ τι
κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35. ΕΡΜ. Μηδὲν σκαιόν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάννυ
τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν προτείνας τῷ χειρε
λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην καὶ πλούτει πάλιν καὶ ἴσθι
Ἀθηναίων τὰ πρῶτα καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκεί-
νων μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκα-
νὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἢ δίκηλλα· τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατος
εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τάν, ἀπανθρώπως;

τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατε-
ρόν τε;

148 καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε τοσαῦτα ὑπ'
αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως
ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

36. ΤΙΜ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ τῷ Διὶ
πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τουτοῦ δὲ τὸν Πλοῦτον
οὐκ ἂν λάβοιμι.

ΕΡΜ. Τί δή;

ΤΙΜ. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων μοι κακῶν αἴτιος οὐ-
τος κατέστη κόλαξί τε παραδοῦς καὶ ἐπιβούλους ἐπαγα-
γῶν καὶ μῖσος ἐπεγείρας καὶ ἠδυπαθεία διαφθείρας καὶ
ἐπίφθονον ἀποφήνας, τέλος δὲ ἄφνω καταλιπὼν οὕτως
ἀπίστως καὶ προδοτικῶς· ἢ βελτίστη δὲ Πενία πόνοις με
τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα καὶ μετ' ἀληθείας καὶ
παρρησίας προσομιλοῦσα τὰ τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρ-
εῖχε καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν ἐξ
αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου καὶ
δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμός, ὃν οὔτε κόλαξ θω-

149 πεύων οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθείς,

οὐκ ἐκκλησιαστῆς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύναται ἄν. 37. ἐρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων τὸν ἀγρὸν τουτουὶ φιλοπόνως ἐργαζόμενος, οὐδὲν ὄρων τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος, ὡς Ἐρμῆ, ἄπιθι τὸν Πλούτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ· ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἠβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἄγαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγὴν. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα καὶ μειρακιώδη καὶ τὸν Πλούτον παράλαβε. οὔτοι ἀπόβλητά ἐστι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ρήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα διὰ τὸν Ἐρμῆν τουτουί.

38. ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μὲν ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, 150 οὔτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὄρα εἰ τί σε, ὡς φῆς, ἠδίκηκα, ὅς τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτιός σοι κατέστην, τιμῆς καὶ προεδρίας καὶ στεφάνων καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς, περίβλεπτός τε καὶ αἰδιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὔτως ἀτίμως ὑπέβαλες ἀνδράσι καταράτοις ἐπαινοῦσι καὶ καταγοητεύουσι καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τό γε τελευταίου ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε, τὸνναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεῖς ὑπὸ σοῦ καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς τῆς οἰκίας. τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλανίδος ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἐρμῆς οὔτοσί, πῶς

ἰκέτεον τὸν Δία μηκέθ' ἤκειν παρὰ σέ οὕτως δυσμενῶς μοι προσενηγεμένον.

151 39. ΕΡΜ. Ἄλλὰ νῦν ὄρας, ὦ Πλοῦτε, οἷος ἤδη γέγνηται; ὥστε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

ΤΙΜ. Πειστέον, ὦ Ἐρμῆ, καὶ αὐτίς πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζονται; πλήν ὅρα γε, ἐς οἷά με πράγματα ἐμβάλλεις τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

40. ΕΡΜ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο καὶ οὐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι διαρρογαῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόρου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε· ἀναπέμψω γὰρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθῶν· μᾶλλον δὲ παῖε. σέ φημι, Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτωῖ καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, 152 βαθείας καταφέρων. ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑπεκστήσομαι.

41. ΤΙΜ. Ἄγε, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπίρρωσον σεαυτὴν καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς τοῦμφανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε καὶ φίλοι Κορύβαντες καὶ Ἐρμῆ κερδῶε, πόθεν τοσοῦτον χρυσίον; ἢ που 153 ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εὖρω ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερηδιστον.

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς· αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' 154 ἡμέραν. ἔλθε, ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαι

γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν· τίς γὰρ οὐκ ἂν παρ-
 θένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑπεδέξατο οὕτω κα-
 λὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγουσ καταρρέοντα; 42. ᾧ Μίδα
 καὶ Κροῖσε καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα ὡς οὐδὲν ἄρα
 ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλουῦτον, ᾧ γε οὐ-
 δὲ ὁ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. ᾧ δίκελλα καὶ φιλιτάτη δι-
 φθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐ-
 τὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιάν, πυργίον οἰ-
 κοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν
 ἐνδιαιτᾶσθαι, τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἐξειν μοι
 δοκῶ. δεδόχθω δὲ ταῦτα καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν
 ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία καὶ
 ὑπεροψία· φίλος δὲ ἢ ξένος ἢ ἑταῖρος ἢ Ἐλέου βωμὸς
 ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύνοντα ἢ ἐπικουρῆσαι 155
 δεομένῳ παρανομία καὶ κατάλυσις τῶν ἐθνῶν· μονήρης
 δὲ ἢ δλαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων.
 43. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσ-
 ομιλῆσαι τινι αὐτῶν μίαισμα· καὶ ἦν τινα ἰδῶ μόνον,
 ἀποφρᾶς ἢ ἡμέρα· καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλ-
 κῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώ-
 μεθα παρ' αὐτῶν μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἢ ἐρημία
 δὲ ὄρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυλέται δὲ καὶ φράτορες καὶ
 δημόται καὶ ἢ πατρὶς αὐτῆ ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα
 καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. πλουτεῖτω δὲ Τίμων
 μόνος καὶ ὑπεροράτω ἅπάντων καὶ τρυφάτω μόνος καθ'
 ἑαυτὸν κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος·
 καὶ θεοῖς θυέτω καὶ εὐωχεῖτω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ 156
 ὄμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἄπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσα-
 σθαι δεδόχθω, ἦν δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ στέφανον
 ἐπενεγκεῖν. 44. καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἡδι-
 στον, τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα δυσκολία καὶ τραχύτης
 καὶ σκαιότης καὶ ὀργὴ καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ τινα ἰδοι-

- 157 μι ἐν πυρὶ καταδιαφθειρόμενον καὶ σβεννύναι (ικετεύον-
 τα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι· καὶ ἦν τινα τοῦ χει-
 μῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων
 ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βα-
 πτίζοντα, ὡς μὴδὲ ἀνακῦψαι δυνηθεῖη· οὕτω γὰρ ἂν
 τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχε-
 κρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ
 158 αὐτός. εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένω-
 μεν αὐτοῖς. 45. πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμη
 ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ·
 ἀρχὴν γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. καίτοι τί τοῦ-
 το; φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συνθέουσι κεκοιμημένοι
 καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραϊνόμενοι τοῦ
 χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβάς ἀπε-
 λαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμε-
 νος, ἢ τό γε τοσοῦτον παρανομήσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς
 ὁμιλήσαντες, ὡς πλεον ἀνιῶντο ὑπερορῶμενοι; τοῦτο
 οἶμαι καὶ ἄμεινον. ὥστε δεχάμεθα ἤδη αὐτοὺς ὑποστάν-
 159 τες. φέρ' ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθω-
 νίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρόην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν
 βρόχον, πίθους ὄλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκῶς.
 ἀλλ' εὖ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος· οἰμῶξεται γὰρ πρὸ
 τῶν ἄλλων.

46. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι
 Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφό-
 τατε καὶ ἤδιστε καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙΜ. [Νῆ] καὶ σύ γε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάν-
 των βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἄει φιλοσκώμμων σύ γε. ἀλλὰ ποῦ τὸ συμ-
 160 πόσιον; ὡς καινόν τί σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυ-
 ράμβων ἤκω κοιλζων.

TIM. Καὶ μὴν ἔλεγεία γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ
 αὐτῇ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι·
 ὦ Ἡράκλεις, ἰοῦ ἰοῦ, προσκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς
 Ἄρειον πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνης, φόνου
 τάχα προσκεκλήσομαι.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα
 ἱασαι μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χυσιίου· δεινῶς γὰρ ἴσχα-
 μὸν ἐστὶ τὸ φάρμακον.

TIM. Ἔτι γὰρ μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἄπειμι· σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ
 χρηστοῦ γενόμενος.

47. **TIM.** Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιῶν, ὁ ἀναφαλαν-
 τίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗ-
 τος δὲ ἀγρὸν ὄλον παρ' ἐμοῦ λαβὼν καὶ τῇ θυγατρὶ προῖ-
 κα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ἄσταντά με
 πάντων σιωπῶντων μόνος ὑπερεπήνεσεν ἐπομοσάμενος
 ῥδικώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶην
 εἶδέ με καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ
 γενναῖος προσενέτεινεν.

48. **ΦΙΛ.** Ὡ τῆς ἀναισχυντίας. νῦν Τίμωνα γνωρίζ-
 ξετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν 161
 δίκαια πέπονθεν οὕτως ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι
 ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι καὶ δημόται ὅμως μετριάζομεν,
 ὥς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως
 τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τρα-
 πέξης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας.
 οὐκέτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀχάριστοι καὶ
 πονηροί. ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὥς ἔχοις πρὸς
 τὰ κατεπέλγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκου-
 σα, ὥς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἤκω τοι-

γαροῦν ταῦτά σε νουθετήσω· καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν.

ΤΙΜ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη. πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι· καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

49. **ΤΙΜ.** Ἴδον τρίτος οὗτος ὁ ρήτωρ Δημέας προσέρχεται ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ συγγενῆς ἡμέτε-
162 ρος εἶναι λέγων. οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει — κατεδεδίκαστο γὰρ καὶ ἐδέδετο οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλεήσας ἔλυσάμην αὐτόν — ἐπειδὴ πρόφην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

50. **ΔΗΜ.** Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ
163 γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος καὶ ἀβουλαὶ ἀμφοτέραι περιμένουσι. πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. „Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐγε-
„κρατίδου Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθός,
„ἀλλὰ καὶ σοφὸς ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάν-
„τα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νενί-
164 „κηκε δὲ πνῆξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέ-
„ρας καὶ τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ —“

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. „καὶ ἤριστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς
„πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρναῖς καὶ κατέκοψε Πελοπον-
„νησίῳν δύο μοίρας —“

51. ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα οὐδὲ προὔγραφην ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. „ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα 165
 „γράφων καὶ ξυμβουλευῶν καὶ στρατηγῶν οὐ μικρὰ ὠφέ-
 „λησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι δεδόχθω τῇ βουλῇ
 „καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς καὶ τοῖς δήμοις
 „ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀναστήσαι τὸν Τίμωνα
 „παρὰ τὴν Ἀθηναῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει κεραυνὸν ἐν τῇ δε-
 „ξιᾷ ἔχοντα καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ στεφα-
 „νώσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς
 „στεφάνους τήμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· — 166
 „ἀχθῆναι γὰρ δι’ αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια — εἶπε
 „τὴν γνώμην Δημέας ὁ ρήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀρχιστεῦς
 „καὶ μαθητὴς ὢν· καὶ γὰρ ρήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων καὶ 167
 „τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλῃ.“ 52. Τουτὶ μὲν οὖν 168
 σοὶ τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δὲ καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγα-
 γεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι Τίμωνα ἄνόμακα.

ΤΙΜ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὅς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἄλλὰ γαμῶ, ἦν διδῶ θεός, ἐς νέωτα καὶ παιδοποιήσομαι καὶ τὸ γεννηθησόμενον — ἄρρεν γὰρ ἔσται — Τίμωνα ἤδη καλῶ.

ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὔτος, τηλικαύτην παρ’ ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

ΔΗΜ. Οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος οὐδ’ ἄστος ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τά τε ἄλλα καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

53. ΤΙΜ. Ἄλλ’ οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιαρὲ, ἢ ἀκρό- 169
 πολις· ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἄλλὰ καὶ πλουτεῖς τὸν ὀπισθόδομον διορῶξας.

TIM. Οὐ διώρονται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ παντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

TIM. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετάφρενον.

TIM. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γὰρ σοὶ καὶ τρίτην· ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν ἂν πάθοιμι δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ μιᾶρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας· μάτην γὰρ ἂν εἴην καὶ νενικηκῶς Ὀλύμπια πύξ καὶ πάλην. 54. ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκπε-
 170 τάσας γοῦν τὸν πάγωνα καὶ τὰς ὄφρῦς ἀνατείνας καὶ βρενθνόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασσεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Ἀυτοβορέας τις ἢ Τρίτων, οἴους ὁ Ζεῦξις ἐγραψεν. οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα καὶ σφροονικὸς τὴν ἀναβολὴν ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν καὶ τῶν ἡδονῆ χαϊρόντων κατηγορῶν καὶ τὸ ὀλιγαρκῆς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρεξείεν αὐτῷ — τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα — καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις προ-
 171 αρπάζων ὥσπερ ἰκτινος τὰ ὄψα καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφοροῦμενος, ἐπικεκρυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μὴδὲ ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι. 55. μεμψίμοιρος αἰεὶ, κἂν τὸν πλακοῦντα ὄλον ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρι ᾧδῆς καὶ ὀρηγστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς.

προσέτι καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτά φησιν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονηρῶς ἔχων καὶ ὑποτραυ- 172
λίζων γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς ἀνλητρίδος ἀμφοτέροις ἐπειλημμένοι. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἄν ψεύσματος ἕνεκα ἢ θρασύτητος ἢ φιλαργυρίας· ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ, καὶ ὅλως πάνσοφόν τι χρῆμα καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς καὶ ποικίλως ἐντελές. οἰμῶξεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ἦν. τί τοῦτο; παπαῖ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

56. ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῆγμαί, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ δειπνῶν πολυτελεῶν ἐλπίδι συν- 173
δεδραμήκασι πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα οἷον σὲ ἀπλοῦκόν καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν· οἶσθα γὰρ ὡς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δειπνον ἱκανόν, ὄψον δὲ ἤδιστον θύμον ἢ κάρδαμον ἢ εἴ ποτε τρυφῶν, ὀλίγον τῶν ἀλῶν· ποτὸν δὲ ἢ ἐννεάκρουνος· ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἢς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτήμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγεννημένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον ἐς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι καὶ τὸν 174
φιλοσοφίας πλοῦτον ὄραν δυναμένω· μὴ μέντοι ἐς βᾶθος, ὡγαθέ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματῶν, ἐμοῦ ὄρῶντος μόνου· 57. εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρη-

σου αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνείς, διαδιδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν πέντε δραχμάς, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δὲ ἡμιτάλαντον· εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ — καίτοι οὐκ ἔμαντοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις — ἱκανὸν εἰ ταυτηνὴ τὴν πῆραν ἐκπλήσας παράσχῃς οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγυπτίους. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρῆ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

175 TIM. Ἐπαινῶ ταυτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων ἐπιμετρούσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. Ὡ δημοκρατία καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει.

TIM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦγαθέ; τί; μῶν παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέταρτας. 58. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος καὶ Δάχης καὶ Γνίφων καὶ ὄλωσ τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελεθῶν τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας ἐπιχαλασῶ πόρρωθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ.

TIM. Ἄλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

176 ΑΛΚΥΩΝ Η ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

1. ΧΑΙΡ. Τίς ἢ φωνὴ προσεβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης;

ὡς ἦδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ τὰ γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα. 177

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὡς Χαιρεφῶν, ὄρνις ἀλκυνῶν ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς, περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθηται λόγος· φασὶ γυναικῶν ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλληνος θυγατέρα κουρίδιον ἄνδρα 178 τὸν αὐτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κηῦκα τὸν Τραχίνιον τὸν Ἐωσφόρου τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινα δαιμονίαν βούλησιν εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη ζητοῦσαν ἐκεῖνον, ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν οὐχ οἶα τ' ἦν εὐρεῖν.

2. ΧΑΙΡ. Ἀλκυνῶν τοῦτ' ἐστίν, ὃ σὺ φῆς; οὐ πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῶ ὄντι προσέπεσε· ρωθὴ γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον. πηλίκον δέ τι καὶ ἐστίν, ὡς Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτων νεοττία καὶ τὰς ἀλκνουίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει κατὰ χειμῶνα μέσον διαφερούσας ταῖς εὐδίαῖς, ὧν ἐστὶ 179 καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὄρας ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύναντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὀρθῶς· φαίνεται γὰρ ἀλκνουὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθές δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, πῶς ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὡς Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικῶν ποτε ἐγένοντο ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

3. ΣΩ. Ὡ φίλε Χαιρεφῶν, εἰκόκαμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς· δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπί-

νην ἄγνωστον οὐσάν καὶ ἄπιστον καὶ ἀόρατον· πολλὰ
 180 οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα καὶ τῶν ἐφι-
 κτῶν ἀνέφικτα, συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ
 καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν
 εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρον, ἐπεὶ τοι μικρὸς
 πάνυ καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα
 αἰῶνα. τί δ' ἄν, ἄγαθέ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ
 δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν
 ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; εἴωρακας, Χαιρεφῶν, τρί-
 την ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τῷ
 δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς ἀνέ-
 μων τε ἐξαισία μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην
 ἄπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. 4. μετὰ μικρὸν δὲ θαυμα-
 στή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο καὶ διέμεινεν αὕτη γε
 ἕως τοῦ νῦν. πότερον οὖν οἶει μείζον τι καὶ ἐργωδέτε-
 ρον εἶναι τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου
 λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι καὶ εἰς γαλήνην ἀναγα-
 γεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν
 εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτον καὶ τὰ
 181 παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα, πηλὸν ἢ
 κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου
 μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ με-
 γάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμε-
 τέρας δυνάμεις εὐχερῆ τυχὸν ἴσως ἅπαντα τὰ τοιαῦτα καὶ
 λεία· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς
 εἶναι μείζω; φράσαις ἄν;

5. ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι
 δύναιτ' ἂν ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν
 ἐφικτόν.

ΣΩ. Οὐκ οὖν δὴ θεωροῦμεν καὶ ἀνθρώπων πρὸς
 ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινας ὑπεροχὰς ἐν ταῖς
 δυνάμεσι καὶ ἐν ταῖς ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἢ γὰρ τῶν

ἀνδρῶν ἡλικία πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμ-
 πταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὄσσην ἔχει τὴν
 διαφορὰν δυνάμεώς τε καὶ ἀδυναμίας ἐν πάσαις σχεδὸν
 ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν του-
 τῶν οὕτως πολυμηχάνων καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ
 τῆς ψυχῆς ἐργάζονται· ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς περ εἶ-
 πον, παιδίοις οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.
 6. καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τοῦ μέγεθος 182
 ἀμέτρητον ὄσσην ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα· μυριά-
 δας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ'
 ἂν ῥαδίως· ἢ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δῆπου πάν-
 τῶν καὶ ἀμήχανος ἐξ ἀρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώ-
 ποις κατὰ φύσιν. ὀπηνίκα οὖν ἄνθρωπος, ὡς εἰοικεν, ἀν-
 θρώπου τοσοῦτω διαφέρει, τί νομίσωμεν τὸν σύμπαντα
 οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς
 τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως
 δόξει πολλοῖς, ὄσσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν
 ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σακράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλι-
 κούτου καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὴν φρόνησιν καὶ διά-
 νοιαν ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. 7. σοὶ
 μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὐσι πόλλ'
 ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἐτέροις πάνυ ῥαδίαν· ἐπεὶ καὶ αὐτῆ-
 σαι τοῖς ἀναύλοις καὶ ἀναγνῶναι ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμ-
 μάτοις γραμματικὸν τρόπον ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως 183
 ἂν ὧσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυναικας ἐξ ὀρνί-
 θων ἢ ὀρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἢ δὲ φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν
 παραβάλλουσα ζῶον ἄπουν καὶ ἄπτερον πόδας ὑποθεῖσα
 καὶ πτερώσασα ποικιλία τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ
 καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων μέλιτταν ἀπέδειξε σοφὴν θείου
 μέλιτος ἐργάτιν, ἐκ τε ὠῶν ἀφῶνων καὶ ἀψύχων πολλὰ
 γένη πλάττει πτηνῶν τε καὶ πεζῶν καὶ ἐνύδρων ζῶων,
 τέχνης, ὡς λόγος τινῶν, ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσ-

χρωμένη. 8. τὰς οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὐ-
 σασ θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες καὶ οὔτε τὰ με-
 γαλα δυνάμενοι καθορᾶν οὔτ' αὖ τὰ σμικρά, τὰ πλείω
 δ' ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν,
 οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' ἀλκύνων πέρι οὔτ'
 184 ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες, τοι-
 οῦτον καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὧ ὄρνι θρήνων μελωδέ, παρα-
 δάσω τῶν σῶν ὕμνων πέρι, καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ φί-
 λανδρον ἔρωτα πολλάκις ὕμνήσω γυναιξὶ ταῖς ἐμαῖς Ξαν-
 θίππῃ τε καὶ Μυρτοῦ λέγων τὰ τε ἄλλα, πρὸς δὲ καὶ τι-
 μῆς οἴας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἀρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι
 τοιοῦτον, ὧ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὧ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σου
 ῥηθέντα διπλασίαν ἔχειν τὴν παράκλησιν πρὸς γυναι-
 κῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκύνονα προάγειν
 ἤδη πρὸς ἄστν καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνν μὲν οὖν· ποιῶμεν οὕτως.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ Η ΚΑΥΚΑΣΟΣ.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

1. ΕΡΜ. Ὁ μὲν Καύκασος, ὧ Ἥφαιστε, οὔτος, ὧ
 τὸν ἄθλιον τουτονὶ Τιτᾶνα προσηλωσθαι δεήσει· περι-
 σκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ πον τῆς
 χιόνος τι γυμνόν ἐστιν, ὧς βεβαίωτερον καταπαγῆ τὰ
 δεσμὰ καὶ οὔτος ἄπασι περιφανῆς ἢ κρεμᾶμενος.

ΗΦ. Περισκοπῶμεν, ὧ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν
 καὶ πρόσγειον ἀνεσταυρωσθαι χρεή, ὧς μὴ ἐπαμύνοισεν
 αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ

τὸ ἄκρον, — ἀφανὴς γὰρ ἂν εἶη τοῖς κάτω — ἀλλ' εἰ δο-
κει κατὰ μέσον ἐνταυθὰ που ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνε- 186
σταυρώσθω ἐκπετασθεὶς τῷ χεῖρι ἀπὸ τουτουὶ τοῦ κρη-
μυνοῦ πρὸς τὸν ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόξυροί τε γὰρ αἱ πέτραι καὶ
ἀπρόσβατοι πανταχόθεν, ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι, καὶ τῷ
ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς
κροποδητὶ μόγις εἰστάναι, καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ἂν ὁ
σταυρὸς γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλ' ἀνά-
βαινε καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαρησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

2. ΠΡΟΜ. Ἀλλὰ κἂν ὑμεῖς γε, ὦ Ἥφαιστε καὶ
Ἑρμῆ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτο φῆς, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε
ἀντὶ σοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαν-
τας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ
Καὺκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευ-
θέντας; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κα-
τάκλειε καὶ προσήλου καὶ τὴν σφύραν ἐρρωμένως κατὰ- 187
φερε. δὸς καὶ τὴν ἐτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὕτη.
εὖ ἔχει. καταπτῆσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ
ἦπαρ, ὡς πάντα ἔχους ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ εὐμηχάνου
πλαστικῆς.

3. ΠΡΟΜ. ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ καὶ σὺ ὦ μητερ,
οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων οὐδὲν δεινὸν ἐργασάμενος,

ΕΡΜ. Οὐδέν, ὦ Προμηθεῦ, δεινὸν εἰργάσω, ὃς
πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεὶς οὕτως ἄδι-
κον ἐποίησω καὶ ἀπατηλήν, ὡς σεαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα
ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅστις „καλύψας
ἀργετι δημῷ“; μέμνημαι γὰρ Ἡσιόδου νῆ Δί' οὕτως
εἰπόντος· ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πα-
νουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι
δὲ τὸ τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας καὶ

τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις; τοσαῦτα δεινα εἰργασμέ-
νος φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι;

188 4. ΠΡΟΜ. Ἔοικας, ὦ Ἐρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν Ὀμη-
ρον „ἀναίτιον αἰτιάσθαι“, ὃς τὰ τοιαῦτά μοι προφέ-
ρεις, ἐφ' οἷς ἐγώ γε τῆς ἐν προταναίῳ σιτήσεως, εἰ τὰ
δίκαια ἐρίγνυτο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτῷ. εἰ γοῦν σχολή
σοι, ἡδέως ἂν καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλη-
μάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἡμῶν τὸν Δία·
σὺ δὲ — στωμύλος γὰρ εἰ καὶ δικανικός — ἀπολόγησαι
ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταν-
ρῶσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν ἐπὶ τοῦ
Καυκάσου οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύνθαις.

ΕΡΜ. Ἐκπρόθεσμον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἐφε-
σιν ἀγωνιῇ καὶ ἐς οὐδὲν δέου· ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ
γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ ἀετός κατα-
πτῆ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος. τὴν ἐν τῷ μέσῳ
189 δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν ἔχου εἴη ἐς ἀκρόασιν κατα-
χρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς
λόγοις.

5. ΠΡΟΜ. Πρότερος οὖν, ὦ Ἐρμῆ, λέγε καὶ ὅπως
μου ὡς δεινότατα κατηγορήσης μηδὲ καθυφῆς τι τῶν
δικαίων τοῦ πατρός. σὲ δέ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποι-
οῦμαι ἐγώ γε.

ΗΦ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθ.
με ἔξω, ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος ψυχράν μοι τὴν κάμι-
νον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ
μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε, ὁ Ἐρμῆς δὲ τὴν κρεα-
νομίαν καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ
τεχνῆται καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἴοικατε εἶναι.

ΗΦ. Ὁ Ἐρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ
πρὸς λόγους τοῖς δικανικοῖς εἶμι, ἀλλ' ἄμφι τὴν κάμι-

νον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δὲ ρήτωρ τέ ἐστι καὶ τῶν τοιούτων οὐ παρέργως μεμέληκεν αὐτῷ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ᾤμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς 190 τὸν Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν οὐδὲ ὄνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτον ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τοῦτο, ᾧ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

6. ΕΡΜ. Πάνυ γοῦν, ᾧ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα, οὐχὶ δὲ ἀπόχρη τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων, ὅτι ἐπιτραπέν σοι μοιρᾶσαι τὰ κρέα σαντῶ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον, καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν ἐκόμισσας ἐς αὐτούς· καὶ μοι δοκεῖς, ᾧ βέλτιστε, μὴ συνεῖναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔξαρκος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐτά, δεήσει καὶ διελέγχειν καὶ ρησῖν τινα μακρὰν ἀποτείνειν καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνὶ μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῆστοι αὐτὴν πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι, καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι· λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

7. ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἰρη- 191 κας, εἰσόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δέ, ἐπεῖπερ ἱκανὰ φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἶός τε ᾧ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτόν γε ἄκουε τὸ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν Οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων αὐτὰ αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστιν, ὡς διότι μικρὸν ὄστουν ἐν τῇ μερίδι εὗρε, καταπέμψαι ἀνασκολοπισθησόμενον παιδιὸν οὕτω θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα

μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ἠλίκον ἐστὶν ἐννοη-
 σαντα καὶ ὡς μαιρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγα-
 νακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. 8. καίτοι τὰς γε
 ἀπάτας, ὡς Ἐρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὐσας οὐ
 χροῖ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν, ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται
 μεταξὺ εὐωχομένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι καὶ αὐτοῦ ἐν
 τῷ ξυμποσίῳ καταλείπειν τὴν ὀργὴν· ἐς δὲ τὴν αὖριον
 ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος καὶ μνησικακεῖν καὶ ἑαλόν τινα
 μῆνιν διαφυλάττειν, ἀπαγε, οὔτε θεοῖς πρόπον οὔτε
 ἄλλως βασιλικόν· ἦν γοῦν ἀφέλη τις τῶν συμποσίων τὰς
 κομφείας ταύτας, ἀπάτην καὶ σκώμματα καὶ τὸ διασιλ-
 192 λαίνειν καὶ ἐπιγελᾶν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι μέθη καὶ
 κόρος καὶ σιωπή, σκυθροπὰ καὶ ἀτεροπῆ πράγματα καὶ
 ἥκιστα συμποσίῳ πρόποντα. ὥστε ἔγωγε οὐδὲ μνημο-
 νεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐτι ὦμην τούτων τὸν Δία,
 οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν καὶ
 πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα
 παιδιὰν τινα ἐπαίξει πειρώμενος, εἰ διαγνώσεται τὸ βέλ-
 τιον ὁ αἰρούμενος. 9. τίθει δ' ὅμως, ὡς Ἐρμῆ, τὸ χαλε-
 πώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονευεμηκέναι τῷ
 Δί, τὴν ὅλην δὲ ὑψηρῆσθαι· τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν,
 τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῆ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμιχθαι καὶ δεσμὰ
 καὶ σταυροὺς καὶ Κανύκασον ὅλον ἐπινοεῖν καὶ ἀετοὺς
 193 καταπέμπειν καὶ τὸ ἦπαρ ἐκκολάπτειν; ὄρα γάρ, μὴ
 πολλὴν τινα ταῦτα κατηγορῆ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ
 μικροψυχίαν καὶ εὐτέλειαν τῆς γνώμης καὶ πρὸς ὀργὴν
 εὐχέρειαν. ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέ-
 σασ, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; 10. καί-
 τοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς
 τα τοιαῦτα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς τὴν ὀργὴν ὀξύτεροὺς
 εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἐστὶν ὅστις τῷ
 μαγεῖρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων καθεῖς

τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ τι περιελιχμήσατο ἢ ὀπτωμένω
ἀποσπάσας τι κατεβρόχθισεν, ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέ-
μουσιν αὐτοῖς· εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κουνύλους
ἐνετρίψαντο ἢ κατὰ κόρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη 194
δὲ οὐδείς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἔνεκα. καὶ περὶ
μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα, αἰσχροὶ μὲν κάμοι ἀπολογοῖσθαι,
πολύ δὲ αἰσχίω κατηγορεῖν ἐκείνω. 11. περὶ δὲ τῆς πλα-
στικῆς καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἦδη
λέγειν. τοῦτο δέ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν,
οὐκ οἶδα καθ' ὁποῖτον ἀτιᾶσθί μου, πότερα ὡς οὐδὲ
ὄλως ἔχρην τοὺς ἀνθρώπους γεγενῆαι, ἀλλ' ἄμεινον
ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας, ἢ ὡς πεπλάσθαι
μὲν ἐχρηῖν, ἄλλον δὲ τινα καὶ μὴ τοῦτον ἐσχηματίσθαι
τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ· καὶ πρῶ-
τόν γε, ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγέ-
νηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, πει-
ράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δέ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ
ἀμείνω αὐτοῖς αὐτὰ παρὰ πολὺ ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάν-
θρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. 12. ἦν τοίνυν πάλαι
— ῥᾶον γὰρ οὕτω καὶ δῆλον ἂν γένοιτο, εἴ τι ἠδίκηκα
ἐγὼ μετακοσμήσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους — ἦν οὖν
τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος, ἡ γῆ δὲ ἄγριόν 195
τι χροῖμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα καὶ ταύταις ἀνη-
μέροις λάσιος, οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν ἢ ναοί, — πόθεν
δέ; — ἢ ἀγάλματα ἢ ξόανα ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον, οἷα πολλὰ
νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώ-
μενα· ἐγὼ δὲ — αἰεὶ γάρ τι προβουλεύω ἐς τὸ κοινὸν καὶ
σκοπῶ ὅπως ἀνξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει
δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον καὶ κάλλος — ἐνενόησα
ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόντα ζῶά
τινα συστήσασθαι καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν
αὐτοῖς προσεικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ἔμην τῷ θεῷ,

μη ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέ-
 τασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνη-
 τὸν μέντοι εἶναι τοῦτο, εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως καὶ
 συνετώτατον καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανόμενον. 13. καὶ
 δὴ κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον „γαῖαν ὕδει φύρας“ καὶ
 διαμαλάξας ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους ἔτι καὶ τὴν Ἀθη-
 νῶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτά
 196 ἔστιν ἃ μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκησα. καὶ τὸ ζημί-
 ωμα ὄραξ ἡλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα ἐποίησα καὶ τὸ τέως
 ἀκίνητον ἐς κίνησιν ἤγαγον· καί, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκεί-
 νου ἤττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοί, διότι καὶ ἐπὶ γῆς τινα θνητὰ
 ζῶα γεγένηται· οὕτως γὰρ δὴ καὶ ἀγανακτεῖ νῦν ὁ Ζεὺς
 ὥσπερ ἐλαττομένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων
 γενέσεως, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ οὔτοι ἀπόστα-
 σιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσῃσι καὶ πόλεμον ἐξενέγκῃσι πρὸς
 τοὺς θεοὺς ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν
 ἠδίκησθε, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς ἐμοῦ καὶ τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν,
 δῆλον· ἢ σὺ δεῖξον κἂν ἓν τι μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπή-
 σομαι καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθῶς πρὸς ὑμῶν. 14. ὅτι
 197 δὲ καὶ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς θεοῖς, οὕτως ἂν μά-
 θοις, εἰ ἐπιβλέψειας ἅπασαν τὴν γῆν οὐκέτ' ἀνχηρῶν
 καὶ ἀκαμῆ οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι καὶ γεωργίαις καὶ φρυτοῖς
 ἡμέροις διακεκοσμημένην καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην
 καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς
 καὶ θυσίας καὶ ναοὺς καὶ πανηγύρεις·

μεστὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγνυαί,

πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί.

καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμᾶντῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην,
 ἐπλεονέκτουν ἴσως, νυνὶ δὲ εἰς τὸ κοινὸν φέρων κατέθηκα
 ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος καὶ
 Ἥρας καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεῶς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἔστι,
 Προμηθέως δὲ οὐδαμοῦ. ὄραξ ὅπως τὰ ἑμᾶντοῦ μόνα

σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι καὶ ἐλάττω ποιῶ;
 15. ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τί σοι δο- 198
 κει ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτῆμα ἢ ποιήμα, ὃ μηδεὶς
 ὄψεται μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσε-
 σθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τί τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γενομέ-
 νων τῶν ἀνθρώπων ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶ-
 ναι τῶν ὄλων, καὶ πλουτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν
 οὔτε ὑπ' ἄλλον τινὸς θαυμασθησόμενον οὔτε ἡμῖν αὐ-
 τοῖς ὁμοίως τίμιον· οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὃ τι ἔλατ-
 τον παραθερωῶμεν αὐτόν, οὐδ' ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐ-
 δαιμονοῦμεν οὐχ ὀρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς·
 οὔτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δόξειεν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ
 παραμετροῖτο. ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τού-
 τῳ θέον, ἀνεσταυρώκατέ με καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν 199
 ἀποδεδώκατε τοῦ βουλευματος. 16. ἀλλὰ κακοῦργοί τι-
 νες, φῆς, ἐν αὐτοῖς καὶ μοιχεύουσι καὶ πολεμοῦσι καὶ
 ἀδελφὰς γαμοῦσι καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι. παρ' ἡμῖν
 γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; οὐ δῆπου διὰ τοῦτ' αἰ-
 τιάσαιτ' ἂν τις τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, ὅτι ἡμᾶς συν-
 εστήσαντο. ἔτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολ-
 λά ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν
 διὰ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέ-
 λην, διότι ἀναγκαῖον ἐπιμελεῖσθαι αὐτῷ αὐτῆς. καίτοι
 τό γε ἐργῶδες τοῦτο καὶ ἡδύ· ἄλλως καὶ ἡ φροντίς οὐκ
 ἀτερπῆς ἔχουσά τινα διατριβὴν. ἢ τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν
 οὐκ ἔχοντες ἂν προνοοῦμεν τούτων; ἡργούμεν ἂν καὶ 200
 τὸ νέκταρ ἐπίνομεν καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα οὐ-
 δὲν ποθοῦντες. 17. ὃ δὲ μάλιστα με ἀποπνίγει, τοῦτ'
 ἔστιν, ὅτι μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ μάλιστα
 γε τὰς γυναῖκας ὅμως ἐράτε αὐτῶν καὶ οὐ διαλείπετε κατ-
 ιόντες, ἄρτι μὲν ταῦροι, ἄρτι δὲ σάτυροι καὶ κύκνοι γι-
 νόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιούτε. ἀλλ'

ἐχρῆν μὲν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους,
 ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἂν
 ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάν-
 τως καλὸν ἠπιστάμην; ἢ ἀσύνητον καὶ θηριῶδες εἶδει καὶ
 ἄγριον ἀπεργάσασθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἐθυ-
 σαν ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν οὐχὶ τοιοῦτοι γε-
 201 ἄγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν ἐπὶ τὸν Ὀκεανὸν ἐλθεῖν δέη
 „μετ’ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας“ τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν
 καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν
 ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά. 18. ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τὸ πῦρ,
 εἰ δοκεῖ, μετελεύσομαι καὶ τὴν ἐπονειδιστον ταύτην κλο-
 πῆν. καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναί μηδὲν ὀκνήσας·
 ἔσθ’ ὅ τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ οὗ καὶ παρ’
 ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἶποις. αὕτη γάρ, οἶμαι, φύ-
 σις τουτουῖ τοῦ κτήματος, οὐδὲν τι ἕλαττον γίγνεται, εἴ
 τις καὶ ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυται
 ἐναυσαμένον τινός· φθόνος δὲ δὴ ἀντικρὺς τὸ τοιοῦτο,
 ἀφ’ ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδι-
 δόναι τοῖς δεομένοις. καίτοι θεοὺς γε ὄντας ἀγαθοὺς χρῆ
 εἶναι καὶ „δωτήρας ἐάων“ καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἐστά-
 202 ναι· ὅπου γε καὶ εἰ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατε-
 κόμισα ἐς τὴν γῆν μηδ’ ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπών, οὐ με-
 γάλα ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲν γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ μήτε
 ριγοῦντες μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν μήτε φωτὸς ἐπι-
 τεχνητοῦ δεόμενοι. 19. οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ ἐς τὰ ἄλλα
 μὲν ἀναγκαίῳ χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ ἐς τὰς θυ-
 σίας, ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν τὰς ἀγνιάς καὶ τοῦ λιβανωτοῦ
 θυμιᾶν καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ γε
 ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ καὶ τὴν εὐωχίαν ταύ-
 την ἠδίστην οἰομένους, ὁπόταν ἐς τὸν οὐρανὸν ἢ κνῖσα
 παραγίνηται, ἔλισσομένη περὶ καπνῷ. „ἐναντιωτάτη τοί-

νυν ἢ μέμψις αὐτῆ ἂν γένοιτο τῇ ὑμετέρῃ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κελεύετε μὴ καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ καὶ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε καὶ πυρωδέστερον. ἢ κάκεινον αἰτιασθε ὡς σπαθῶντα ὑμῶν τὸ κτήμα; εἰρηκα. σφῶ δέ, ὦ Ἐρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διευθύνετε καὶ διεξελέγχετε, κἀγὼ αὐθις ἀπολογήσομαι.

20. ΕΡΜ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γεν- 203
ναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὄνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου· εὐ γὰρ οἶδα, ἕξ καὶ δέκα γῦπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἐγκατα ἐξαιρήσοντας· οὕτω θεινῶς αὐτοῦ κατηγορήσας ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, ὅπως μάντις ἂν οὐ προεγίνωσκεις ἐπιτούτοις κολασθησόμενος.

ΠΡΟΜ. Ἠπιστάμην, ὦ Ἐρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν καὶ θιότι δὲ ἀπολυθήσομαι αὐθις οἶδα, καὶ ἤδη γέ τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς ἀδελφὸς οὐκ ἐς μακρὰν κατατοξεύσων ὃν φῆς ἐπιπετήσεσθαι μοι τὸν αἰτόν.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον, ἐν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέντοι καὶ κρεανομοῦντά γε.

21. ΠΡΟΜ. Θάρρει· καὶ συνευωχήσομαι ὑμῖν καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐεργεσίας.

ΕΡΜ. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.

ΠΡΟΜ. Οἶσθα, ὦ Ἐρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρῆ 204
λέγειν· φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὡς μισθὸς εἶη καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε· καὶ γὰρ ἤδη πλησίον οὐτοσὶ ὁ αἰτός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δὲ ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον ὃν φῆς τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειεν ἀνατεμνόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

1.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1 ΠΡΟΜ. Λύσον με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα.

ΖΕΥΣ. Λύσω σε, φῆς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα καὶ τον Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα τοὺς ἀνθρώπους ἐπλασας καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας καὶ γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ νομῇ τῶν κρεῶν ὅσα πικρὰ κεκαλυμμένα παραθεῖς καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

ΠΡΟΜ. Οὐκ οὐκ ἰκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα το-
205 σοῦτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον αἰετὸν τρέφων τῷ ἦπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο ὧν σε δεῖ παθεῖν.

ΠΡΟΜ. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθὶ με λύσεις, ἀλλὰ σοὶ μὴνύσω τι, ὦ Ζεῦ, πάνυ ἀναγκαῖον.

2. ΖΕΥΣ. Κατασοφίξην με, ὦ Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜ. Καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα ὁ Καυκάσός ἐστιν, οὐδὲ ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ πρότερον, ὄντινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

ΠΡΟΜ. Ἦν εἶπω ἐφ' ὃ τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαι σοὶ καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ Πῶς γὰρ οὐ;

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τοῦτὶ μὲν ἔγνωσ· τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ·
δοκεῖς γὰρ ἀληθές τι ἔρειν.

ΠΡΟΜ. Μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης τῇ Νηρηίδι·
ἦν γὰρ αὕτη κνοφορήση ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσε-
ταί σε οἷα καὶ σὺ ἐδρασας —

ΖΕΥΣ. Τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό γε ἡ μι-
ξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαι-
στος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

2.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΕΡΩΣ. Ἄλλ' εἰ καὶ τι ἤμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνω-
θί μοι· παιδίον γάρ εἰμι καὶ ἔτι ἄφρων.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον ὁ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἰ πολὺ
Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πάγωνα μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ 206
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι γέρων καὶ πανούρ-
γος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δαί σε μέγα ἠδίκησα ὁ γέρων ὡς φῆς ἐγώ,
διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῆ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρά, ὃς ἐμοὶ μὲν
οὔτως ἐντροφᾶς, ὥστε οὐδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με,
σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, αἰετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως
οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἠδύς
γυναικὶ διὰ σὲ γεγεννημένος, ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν
ἐπ' αὐτάς καὶ κρύπτειν ἔμαντόν· αἱ δὲ τὸν μὲν ταῦρον
ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ
δέους.

2. ΕΡΩΣ. Εικότως· οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνη-
ταὶ οὔσαι τὴν σὴν πρόσοψιν.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ἰά-
κινθος φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλὰ ἡ Δάφνη κάκεινον ἔφευγε καίτοι κο-
μήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι,
μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα μηδὲ τὸν κεραννὸν φέρε, ἀλλ' ὡς
ἠδιστον ποίει σεαυτὸν ἐκατέρωθεν καθειμένος βοστρυ-
χους, τῇ μίτρα τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε,
207 ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα-
βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διο-
νύσου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἄπαγε· οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι
τοιούτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥάδιον
γὰρ τοῦτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ, ἀλλὰ ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δὲ
αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφήμι σε.

3.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΣ.

ΖΕΥΣ. Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα. ὦ
Ερμῆ;

ΕΡΜ. Ναί· τὴν Ἰῶ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκέτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο· τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα μετέβαλεν αὐτήν. ἄλ-
λα καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακο-
δαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοῦνομο
ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν ἄυπνος ὢν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νεμεαν — ἐκεῖ δέ που
ὁ Ἄργος βουκολεῖ — ἐκεῖνον ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰῶ διὰ 208
τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀγαγὼν Ἴσιον ποιήσων· καὶ
τὸ λοιπὸν ἔστω θεὸς τῶν ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω
καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

4.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΤΜΗΔΟΣ.

1. **ΖΕΥΣ.** Ἄγε, ᾧ Γανύμηδες — ἤκομεν γὰρ ἐνθα
ἐχρῆν — φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι θάμφορος ἀγκυ-
λον ἔχοντα οὐδ' ὄνυχας ὄξεις οὐδὲ πτερά, οἷος ἐφαινού-
μην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἄνθρωπε, οὐκ αἰετὸς ἄρτι ἦσθα καὶ κατα-
πτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν
τὰ μὲν πτερά σοι ἐκεῖνα ἐξερρύνηκε, σὺ δὲ ἄλλος ἤδη ἀνα- 209
πέφηνας;

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπον ὄραῶς, ᾧ μειράκιον,
οὔτε αἰετόν, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὐτός εἰμι
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἔμαντόν.

ΓΑΝ. Τί φῆς; σὺ γὰρ εἶ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς
σύριγγα οὐκ ἔχεις οὐδὲ κέρατα οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἠγγὺ θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἐνορχιν τράγον ἐπὶ
τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδι-
στής τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2. **ΖΕΥΣ.** Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα
οὐδὲ βωμόν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος καὶ βρον-
τῶντος καὶ ἀστραπᾶς ποιούντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ᾧ βέλτιστε, φῆς εἶναι, ὃς πρῶην κατ-
έχεας ἡμῖν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκτεῖν ὑπεράνω λεγό-
μενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ᾧ τὸν κριὸν ὃ πατὴρ ἐθύσεν; 210

εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διαρπάσσονται ἤδη ερημίμοις ἐπιπεσόντες.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτω γεγεννημένῳ καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδην τήμερον;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰετὸς ἂν εἶην ἀντὶ θεοῦ γεγεννημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατὴρ καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι καταλιπῶν τὸ ποιμνιον.

ΖΕΥΣ. Ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταιί σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δὲ ἀπάξεις με, ὑπισχνουμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τυθήσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. εχομεν δὲ τὸν τριετη, τὸν μέγαν, ὃς ἡγείται πρὸς τὴν νομὴν.

3. ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ καὶ ἀπλοῦκός καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. — ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἕα καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν, τοῦ τε ποιμνίου καὶ τῆς Ἰδης. σὺ δὲ — ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ — πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα καὶ πατρίδα, καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδη καὶ νέκταρ πίη· τοῦτο μέντοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρεξείς ἐγγέων· τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅπως εὐδαίμων εἶσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαιζεται μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῃ πολλοὶ ἠλικιωῶται ἡμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαιζόμενόν σοι τουτουὶ τὸν Ἐρωτα καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλοὺς. θάρρει μόνον καὶ φαιδρὸς ἴσθι καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω

4. ΓΑΝ. Τί δαί ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποι-
μαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ, ἀλλ' οἴνοχοήσεις καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος
τετάρτη καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν· οἶδα γὰρ ὡς χρῆ
ἐγγεῖαι τὸ γάλα καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἰδοῦ, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει καὶ
ἀνθρώποις διακοιήσεσθαι οἶεται· ταυτὶ δ' ὁ οὐρανός
ἐστί, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφη, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἦδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἶση μετ' ὀλίγον καὶ γευσάμενος οὐκέτι πο-
θήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ
ἡλικιώτου Ἑρωτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρασα, ὡς ἅμα
καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλὰ ἦδιόν σοι 212
καθεύθειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναί, μετὰ γε τοιοῦτου οἴος εἰ σύ, Γανυμή-
δες, οὕτω καλός.

5. ΓΑΝ. Τί γὰρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος;

ΖΕΥΣ. Ἔχει τι θέλγητρον ἡδὺ καὶ μαλακώτερον
ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὃ γε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθευ-
δοντι καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον
στρεφόμενος καὶ λακτίζων καὶ τι φθεγγόμενος μεταξὺ
ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἐπεμπέ με
κοιμησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὦρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς
φῆς, ἀνήρασάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ
πράγματα ἐξεῖς ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γὰρ σε συνεχῶς
στρεφόμενος.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἦδιστον ποιήσεις, εἰ

ἀγρουπνήσαιμι μετὰ σοῦ φιλῶν πολλάκις καὶ περι-
πτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι σοῦ κα-
ταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε ὁ πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε
αὐτόν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας ἄγε οἰνοχοή-
σοντα ἡμῖν διδάξας πρότερον ὡς χρῆ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

5.

213

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΗΡΑ. Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ
Φρύγιον ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλατ-
τόν μοι τὸν νοῦν προσέχεις.

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη ἀφε-
λὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὦμην ταῖς γυναιξὶ μό-
ναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὅποσαι ἂν ὀμιλήσωσί μοι.

2. ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς οὐδὲ πρέποντα
σεαυτῷ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν ἀπολιπὼν ἐμὲ
τὴν νόμῳ γαμετὴν ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων χρυσίον
ἢ σάτυρος ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν σοι
κἂν ἐν γῆ μένουσι, τὸ δὲ Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἀρπάσας
ἀνέπτῃς, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κε-
φαλήν μοι ἐπαχθέν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. οὕτως ἠπό-
ρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἢ τε Ἥβη καὶ ὁ
214 Ἥφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν
ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ ἢ φιλήσας πρότερον αὐτόν
ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἦδιον τοῦ νέκτα-
ρος, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ὅτε
δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον ἔδωκας ἐκεῖνω, καὶ πίνον-
τος ἀπολαβὴν τὴν κύλικα ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ πί-
νεις, ὅθεν καὶ ὁ παῖς ἐπιε καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χεῖ-

λη, ἵνα καὶ πίυης ἅμα καὶ φιλήσῃ· πρῶην δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπάντων πατήρ ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραινον ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ ὁ πῶγωνα τηλικούτον καθειμένος. ἅπαντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶον λανθάνειν.

3. ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν καὶ ἠδεσθαι ἀμφοῖν καὶ τῷ φιλήματι καὶ τῷ νέκταρι; ἦν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἀπαξ φιλήσαι σε, οὐκέτι μέμψη μοι προτιμότερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μαυεῖην, ὥς τὰ χεῖλη προσευνεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγί οὕτως ἐκτεθλυμένῳ.

ΖΕΥΣ. Μὴ μοι λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς· οὐτοσί γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθα- 215 κός, ἠδίων ἐμοὶ καὶ ποθεινότερος — οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνω ἐπὶ πλέον.

4. ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ γε οὐνεκα· μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τούτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ, ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἤκοντα, ἐτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποθεμῆμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτοῦ τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα καὶ ἐπισπασαμένους γε φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἠδέως φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον. ἠδῖω ταῦτα· οὐ γάρ; καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν, ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος ἀνθις ἐς τὴν Ἰδην· καθάριος γὰρ καὶ ῥοδοδάκτυλος καὶ ἐπισταμένως ὁρέγει τὸ ἔκπωμα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἠδίου τοῦ νέκταρος.

5. ΗΡΑ. Νῦν καὶ χαλός, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾶς ὄρων αὐτόν, ἐξ ὅτου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἢ Ἴδη ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες οὐδὲ ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε
216 μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτήν, οὐδὲν ἄλλο, κάμοι ἐπιτείνεις τὸν ἐρωτα ζηλοτυποῦσα· εἰ δὲ ἄχθη παραπαιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ ἐκπωμα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοεῖτω, σὺ δέ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνω ἀναδίδου τὴν κύλικα καὶ ἐφ' ἐκάστη δις φίλει με καὶ ὅτε πλήρη ὄρεγοις κᾶτα αὐθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο; δακρῦεις; μὴ δέδιθι· οἰμῶξεται γάρ, ἦν τίς σε λυπεῖν θέλῃ.

6.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΗΡΑ. Τὸν Ἰξίονα τοῦτον, ὦ Ζεῦ, ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἤγγῃ;

ΖΕΥΣ. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστόν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν· οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἄλλὰ ἀνάξιος ἐστιν, ὑβριστῆς γε ὢν· ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΥΣ. Τί δαὶ ὑβρισε; χρεὶ γάρ, οἶμαι, κάμῃ εἰδέσθαι.

217 ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο; — καίτοι αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἶποις ἂν, ὄσῳ καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε. μῶν οὖν ἐπέειρα τινά; συνιημι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρόν, ὅπερ ἂν σὺ ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2. ΗΡΑ. Αὐτήν ἐμέ, οὐκ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἠγνούουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ καὶ ἔστεινε καὶ ὑπεδάκρυε, καὶ εἴ ποτε πιούσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἦτι ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν καὶ λαβῶν ἐφίλει μεταξὺ καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε καὶ αὐθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ· ταῦτα δὲ ἤδη συνίειν ἔρωτικά ὄντα. καὶ ἐπὶ πολὺ μὲν ἠδούμην λέγειν πρὸς σέ καὶ ᾠμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον· ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσευγεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικά ἰκετεύοντος, ἀπῆλθον σοὶ φράσουσα· σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

3. ΖΕΥΣ. Εὐ γὰρ ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν καὶ μέγροι τῶν Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκτα- 218 ρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι καὶ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι, οἳ γὰρ καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη καὶ οἷα οὐ ποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν ἔρωτι ἀλόντες· ὁ δ' ἔρωτος βίαιόν τι ἔστι καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

ΗΡΑ. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἔστι καὶ ἄγει σε καὶ φέρει τῆς θινός, φασίν, ἔλκων, καὶ σὺ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἠγῆται σοι, καὶ ἀλλάττη θραδίως ἐς ὃ τι ἂν κελεύσῃ, καὶ ὅλως κτήμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σὺ γὰρ· καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναικᾶ, ἣ σοὶ τὸν Πειρίθουν ἔτεκεν.

4. ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθόν; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ

τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν μηδὲ ἀπα-
θεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δὲ ἐρᾷ καὶ ὡς
φῆς δακρύνει καὶ ἀφόρητα πάσχει —

ΗΡΑ. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γάρ, μὴ τι ὑβριστικὸν καὶ
σὺ εἴπῃς.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' εἶδωλον ἐκ νεφέλης πλασά-
219 μενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον κά-
κεινος ἀγρουπνῆ, ὡς τὸ εἰκός, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρα-
κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ ἂν παύσαιτο
ἀνιῶμενος οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἄπαγε, μὴ ὄρασιν ἵκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ
ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. ἢ τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων
συνέσται;

5. ΗΡΑ. Ἄλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δοξῶ, καὶ τὸ αἰ-
σχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ
Ἥρα γένοιτ' ἂν οὔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξα-
πατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἄλλὰ οἱ πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοὶ εἰσιν·
αὐχῆσει κατελθὼν ἴσως καὶ διηγῆσεται ἅπασιν λέγων συγ-
γεγενῆσθαι τῇ Ἥρα καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Δίῳ, καὶ πού
τάχ' ἂν ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύουσιν οὐκ
εἰδότες ὡς νεφέλη συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἦν τι τοιοῦτον εἶπῃ, ἐς τὸν ἄδην
ἐμπεσὼν τροχῶ ἄθλιος προσδεθεὶς συμπεριενεχθήσεται
μετ' αὐτοῦ αἰεὶ καὶ πόνον ἄπαστον ἔξει δίκην διδοῦς οὐ
τοῦ ἔρωτος — οὐ γὰρ δὴ δεινὸν τοῦτό γε — ἀλλὰ τῆς
μεγαλαυχίας.

7.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

1. ΗΦ. Ἐώρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέ- 220
 προς τὸ ἄρτι τεχθέν; ὡς καλόν τέ ἐστι καὶ προσμειδιᾷ
 πᾶσι καὶ δηλοῖ ἤδη μέγα τι ἀγαθὸν ἀποβησόμενον.

ΑΠ. Ἐκεῖνο τὸ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἡ μέγα ἀγα-
 θόν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν ὅσου ἐπὶ τῇ παν-
 ουργίᾳ;

ΗΦ. Καὶ τί ἂν ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρτίτοκον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαῖναν ἐκλε-
 φεν, ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείληκε λαθὸν ἐκ τοῦ
 κολεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ
 τόξου καὶ τῶν βελῶν.

2. ΗΦ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόλις ἔστηκε, τὸ ἐν 221
 τοῖς σπαργάνοις;

ΑΠ. Εἶση, ὦ Ἥφαιστε, ἦν σοι προσέλθη μόνον.

ΗΦ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί οὖν; πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα καὶ οὐδὲν ἀπό-
 λωλεν αὐτῶν;

ΗΦ. Πάντα, ὦ Ἄπολλον.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς.

ΗΦ. Μὰ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὀρῶ.

ΑΠ. Ἄλλ' ὄψει που ἐν τοῖς σπαργάνοις αὐτὴν τοῦ
 βρέφους.

ΗΦ. Οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ
 μελετήσας τὴν κλεπτικὴν;

3. ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη
 σταμύλα καὶ ἐπίτροχα· ὃ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέ-
 λει. χθῆς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἐρώτα κατεπάλαισεν
 εὐθύς οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφελὼν τῶ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαι-
 νούμενος τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλεψε προσ-

πτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος ἔτι
 222 τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραννὸς ἦν καὶ πολὺ
 τὸ πῦρ εἶχε, κάκεινον ἂν ὑφείλετο.

ΗΦ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦ. Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

223 4. ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρῶν ὄργανον ἀπ'
 αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας καὶ μαγάδα ὑποθεῖς καὶ ἐντει-
 224 νάμενος ἑπτὰ χορδὰς ἐμελώδει πάνυ γλαφυρόν, ὃ Ἥφαι-
 στε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καμὲ αὐτῷ φθονεῖν πάλαι κι-
 θαρίζειν ἀσκούντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς μὴδὲ μένοι τὰς
 νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἄδου
 κατίοι, κλέψων τι κάκειθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἔστι
 καὶ ῥάβδον τινα πεποίηται θανμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ
 ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθόν, τὴν πυρ-
 ἄγραν —

ΗΦ. Εὐ γε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι ἀποληψό-
 μενος αὐτήν, εἰ που ὡς φῆς εὐρεθεῖη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

8.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦ. Τί με, ὦ Ζεῦ, χροῖ ποιεῖν; ἤκω γάρ, ὡς ἐκέ-
 225 λευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθον δέοι
 μιᾷ πληγῇ διακόψαι.

ΖΕΥΣ. Εὐ γε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ διέλέ μου τὴν κε-
 φαλήν ἐς δύο κατενεγκών.

ΗΦ. Πειρᾷ μου, εἰ μέμνηνα; πρόσταττε ἐ' οὖν τι
 ἄλλο ὅπερ ἐθέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο αὐτό, διαιρεθῆναί μοι το κρανίου· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ ᾠδίνων, αἵ μοι τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦ. Ὅρα, ᾧ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὄξυς γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστί καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ οὐδὲ κατὰ τὴν Εὐλήθριαν μαιώσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένεγκε μόνον, ᾧ Ἥφαιστε, θαρρῶν· οἶδα ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦ. Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ χρὴ ποιεῖν σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ᾧ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὄξυθυμος ἦσθα τηλικαύτην ὑπὸ τῇ μήνιγγι παρθένου ζυγογονῶν καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἢ που στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων. ἢ δὲ πηδᾶ καὶ πυρριχίζει καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει 226 καὶ τὸ δόρυ πάλλει καὶ ἐνθουσιᾶ, καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἢ κόρυς. ὥστε, ᾧ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ᾧ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ ἐθελήσει μένειν. ἐγὼ δ' οὖν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά, καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἴ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει· πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.

9.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

- 227 1. ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἐρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;
 ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.
 ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγελον αὐτῷ.
 ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, φημί· ἀκαιρον γὰρ ἔστιν, ὥστε
 οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.
 ΠΟΣ. Μῶν τῆ Ἥρα σύνεστιν;
 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ἕτεροτόν τί ἐστι.
 ΠΟΣ. Συνίημι· ὁ Γανυμήδης ἔνδον.
 ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.
 ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἐρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῆς.
 ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστιν.
 ΠΟΣ. Ἀλλὰ οὐ χρηὸν πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα.
 ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.
- 228 ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίος; οὐκοῦν
 ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὦν; ἀλλὰ οὐδὲ ἐπεσήμανεν ἢ
 γαστήρ αὐτῷ ὄγκον τινά.
 ΕΡΜ. Εὐ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.
 ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐθις ὥσπερ
 τὴν Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.
 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σε-
 μέλης βρέφος.
 ΠΟΣ. Εὐ γε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κνοφορεῖ καὶ
 πανταχόθι τοῦ σώματος· ἀλλὰ τίς ἢ Σεμέλη ἐστὶ;
 2. ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία.
 ταύτη συνελθὼν ἐγκύμονα ἐποίησεν.
 ΠΟΣ. Εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἐρμῆ, ἀντ' ἐκείνης;
 ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ·
 τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα — οἶδα ὡς ζη-
 λότυπός ἐστι — πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς μετὰ βρον-

των και αστραπων ηκειν παρ' αυτην· ως δε επεισθη και ηκειν εχων και τον κεραυνον, ανεφλεγη ο οροφος, και η Σεμελη μεν διαφθειρεται υπο του πυρος, εμε δε κελευει ανατεμοντα την γαστερα της γυναικος ανακομισαι ατελες ετι αυτω το εμβρουον επταμηνον· και επειδη εποιησα, διελων τον εαυτου μηρον εντιθησιν, ως αποτελεσθειη ενταυθα, και νυν τριτω ηδη μηνι εξετεκεν αυτο και μαλακως απο των ωδινων εχει.

ΠΟΣ. Νυν ουν που το βρεφος εστιν;

ΕΡΜ. Ες την Νυσαν αποκομισας εδωκα ταῖς Νυμφαις ανατρεφειν Διονυσον επονομασθεντα. 229

ΠΟΣ. Ουκουν αμφοτερα του Διονυσου τουτου και μητηρ και πατηρ ο αδελφος εστιν;

ΕΡΜ. Εοικεν. απειμι δ' ουν υδωρ αυτω προς το τραυμα οισων και τα αλλα ποιησων α νομιζεται ωσπερ λεχοι.

10.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΗΛΙΟΤ.

1. ΕΡΜ. Ω Ηλιε, μη ελασης τημερον, ο Ζευς φησι, μηδε αυριον μηδε ες τριτην ημεραν, αλλα ενδον μενε, και το μεταξυ μια τις εστω νυξ μακρα· ωστε λυετωσαν μεν αι Ωραι αυθις τους ιππους, συ δε σβεσον το πυρ και αναπαυε δια μακρου σεαντον.

ΗΛ. Καινα ταυτα, ω Ερμη, και αλλοκοτα ηκεις παραγγελλων. αλλα μη παραβαινειν τι εδοξα εν τω δρομω και εξω ελασαι των ορων, κατα μοι αχθεται και την νυκτα τριπλασιαν της ημερας ποιησαι διεγνωκεν;

ΕΡΜ. Ουδεν τοιουτον, ουδε ες αιε τουτο εσται· δεϊται δε τι νυν αυτος επιμηκεστεραν γενεσθαι οι την νυκτα.

230 ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἔστιν ἡ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελ-
λῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρούω-
νος, ἣ σύνεστιν ἐρωῶν αὐτῆς.

ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἰκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμι-
λίας ταύτης μέγαν καὶ πολυάθλον θεόν· τοῦτον οὖν ἐν
μῶ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2. ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. ταῦ-
τα δ' οὖν, ὦ Ἐρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου — αὐ-
τοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν — οὐδὲ ἀπόκοιτός ποτε ἐκεῖνος παρὰ
τῆς Ρέας ἦν οὐδὲ ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις
ἐκοιμᾶτο, ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ
αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις, ξένον δὲ ἢ παρηλλαγμένον
οὐδέν, οὐδ' ἂν ἐκοινωνήσῃ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί·
νῦν δὲ δυστήνου γυναιίου ἔνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ
πάντα καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ
τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν ἀτριβῆ μένουσαν τρι-
ῶν ἐξῆς ἡμερῶν, τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκο-
τεινῷ διαβιοῦν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων
καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες. ἔστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ
τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ.

231 ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν
λόγων. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν
Ἵπνον ἀπαγγελῶ κακέλοις ἄπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν
μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ Ἵπνον μὴ ἀνιέναι τοὺς
ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γε-
γεννημένην.

11.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

1. ΑΦΡ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὅπο-
ταν κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ἰστάναί μὲν σε τὸ ζεύγος
ἄφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον ἄτε
κνηνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν παρ' αὐτὸν
ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι
τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐὰν ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτὴν
τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδην καταγών
Ἀρχίσου ἔνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δὲ ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ
τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Φερσεφάττῃ ἐπέ-
ραστος ποιήσας ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον· 232
ὥστε πολλάκις ἠπέιλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν,
κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρή-
σειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα
ἐς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὃ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τὸ παραυ-
τίκα δεδιῶς καὶ ἰκετεύων μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἀπάν-
των. 2. ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπα-
ραμύθητον γὰρ οὕτως τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάννυ καλός, ὦ Ἀφροδίτη, δο-
κεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν
χλαμύδα καθέυδῃ τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια ἤδη ἐκ
τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα, ἢ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς
τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη ἐπιπρέπη τῷ προσώπῳ περικει-
μένη, ὃ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος ἀναπνέῃ τὸ ἀμβρό-
σιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀσοφητὶ κατιοῦσα
ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμε-
νος ἐκταραχθεῖη — οἶσθα· τί οὖν ἂν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ
ταῦτα; πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

12.

233

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

1. ΑΦΡ. ὦ τέκνον Ἐρως, ὄρα οἶα ποιεῖς· οὐ τὰ ἐν τῇ γῆ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις ἀλλάτων ἐς ὃ τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ, τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένην βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις ἐπιλεησμένον τῆς ἱππασίας· ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σύ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Πέαν αὐτὴν γράῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσοῦτων θεῶν οὐσαν ἀνέπεισας παιδεραστεῖν καὶ τὸ Φρύγιον μαιράκιον ποθεῖν, καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἅτε μαινοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδην περιπολοῦσιν, ἢ μὲν ὀλολύξουσα ἐπὶ τῷ Ἄττι, οἱ Κορύβαντες δὲ ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ ἀνείς τὴν κόμην ἵεται με-

234 μηνῶς διὰ τῶν ὄρῶν, ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέρατι, ὁ δὲ ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ ἢ ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ, καὶ ὅλως θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια ἢ τὸ τοιοῦτον σὲ κακὸν ἐγὼ τεκοῦσα μὴ ἀπομανεῖσα ποτε ἢ Πέα ἢ καὶ μᾶλλον ἐτι ἐν αὐτῇ οὐσα κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὄρῶσα.

2. ΕΡΩΣ. Θάρρει, μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνηθῆς εἰμί, καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα καὶ τῆς κόμης λαβόμενος ἠνιοχῶ αὐτούς, οἱ δὲ σαίνουσί με καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα περιλιχησάμενοι ἀποδιδόασί μοι. αὐτὴ μὲν γὰρ ἢ Πέα πότε ἂν

ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ ὅλη οὐσα ἐν τῷ Ἄττη; και-
τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ
ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων. ἢ 235
θέλεις σύ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν μήτε σὲ τοῦ Ἄρεως
μήτε ἐκείνον σου;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ καὶ κρατεῖς ἀπάντων· ἄλλα
μεμνήση μου ποτε τῶν λόγων.

13.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥΤ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1. ΖΕΥΣ. Παύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις,
ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπὴ γὰρ
ταῦτα καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτουὶ τὸν φαρμακεία
προκατακλίνεσθαί μου;

ΑΣΚ. Νὴ Δία· καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς 236
ἐκεραύνωσεν ἂ μὴ θέμις ποιῶντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐ-
θις ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιέλησαι γὰρ καὶ σύ, ὦ Ἡράκλεις, ἐν τῇ
Οἴτη καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκουν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν, ὅς
Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων
τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος καὶ ἀνθρώπους ὑβρι-
στάς τιμωρούμενος· σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης,
νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν
φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

2. ΑΣΚ. Εὐ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκλήματα ἰασάμην, 237
ὅτε πρῶν ἀνήλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμέ-
νος τὸ σῶμα, καὶ τοῦ χιτῶνος καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός·
ἐγὼ δὲ εἶ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ οὔτε

ἐξαινον ἔρια ἐν Λυδία πορφυρίδα ἐνδεδυκῶς καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῶ σανδάλῳ, ἀλλὰ οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λιοδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἶσῃ ὡς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μῆδὲ τὸν Παι-
238 ὦνα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθε, φημί, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνοσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμφομαι ὑμᾶς τοῦ ξυμποσίου. καίτοι εὐγνωμον, ὦ Ἡράκλεις, προκατακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

14.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

1. ΕΡΜ. Τί σκυθρωπός, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ΕΡΜ. Ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτο· σὺ δὲ τί δυστυ-
χεις; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

239 ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ΕΡΜ. Τέθνηκε γάρ, εἶπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Πρὸς τίνος, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

ΕΡΜ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν τρόπον.

2. ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε κἀγὼ συνεδίσκενον αὐτῶ, ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος ὁ Ζέφυρος ἦρα

μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθειμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε φέρων αὐτόν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ καὶ τὸν παῖδα εὐθέως 240 ἀποθανεῖν. ἀλλὰ ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον ἀντίκα ἡμνύαμην κατατοξεύσας, φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους, τῷ παιδί δὲ καὶ τὸν τάφον μὲν ἐχυσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα ἥδιστον, ὡς Ἐρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρά σοι ἀλόγως λελυπήσθαι δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναί, ὡς Ἀπολλων· ἦδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένους τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

15.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

241

1. ΕΡΜ. Τὸ δὲ καὶ χολὸν αὐτὸν ὄντα καὶ χαλκία τὴν τέχνην, ὡς Ἀπολλων, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τὴν τε Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν.

ΑΠ. Εὐποτμία τις, ὡς Ἐρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὄρωσιν ἰδρωῖτι ρεόμενον, ἐς τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολὺν αἶθραλον ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα· καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα περιβάλλουσί τε αὐτὸν καὶ φιλοῦσι καὶ ξυγ- 242 καθενύδουσι.

ΕΡΜ. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὡς Ἀπολλων, καὶ κιθάριζε καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, κἀγὼ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δέη, μόνοι καθενυδήσομεν.

2. ΑΠ. Ἐγὼ μὲν καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι ἐς τὰ

έρωτικά· δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ἠγάπησα, τὴν Δάφνην καὶ τὸν Γάκινθον, ἡ μὲν Δάφνη οὕτως ἐμίσησέ με, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον ἢ ἔμοι ξυνεῖναι, τὸν Γάκινθον δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλεσα, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην — ἀλλὰ οὐ χρὴ ἀνχεῖν.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἐρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τεκεῖν. πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπέ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ξηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν ἢ ἡ Χάρις ταύτην;

Σ. ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Ἀθήμῳ σύνεστιν, ἡ δὲ Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ κάκεινου ἐρᾶ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶει τὸν Ἥφαιστον εἶδέναι;

243 ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δρᾶσαι δύναίτο γενναῖον ὀρῶν νεανίαν καὶ στρατιώτην αὐτόν; ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμὰ τινα ἐπιμηχανήσεσθαι αὐτοῖς καὶ συλλήψεσθαι σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα· εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθηςόμενος εἶναι.

16.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΣ.

1. ΗΡΑ. Καλὰ μὲν, ὦ Λητοῦ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διί.

ΛΗΤ. Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ οὗτος μὲν ὁ χωλὸς ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ τεχνίτης ὢν ἄριστος καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε καὶ σπουδάζεται πρὸς

αὐτῆς, οἱ δὲ σοὶ παῖδες ἢ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ
 μετρίου καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον ἐς τὴν Σκυθίαν
 ἀπελθοῦσα πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξυνοκτονοῦσα καὶ
 μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους ὄντας· 244
 ὁ δὲ Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι καὶ τοξεύ-
 ειν καὶ κιθαρίζειν καὶ ἰατρὸς εἶναι καὶ μαντεύεσθαι καὶ
 καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς τὸ μὲν ἐν Δελ-
 φοῖς, τὸ δὲ ἐν Κλάρω καὶ ἐν Διδύμοις ἐξαπατᾷ τοὺς χρω-
 μένους αὐτῷ λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον
 τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ
 σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου· πολλοὶ γάρ
 οἱ ἀνόητοι καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν
 οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν ξυνετατέρων τὰ πολλὰ τερα-
 τευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνῶει μὲν ὅτι φονεύ-
 σαι τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ ὡς
 φευξεται αὐτὸν ἢ Δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κο-
 μήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὀρθῶ καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς
 Νιόβης ἔδοξας.

2. ΑΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἢ ξυνοκτόνος καὶ
 ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε ὀρώμενα ἐν τοῖς
 θεοῖς, καὶ μάλιστα ὀπόταν ἢ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ
 δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Αἰητοῦ· ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν
 ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ Μοῦσαι δικάσαι ἠθέλον,
 ἀπέδειρεν ἂν αὐτὸς κρατήσας τῆ μουσικῆ· νῦν δὲ κατα-
 σοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν ἀδίκως ἀλούς· ἢ δὲ καλὴ σου
 παρθένος οὕτω καλὴ ἐστίν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθειῖσα
 ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωτος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγο- 245
 ρεῖσθαι τὸ αἴσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐῷ
 γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο παρθένος γε
 αὐτῆ οὐσα.

ΑΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ καὶ

συμβασιλεύεις αὐτῶ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἄλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὐτίθις δακρύνουσαν, ὁπότεν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατῆ ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

17.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. ΑΠ. Τί γελᾷς, ὦ Ἐρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιώτατα, ὦ Ἀπολλων, εἶδον.

ΑΠ. Εἶπέ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβῶν.

ΑΠ. Πῶς; ἠδὺ γάρ τι ἐρεῖν εἰκας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρρευεν αὐτούς, καὶ περὶ τὴν εὐνήν ἀφανῆ δεσμὰ περιθίεις εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον· εἶτα ὁ μὲν Ἄρης ἐσέρχεται λαθῶν, ὡς ᾤετο, καθορᾶ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν καὶ ἐντὸς ἐργεγένητο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν — καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνῆ οὔσα — οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη, ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειράτο καὶ ἠλπίζε ρῆξιεν τὰ δεσμὰ, ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν ἰκέτευσεν.

2. ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς· οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέρου κάτω νευενκότες ξυνδεδεμένοι ἐρυθριαῶσι, καὶ τὸ θεῆμα ἠδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γινόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκείνος οὐκ αἰδέϊται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ ἐφεστῶς αὐτοῖς.

ἐγὼ μέντοι, εἰ χοῖν τάληθές εἶπεν, ἐφθόουν τῷ Ἄρει μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεόν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδεσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; 247

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν· ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἦν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδῶν.

18.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΗΡΑ. Ἐγὼ μὲν ἤσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος υἱὸς ἦν θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης, μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις ταῖς γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλῶ καὶ κυμβάλοις χορεύων, καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρος, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἔχει 248
ρῶσατο καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τρωῶλον ἔλαβε καὶ τοὺς Θρᾶκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ τοὺς τε ἐλέφαντας εἶλε καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστήναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε, καὶ τὰντα πάντα ἐπραξεν ὀρχούμενος ἅμα καὶ χορεύων θυροῖσι χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λαιδορήσασθαι αὐτῷ ὑβρίσας ἐς τὴν τελετήν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὡσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφή πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος, καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις, οἷος ἂν οὗτος νήφων ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

2. ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖρημα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὄρωμαι οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιούσι σφαλλόμενοι καὶ πρὸς ὕβριν τρε-
 249 πόμενοι καὶ ὅλως μεμηρότες ὑπὸ τοῦ ποιοῦ· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμποῦται αὐτοῦ διέφθειραν παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὐ γὰρ ὁ οἶνος ταῦτα οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὅς δ' ἂν ἐμμετρα πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἐπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν. ἀλλὰ σύ ἐτι ζηλοτυπεῖν εἰσκας, ὃ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, ἢ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

19.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

1. ΑΦΡ. Τί δήποτε, ὃ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν
 250 Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἢ δᾶς, κενὴ δὲ οἰστῶν ἢ φαρέτρα, σύ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Δέδια. ὃ μήτηρ, αὐτήν· φοβερὰ γὰρ ἐστὶ καὶ χαροπὴ καὶ δεινῶς ἀνδρική· ὁπότεν γοῦν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτήν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με καὶ ὑπότρομος γίνομαι καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με καὶ προσκαλεῖται, ἢ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλ-

λως παρεπτην πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα, ἡ δέ, εἴ μοι πρόσσει, φησί, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα ἢ αὐτῇ διασπασαμένη διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπέιλησε· καὶ ὄρα δὲ δριμύ καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορομολύττεται γάρ με καὶ φεύγω, ὅταν 251 ἴδω αὐτό.

2. ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναῖν δέδιας, ὡς φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτροτοι καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ κάκειναι λόφους ἐπισείουσι καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὧ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι καὶ περὶ ὧδῆν ἔχουσι καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἔνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὄλον οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόν τε φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὄρων· εἶτα καὶ ἰδιὸν τινα ἔρωτα ἤδη ἔρα.

ΑΦΡ. Τίνος, ὧ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν· ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸς ὄντα καὶ ἐκηβόλον —

ΑΦΡ. Οἶδα, ὧ τέκνον, πολλὰ ἐκείνον ἐτόξευσας.

252

ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

1. ΖΕΥΣ. Ἐρμῆ, λαβὼν τοῦτὶ τὸ μῆλον ἄπιθι ἐς τὴν
253 Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμον παῖδα τὸν βουκόλον — νέ-
μει δὲ τῆς Ἰδῆς ἐν τῷ Γαργάρω — καὶ λέγε πρὸς αὐτόν,
ὅτι σέ, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς
εἶ καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἦτις αὐτῶν
ἢ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἢ νικῶσα λα-
βέτω τὸ μῆλον. ὦρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πα-
254 ρὰ τὸν δικαστήν· ἐγὼ γὰρ ἀπαθούμαι τὴν δίαιταν ἐπ’
ἴσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν καὶ εἴ γε οἶόν τε ἦν, ἠδέως ἂν ἀπά-
σας νενικηκίας εἶδον. ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μιᾶ τὸ καλ-
λιστεῖον ἀποδόντα πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι.
διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής, ὁ δὲ
νεανίας ὁ Φρυξ, ἐφ’ ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστί καὶ
Γανυμήδους τοῦτου ξυγγενής, τὰλλα δὲ ἀφελὴς καὶ
ὄρειος· οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσῃε τοιαύτης θέας.

2. ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸς
ἐπιστήσῃας ἡμῖν δικαστήν, θαρροῦσα βαδιούμαι πρὸς
τὴν ἐπίδειξιν· τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιοτό μου; χρῆ δὲ καὶ
ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ’ ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδιμεν, οὐδ’ ἂν
ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῆ τὴν δίαιταν· ἀλλὰ δεχομεθα καὶ
τοῦτον, ὅστις ἂν ἦ, τὸν Πάριν.

ΖΕΥΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί
φῆς; ἀποστρέφῃ καὶ ἐρυσθριᾶς; ἐστὶ μὲν ἴδιον τὸ αἰδεῖ-
σθαι τὰ γε τοιαῦτα ὑμῶν τῶν παρθένων· ἐπινεύεις δὲ
ὅμως. ἄπιτε οὖν καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῆ ἢ αἰ
νενικημένοι μηδὲ κακὸν ἐντρούψῃσθε τῷ νεανίσκῳ· οὐ γὰρ
οἶόν τε ἐπ’ ἴσης πάσας εἶναι καλὰς.

3. *ΕΡΜ.* Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι, καὶ θαρρεῖτε· οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς καὶ τὰ ἄλλα ἐρωτικὸς καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἰκανώτατος· οὐκ 255 ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότερα δὲ ἄγαμός τις ἐστὶν οὗτος ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἄγαμος, ὦ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἰκανὴ μὲν, ἀγροίκος δὲ καὶ δεινῶς ὄρειος, ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς,

ΑΦΡ. Ἄλλως ἠρόμην.

4. *ΑΘ.* Παραπρесеβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδέν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν οὐδὲ καθ' ὑμῶν, ἀλλ' ἤρετό με εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν.

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα· φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετο.

ΑΘ. Τί οὖν; ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δαί; τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία καὶ φιλόδοξός τις ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω εἰπεῖν, εἰκάξειν δὲ κορὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρας; οὐδὲν ἐγὼ μέφομαι οὐδὲ ἐγκαλῶ σοι το πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν· μεμψιμοίρων γὰρ καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν ταῦτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα- 255

λεπῶς ἔχε μὴδ' οἶον μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. 5. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδην ὄρω καὶ τὸ Γάργαρον ὄλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριον.

ΗΡΑ. Πού δέ ἐστιν; οὐ γὰρ κάμοι φαίνεται.

ΕΡΜ. Ταύτη, ὦ Ἡρα, πρὸς τὰ λαϊὰ περισκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὐ τὸ ἄντρον ἐνθα τὴν ἀγέλην ὄρας.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὐχ ὄρω τὴν ἀγέλην.

ΕΡΜ. Πῶς φης; οὐχ ὄρας βοΐδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐτωσί δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα καὶ τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα καλαύροπα ἔχοντα καὶ
257 ἀνείροντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην;

ΗΡΑ. Ὅρω νῦν, εἰ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἤδη ἐσμέν, ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

ΗΡΑ. Εὐ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προῖέναι καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς ἔμπειρος εἰ τοῦ χωρίου πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀρχίσην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἡρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμασιν.

6. ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε δὴ ὁ Ζεὺς ἦρα τοῦ μαιρακίου τοῦ Φρυγός, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου κα
258 ταπεμφθεῖς ἐς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός, καὶ ὁπότε γε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. συμπαριπτάμην αὐτῷ καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν, καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήροπασεν· ὁ μὲν γὰρ εὐτυχε τότε συρίζων πρὸς

τὸ πείμνιον· καταπτάμενος δὲ ὀπισθεν αὐτὸς ὁ Ζεὺς
 κοιφῶς μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν καὶ τῷ στόματι τὴν
 ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν ἔχων ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγ-
 μένον καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέ-
 ποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα λαβὼν — ἀποβεβλή-
 κει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους — — ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτη-
 τῆς οὐτοσὶ πλησίον, ὥστε προσεῖπώμεν αὐτόν. 7. Χαῖρε,
 ᾧ βουκόλε.

ΠΑΡ. [Νῆ] καὶ σύ γε, ᾧ νεανίσκε. τίς δὲ ᾧν δεῦρο
 ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναικας;
 οὐ γὰρ ἐπιτήδεια ὄρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλάι.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναικῆς εἰσιν, Ἦραν δέ, ᾧ Πάρι,
 καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, κάμῃ τὸν Ἑρμῆν ὁ
 Ζεὺς ἀπέστειλεν. ἀλλὰ τί τρέμεις καὶ ὠχριάς; μὴ δέδιθι·
 χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ
 κάλλους αὐτῶν· Ἐπεὶ γὰρ, φησί, καλὸς τε αὐτὸς εἶ καὶ
 σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω, τοῦ δὲ ἀγῶ-
 νος τὸ ἄθλον εἴσῃ ἀναγνοῦς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρον ἴδω τί καὶ βούλεται. Ἡ ΚΑΛΗ, φησί, 259
 ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ᾧ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθεῖν
 ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς καὶ ἀγροῖκος ᾧν δικαστῆς γενέσθαι
 παραδόξου θεᾶς καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ
 τοιαῦτα κρίνειν τῶν ἀβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν· τὸ δὲ
 ἐμόν, αἶγα μὲν αἶγὸς ὅποτέρῃ καλλίων καὶ δάμαλιν ἄλ-
 λης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην·
 8. αὐταὶ δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλάι καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν
 τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν
 ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως, ἀλλ'
 ἐνθα ἂν ἀπερείσῃ τὸ πρῶτον, τούτου ἔχεται καὶ τὸ παρὸν
 ἐπαινεῖ· κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῆ, κάκεινο καλὸν ὄρα καὶ
 παραμένει καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται, καὶ
 ὄλως περικέχται μοι τὸ κάλλος αὐτῶν καὶ ὄλον περιεί-

ληφέ με καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἄργος ὄλω βλέπειν δύνάμει τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι πάσαις ἀποδοῦς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν καὶ γυναικα, ταύτας δὲ θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἶόν τε ἀναδύναμι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

260 9. ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἐρμῆ, πείσον αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νευικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἠγείσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ΕΡΜ. Οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὦρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρότερον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτάς, ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως;

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἶη τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρόστατε, ὅπη καὶ θέλεις.

ΠΑΡ. Ὅπη καὶ θέλω; γυμνάς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀπόδυτε, ὦ αὐταί· σὺ δὲ ἐπισκόπει· ἐγὼ δὲ ἀπεστράφην.

261 10. ΗΡΑ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδυσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνως ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπ' ἴσης δὲ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή.

ΠΑΡ. Ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη.

ΑΘ. Μὴ πρότερον ἀποδύσης αὐτήν, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀποδῆται — φαρμακὶς γὰρ ἐστὶ — μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἔχρην μηδὲ οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην

χρώματα καθάπερ ὡς ἀληθῶς εἶταίραν τινά, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὐ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ, καὶ ἀπόθου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σύ, ὦ Ἀθηναῖ, τὴν κόρυν ἀφελούσα ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μὴ σοι 262 ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον;

ΑΘ. Ἴδου σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφήρηται.

ΑΦΡ. Ἴδου καὶ σοι ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἀποδυσώμεθα.

11. ΠΑΡ. Ὁ Ζεὺ τεράστικε τῆς θεάς, τοῦ κάλλους, τῆς ἡδονῆς. οἶα μὲν ἡ παρθένος, ὡς δὲ βασιλικὸν αὕτη καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διὸς, ὡς δὲ ὄρα ἦδε ἡδέως, καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδιάσεν — ἀλλ' ἦδη μὲν ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὃ τι ἀποβλέψω πάντη τὰς ὄψεις περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἄπιτε οὖν αἱ δύο· σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περιμένε.

ΗΡΑ. Περιμενῶ, κάπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὦρα σοι καὶ ἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς· ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δῶροις μὲν τὰ ἡμέτερα. ἀλλ' ἄπιθι· 263 πεπράζεται γὰρ ἄπερ ἂν δοκῇ. 12. σὺ δὲ πρόσιθι ἡ Ἀθηναῖ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι, κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, οὐποτε ἤττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν· πολεμιστὴν γάρ σε καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, ὦ Ἀθηναῖ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης·

εἰρήνη γάρ, ὡς ὄρας, τὰ νῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἢ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρρει δέ· οὐ μειονεκτῆσεις γάρ, κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν. ἀλλ' ἐνδύθι ἤδη καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν· ἱκανῶς γάρ εἶδον. τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρὸς.

13. ΑΦΡ. Αὕτη σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν ἀκριβῶς μηδὲν παρατρέχων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστω τῶν μερῶν. εἰ δ' ἐθέλεις, ὦ καλέ, καὶ τάδε μου ἀκούσον· ἐγὼ γάρ πάλαι ὄρωσά σε νέον ὄντα καὶ καλόν, ὁποῖον οὐκ οἶδ' εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας κατ' ἄστν ξῆν, ἀλλὰ
264 διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ. τί μὲν γάρ ἂν σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὄρων; τί δ' ἂν ἀπόναιτο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι καὶ γεγαμηκέναι, μὴ μέντοι ἀγροϊκόν τινα καὶ χωρῖτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰθην αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἢ Ἀργόθεν ἢ ἐκ Κορίνθου ἢ Λάκαιναν, οἷαπερ ἢ Ἑλένη ἐστί, νέα τε καὶ καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ· ἐκείνη γάρ δὴ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε οἶδα ἐγὼ πάντα ἀπολιπούσα καὶ παρασχοῦσα ἑαυτὴν ἐκδοτοῦ ἐφεταὶ καὶ συνοικῆσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδέν, ὦ Ἀφροδίτη· νῦν δὲ ἠδέως ἂν ἀκούσαιμί σου τὰ πάντα διηγουμένης.

14. ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστί Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτῃ κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δὲ τὴν ὄψιν ἐστί;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην, ἀπαλὴ δέ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ
265 καὶ παλαιστικὴ, καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος ὥστε καὶ πόλεμον ἄμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον ἔτι

αρπάσαντος. οὐ μὴν ἄλλ' ἐπειδήπερ ἐς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστειάν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλεως τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὴ θέλοις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

ΑΦΡ. Νέος εἰ σὺ καὶ ἀγροῦκος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρῆ τὰ τοιαῦτα δοῦν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

15. ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θεῶν δὴ τῆς Ἑλλάδος, κάπειδ' ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὅψεται σε ἡ Ἑλένη, τούντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεται σου καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτο αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιπούσαν τὸν ἄνδρα ἐθέλησαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἐστὸν δύο καλῶ, Ἴμερος καὶ Ἐρως, τούτῳ σοι παραδώσω ἡγε- 266 μόνε τῆς ὁδοῦ γεννησομένῳ· καὶ ὁ μὲν Ἐρως ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτὴν ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν, ὁ δὲ Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς τοῦθ' ὅπερ ἐστίν, ἱμερτόν σε θήσει καὶ ἐράσμιον, καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα. δεήσομαι δὲ καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐτὴν ἵνα πείσωμεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὧ Ἄφροδιτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὄρᾶν αὐτὴν οἶομαι καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆ Σπάρτη ἐπιδημῶ καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ ταῦτα ἤδη πάντα ποιῶ.

16. ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθήης, ὧ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνηστριαν καὶ νυμφαγωγὸν ἀμείψασθαι τῇ κρίσει· πρέποι γὰρ ἂν καμὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι καὶ εορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια· πάντα

γὰρ ἐνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τουτουῖ
τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα, μή μου ἀμελήσῃς μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει οὖν ἐπομόσωμαι;

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχνοῦμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν
267 γυναιῖκα καὶ ἀκολουθήσειν γε αὐτὴν καὶ ἀφίξεισθαι παρ'
ὑμᾶς ἐς τὴν Ἴλιον, καὶ αὐτὴ παρέσομαι καὶ συμπράξω
τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἔρωτα καὶ τὸν Ἴμερον καὶ τὰς Χά-
ριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον ἐτι
πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μήλον, ἐπὶ τού-
τοις λάμβανε.

21.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. ΑΡ. Ἦκουσας, ὦ Ἐρμῆ, οἷα ἠπειλήσειν ἡμῖν ὁ
Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ὡς ἀπίθανα; Ἦν ἐθελήσω, φη-
σίν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δὲ
ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάσεσθέ με, ἀλλὰ μάτην
πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε· εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι
ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ
τὴν θάλατταν συναρτήσας μετεωριῶ· καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ
268 σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἕνα πάντων ἀμείνων
καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν οὐκ ἂν ἀρνηθείην, ὁμοῦ δὲ τῶν
τοσοῦτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταπονήσειν αὐτόν, κἂν
τὴν γῆν κἂν τὴν θάλατταν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πει-
σθείην.

2. ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέ-

γειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας.

ΑΡ. Οἶει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνου σε, ὃν ἐχευθεῖν ἠπιστάμην; ὃ δ' οὖν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σε· μέμνημαι γὰρ οὐ τρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες ἐπεβούλευον συνδῆσαι λαβόντες αὐτόν, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας, καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεῆσασα ἐκάλεσεν αὐτῶ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο ἂν αὐτῶ κεραυνῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένω ἐπήγει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλιρρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ΕΡΜ. Σιώπα, φημί· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν οἷτ' ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

22.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

269

1. ΠΑΝ. Χαῖρε, ὦ πάτερ Ερμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἐρμῆς ἂν τυγχάνεις;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

ΠΑΝ. Μοιχίδιός εἰμι, ἐξαίρετός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἰγά· ἐμοὶ γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων καὶ θῖνα τοιαύτην καὶ πῶγωνα λάσιον καὶ σκέλη διχαλὰ καὶ τραγικά καὶ οὐρανὸν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. Ὅποσα ἂν ἀποσκώψης με, τὸν σεαυτοῦ υἱόν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνεις, μᾶλλον δὲ σεαυτόν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέρα; ἢ που ἐλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔργωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτόν, εἴ ποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέρων ἐβλάσω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς καὶ ἐπὶ πολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκκρίου λέγω Πηνελόπην.

270 ΕΡΜ. Εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε ὁμοίου ἔτεκεν;

2. ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σοι, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἢ Σπαρτιάτις, τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἐρμῆν Μαΐας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελῆς εἰ, μὴ λυπεῖτω σε· ὁπότε γάρ μοι συνῆει ὁ πατήρ ὁ σός, τράγω ἑαυτὸν ἀπέεικασεν, ὡς λάθοι, καὶ διὰ τοῦτο ὁμοῖος ἀπέβης τῷ τράγω.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τοιοῦτόν τι. ἐγὼ
271 οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, ἐτι ἀγένειος αὐτὸς ὦν σὸς πατήρ κεκλήσομαι καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

3. ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι καὶ συρίζω πάννυ καπυρόν, καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ διασώτην πεποιήται με, καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ· καὶ τὰ ποιμνία δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ Τεγέαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάννυ ἡσθήσῃ· ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης· πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας
272 οὕτως ἠρίστευσα Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἠρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἐλθῆς, εἶσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς ὄνομα.

4. ΕΡΜ. Εἶπε δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικός γάρ εἰμι καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνῶν μιᾶ.

ΕΡΜ. Ταῖς οὖν αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιχειρεῖς.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις, ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πένυϊ σύνειμι καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι καὶ πάνυ σπουδάξομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οἶσθα οὖν, ὦ τέκνον, ὅ τι χάριση τὸ πρῶτον αἰτοῦντί μοι;

ΠΑΝ. Πρόσταττε, ὦ πάτερ· ἡμεῖς μὲν ἰδῶμεν ταῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσιθί μοι καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με ἄλλου ἀκούοντος.

23.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

273

1. ΑΠ. Τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφούς εἶναι Ἔρωτα καὶ Ἐρμαφρόδιτον καὶ Πρίαπον ἀνομοιοτάτους ὄντας τὰς μορφὰς καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος καὶ τοξότης καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος ἀπάντων ἄρχων, ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν· οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἐφηβός ἐστιν εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλον· οὐ γὰρ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγεννημένοι, ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, 274 ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θῆλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοί ἐσμεν καὶ ταῦτά ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτά, ὦ Ἀπολλον, ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαντεύῃ καὶ ἰᾶ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἶει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἢ γε καὶ παρεσκευάσται, ἦν τις Ἑλλην ἀφίκηται ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ μυσαττομένη τὰς σφαγὰς;

2. ΔΙΟ. Εὐ γε ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ μέντοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τί σοι διηγήσομαι, πρόην ἐν Λαμφάκῳ γενοόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρηγμένοι, κατ' αὐτὰς που μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος — αἰδοῦμαι δὲ λέγειν

ΑΠ. Ἐπίρα σε, Διόνυσε;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὐ γε, τὸ μὴ χαλεπῶς μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστός γάρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπίρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν ἔνεκα καὶ ἐπὶ σὲ ἄν, ὦ Ἀπολλοῦ, 275 ἀγάγοι τὴν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ καὶ κομήτης, ὡς καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

24.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

1. ΕΡΜ. Ἔστι γὰρ τις, ὦ μῆτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ἐρμῆ, τοιοῦτον μηδέν.

ΕΡΜ. Τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μόνος κάμνων καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ καὶ διαστρώσαντα τὴν κλισίαν εὐθιτίσαντά τε ἕκαστα παρε-

στάναι τῷ Διὶ καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐ-
 τοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἐπανελθόντα ἔτι
 κεκοιμημένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν· πρὶν δὲ τὸν
 νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέ-
 χεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθ-
 εὔδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλού- 276
 τω ψυχαγωγεῖν καὶ νεκροπομπὸν εἶναι καὶ παρεστά-
 ναι τῷ δικαστηρίῳ· οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔρ-
 γα, ἐν παλαιστραῖς εἶναι κἀν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν
 καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδια-
 πράττειν μεμερισμένον. 2. καίτοι τὰ μὲν τῆς Αἴδας τέκνα
 παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ ἢ ἐν ἄδου εἰσίν, ἐμοὶ
 δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν κἀκεῖνα καὶ ταῦτα ποιεῖν ἀναγ-
 κατον, καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης ἐκ γυναικῶν
 δυστήνων γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαΐας
 τῆς Ἀτλαντίδος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά
 με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέ-
 πομφέ με ὀφόμενον ὅτι πράττει ἢ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύ-
 σαντα πέπομφεν αὐθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν
 Δανάην, εἴτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν ἐν παρό- 277
 δω τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλωσ ἀπηγόρευκα ἤδη. εἰ
 γοῦν δυνατὸν ἦν, ἠδέωσ ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ
 οἱ ἐν γῆ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον· χορὴ γὰρ πάντα ὑπηρε-
 τεῖν τῷ πατρὶ νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης,
 σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς
 βραδύνων λάβῃς ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

25.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

1. ΖΕΥΣ. Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κακιστε; ἀπο-
 λώλεκας τὰ ἐν τῇ γῆ ἅπαντα, μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεῖν- 278
 LUCIAN. I. 8

σας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε πρόσγειος ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρούους διαφθαρήναι ἐποίησε πολὺν αὐτῶν ἀποσπάσας το πῦρ, καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ τι οὐ ξυνετάρραξε καὶ ξυνέχεε, καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν· τοιοῦτον ἡμῖν ἠνίοχον τὸν καλὸν ἐκείνον καὶ διαφορηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπέσθην υἱῷ πολλὰ ἴκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἄν καὶ ἤλπισα τηλικούτο γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἦδεις, ὄσσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ προᾶγμα καὶ ὡς, εἰ βραχὺ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμόν, ὡς δεῖ ξυνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς, ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιά, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίστε, καὶ ἄνω καὶ κάτω, ὅλως ἐνθα ἐβούλουτο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ τι χρήσασθαι αὐτοῖς.

2. ΗΛ. Πάντα μὲν ἠπιστάμην ταῦτα καὶ διὰ τοῦτο
279 ἀντεῖχον ἐπὶ πολὺ καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἐλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χορῆ βεβηκέναι αὐτόν, ἐφ' ὑπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερνεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάταντες αὐθις ἐπινεύειν καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἠνιῶν καὶ μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἠλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ — παῖς γὰρ ἦν — ἐπιβὰς τοσοῦτου πυρὸς καὶ ἐπικύψας ἐς βᾶθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ ἵπποι ὡς ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονησαντες τοῦ μειρακίου ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν· ὁ δὲ τὰς ἠνίας ἀφείς, οἴμαι δεδιῶς μὴ ἐκπέσῃ αὐτός, εἶχετο τῆς ἄντυ-

γος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην κάμοί, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3. ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι, ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἦν τι ὅμοιον παρανομήσης ἢ τινα τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, ἀντίκα εἶσθι, ὁπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρωδέστερος. ὥστε ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέ- 280
 τωσαν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἵναπερ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι καὶ αἰγυριοὶ γενέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει, σὺ δὲ ξυμπηξάμενος τὸ ἄρμα — κατέαγε δὲ καὶ ὁ θυμὸς αὐτοῦ καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται — ἔλαννε ὑπαγαγῶν τοὺς ἵππους. ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων.

26.

ΑΠΟΔΑΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. ΑΠ. Ἐχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ 281
 ἂν διακρίναιμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν συγγενόμενος ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

ΑΠ. Πῶς διαγινώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλων, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα ὑπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρονκος Ἀμύνκου ἐτρώθη τῷ Ἰάσονι στυμπλέων, ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ καὶ ἀπαθῆς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὄνησας διδάξας τὰ γνωρίσματα, ἐπεὶ τά γε 282
 ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ φῶς τὸ ἡμίτομον καὶ ἀστήρ ὑπερ- 283
 ἄνω καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ καὶ ἵππος ἐκατέρῳ λευκός, 283
 8*

284 ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα Πολυ-
 285 δεύκην ὄντα, τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκουσ ὀνόματι. ἀτὰρ
 286 εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν,
 ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν
 ἄτερος αὐτῶν;

2. ΕΡΜ. Ἐπὶ φιλαδελφίας τοῦτο ποιούσιν· ἐπεὶ γὰρ
 εἶδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνα-
 τον εἶναι, ἐνεΐμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνετήν, ὦ Ἐρμῆ, τὴν νόμην, οἷ γε οὐδὲ
 ὄφονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα·
 πῶς γάρ, ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ᾧν;
 287 ται, πλὴν ἀλλ' ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶ-
 ται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις παιδοτρίβης ἄριστος ᾧν,
 ἢ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινα
 τέχνην ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιή-
 σουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχῆσονται τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρε-
 τεῖν τῷ Ποσειδῶνι καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος κα'
 εἰάν που ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαντας
 ἐπὶ τὸ πλοῖον σῶζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν
 τέχνην.

1.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

1. ΔΩΡ. Καλὸν ἐραστήν, ὦ Γαλάτεια, τὸν Σικελὸν
 τοῦτον ποιμένα φασὶν ἐπιμεμηνέναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς
 ἐστίν, ὅποιος ἂν ἦ

ΔΩΡ. Τί οὖν; εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο καί, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἶει τὸ γένος ἄν τι ὀνήσαι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφὴν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ καί, ὡς φῆς, ἄγριον ἀμορφόν ἐστίν — ἀνδρῶδες γάρ — ὃ τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ οὐδὲν ἐνδεέστερον ὄρων ἢ εἰ δὴ ἦσαν.

ΔΩΡ. Ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

2. *ΓΑΛ.* Οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πάνυ ὄνειδιστι- 289
κὸν τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν, καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ ἀπὸ τῆς σκοπῆς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθ' ὃ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν, ἐγὼ δὲ ἐξ ἀπασῶν ἢ καλλίστη ἔδοξα, καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν ὀφθαλμόν. ταῦτα ὑμᾶς ἀνιά· δεῖγμα γάρ, ὡς ἀμείνων εἰμὶ καὶ ἀξιεραστός, ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἐδοξας, ἐπίφθονος οἶει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι· πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγείται καλά. 3. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα ὁπόταν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὕσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρας 290
τινός, εἴ ποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ ἰδὲ σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χροῖαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἦν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστὴν ἔχω κἂν τοῦτον, ὑμῶν δὲ οὐκ ἐστὶν ἥντινα ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· ὁ δὲ γε Πολύφημος τό τε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

4. *ΔΩΡ.* Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ

ἄδοντας ὁπότε ἐκώμασε πρῶην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη φίλη,
 ὄνον ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἶα;
 κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέρατα
 πήχεις ὥσπερ ἦσαν, ζυγῶσας δὲ αὐτὰ καὶ ἐνάψας τὰ νεύ-
 ρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελώδει ἄμουσόν τι καὶ
 ἀπῶδόν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπή-
 χει, ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ
 ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι· ἡ μὲν γὰρ Ἥχῃ οὐδὲ ἀποκρίνε-
 σθαι αὐτῷ ἤθελεν οὕτω λάλος οὔσα βρυχωμένῳ, ἀλλ'
 ἡσχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ὠδὴν καὶ κατα-
 291 γέλαστον. 5. ἔφερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις
 ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα τὸ λάσιον αὐτῷ προσει-
 κότα. τίς οὖν οὐκ ἂν φθονήσῃ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοι-
 οῦτον ἔραστον;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σύ, Δωρί, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς,
 καλλίῳ δήλον ὅτι ὄντα καὶ ᾠδικώτερον καὶ κηθαρίζειν
 ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστῆς μὲν οὐδεὶς ἐστὶ μοι οὐδὲ σεμνύ-
 νομαι ἐπέραστος εἶναι· τοιοῦτος δὲ οἶος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ,
 κινάβρας ἀπόξων ὥσπερ τράγος, ἄμοφάγος, ὡς φασι,
 καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γέ-
 νοιτο καὶ σύ ἀντερῶς αὐτοῦ.

2.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. ΚΥΚ. ὦ πάτερ, οἶα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταρά-
 του ξένου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με κοιμωμένῳ ἐπι-
 χειρήσας.

292 ΠΟΣ. Τίς δὲ ἦν ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὔτιν αὐτὸν ἀπεκάλει, ἐπεὶ
 δὲ διέφυγε καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτα ἔπραξεν οὐδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν;

2. ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δῆλον ὅτι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα — πέτρα δὲ ἐστὶ παμμεγέθης — καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρούπειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβῶν τινας αὐτῶν, ὡσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστάς γε ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὐτίς εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγγέας, ἡδὺ μὲν καὶ εὐοσμῶν, ἐπιβουλότατον δὲ καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι [πιόντι] καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο καὶ οὐκέτι ὄλως ἐν ἔμῳ 293 τοῦ ἡμῆν, τέλος δὲ ἐς ὑπνον κατεσπᾶσθην. ὁ δὲ ἀποξύννας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα, καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

3. ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁ δ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὐ οἶδ' ὅτι ἡδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

ΚΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα, καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνᾳ παρῆς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομῆν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἔμου.

4. ΠΟΣ. Μανθάνω· ὑπ' ἐκείνοις ἔλαθον ὑπεξελεθόντες· σὲ δὲ τοὺς ἄλλους Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον· ἐπεὶ δὲ

ἤφροντο τοῦ ἐπιβουλευόντος τοῦνομα κἀγὼ ἔφην ὅτι Οὐ-
 294 τίς ἐστι, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με ᾤχοντο ἀπίοντες. οὐ-
 τω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μά-
 λιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν,
 Οὐδὲ ὁ πατήρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣ. Θάρρει, ᾧ τέκνον· ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν,
 ὡς μάθῃ ὅτι, καὶ εἰ πῆρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύ-
 νατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων [τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ
 ἀπολλύναι] ἐπ' ἐμοὶ ἐστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

3.

295

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΦΕΙΟΥ.

1. ΠΟΣ. Τί τοῦτο, Ἀλφειέ; μονος τῶν ἄλλων ἐμ-
 πεσὼν ἐς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἄλμῃ, ὡς ἔθος
 ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς,
 ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς καὶ γλυκὺ φυλάττων
 τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέιγῃ οὐκ οἶδα ὅπου
 βύθιος ὑποδὺς καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ εἰ-
 κας ἀνακύψειν που καὶ αὐθις ἀναφανεῖν σεαυτόν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἐστίν, ᾧ Πόσειδον,
 ὥστε μὴ ἔλεγχε· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

296 ΠΟΣ. Γυναικός, ᾧ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾶς ἢ καὶ
 τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ, ἀλλὰ πηγῆς, ᾧ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶτίς ἐστι Σικελή· Ἀρέθουσαν αὐτὴν
 καλοῦσιν.

2. ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ᾧ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέ-
 θουσαν, ἀλλὰ διανγῆς τέ ἐστι καὶ διὰ καθαρῶν ἀναβλύ-
 ζει καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν
 297 φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέροχομαι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' ἀπιθι μὲν καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι· κείνο δέ μοι εἶπέ, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὦν, ἣ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περιέργωρα ἔρωτῶν.

ΠΟΣ. Εὐ λέγεις· χῶρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ καὶ ἐν ὕδρω γίγνεσθε.

4.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

298

1. ΜΕΝ. Ἄλλὰ ὕδρω μὲν σε γίγνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον, ἐτι φορητόν, καὶ ἐς λέοντα δὲ ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ γίγνεσθαι δυνατὸν ἐν θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

ΜΕΝ. Εἶδον καὶ αὐτός· ἀλλὰ μοι δοκεῖς — εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ — γοητεῖαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔξαπατᾶν τῶν ὁρώντων αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

2. ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἑναρ- 299 γῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωργμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἵσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναϊότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσεστιν.

ΜΕΝ. Οὐκ ἀσφαλῆς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ πουν
 ἔωρακέναι πώποτε οὐδὲ ὁ πάσχει ὁ ἰχθυς οὗτος εἰδέναι.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺ πουν εἶδον, ἃ πάσχει δέ,
 ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

3. ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθῶν ἀρμόσῃ τὰς
 κοτύλας καὶ προσφῦς ἐχηται [κατὰ τὰς πλεκτάνας], ἐκείνη
 300 ὅμοιον ἀπεργάζεται ἐαυτὸν καὶ μεταβάλλει τὴν χροίαν μι-
 μούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἀλιέας μὴ διαλ-
 λάττων μηδὲ φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλὰ ἔοικώς τῷ λίθῳ.

ΜΕΝ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῶ παραδοξότε-
 ρον, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τί μιν ἄλλω πι-
 στεύσειας τοῖς ἑαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν.

ΜΕΝ. Εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, ὁ αὐτὸς
 πῦρ καὶ ὕδωρ.

5.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

1. ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς οἷα ἐποίησεν ἡ
 Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλία, διότι μὴ καὶ αὐτὴ
 ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔρωγε· ὁ γὰρ Ποσει-
 δῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσοῦτῳ
 φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ
 παροῦσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις μὲν ἤδη καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθε-
 σαν ἐς τὸν θάλαμον ὑπὸ τῆς Ἀμφιρύτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶνος παραπεμφθέντες, ἡ Ἔρις δὲ ἐν τοσοῦτῳ λαθοῦσα
 301 πάντας — ἐδυνηθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων
 δὲ κροτούντων ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιδαρίζοντι ἢ ταῖς Μού-
 σαις ἀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν — ἐνέβαλεν ἐς τὸ

ξυμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὄλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ „ἡ καλὴ λαβέτω.“ κυλινδούμενον δὲ τοῦτο ὡσπερ ἐξεπίτηδες ἤκεν ἔνθα Ἥρα τε καὶ Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο. 2. κάπειδῆ ὁ Ἐρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἐκάστη καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξιούον, καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτάς, καὶ ἄχι χειρῶν ἂν τὸ πρᾶγμα προῦχώρησεν. ἀλλ' ἐκεῖνος, Αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ, φησί, περὶ τούτου, — καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίουν — ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὸ κάλλιον φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρῖναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασιν ἐς τὴν Ἴδην, καὶ τις ἡξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν.

ΓΑΛ. Ἦδη σοί φημι, οὐκ ἄλλη κρατήσῃ τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μὴ πάνυ ὁ δαιτητῆς ἀμβλυώττη.

6.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΤΜΩΝΗΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ. 302

1. ΤΡΙΤ. Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίνε-
ται καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγ-
καλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδῶν.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινά, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θερά-
παινά τις ὑδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ τοῦ Αἰγυπτίου ἐκείνου
θυγάτρε, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτή, Ἀμυμώνη τοῦ-
νομα· ἐπυθόμην γὰρ ἦτις καλοῖτο καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
ναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν δι- 303

δάσκει καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρροσομένης καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

2. ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργου ἐς Λέρναν;

ΤΡΙΤ. Μόνη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφορεῖν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως διετάραξάς με εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἴωμεν· ἤδη γοῦν καιρὸς τῆς ὑδροφορίας· καὶ σχεδὸν που κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰούσα ἐς τὴν Λέρναν.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ξεῦξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν, σὺ δὲ ἄλλὰ δελφινά μοί τινα τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

304 ΤΡΙΤ. Ἴδού σοι οὐτοσί δελφίνων ὁ ἀκύντατος.

ΠΟΣ. Εὐ γε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. καπειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δὲ ἀποσκόπει· ὁπότεν αἰσθῆ προσιοῦσαν αὐτήν —

ΤΡΙΤ. Αὐτὴ σοι πλησίον.

3. ΠΟΣ. Καλή, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδροποδιστῆς εἶ, καὶ εἰκας ἡμῖν ὑπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀνυμώνη· Ποσειδῶν ἐστίν.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάξῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγῆσομαι ἢ ἀθλία καταδύσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν μὴ πάθῃς· ἀλλὰ καὶ
305 πηγὴν ἐπάνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα πατάξας

τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος, καὶ σὺ εὐδαίμων ἔση καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

1. NOT. Ταύτην, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρευσεν ἀλοὺς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναί, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάννυ ἐώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν 306 ἔπεμψε καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλατταν ἔστ' ἂν διανήξηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ — κυεῖ δὲ ἤδη — θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθέν.

2. NOT. Ἡ δάμαλις θεός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὡς ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅτινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὐσα.

ΖΕΦ. Νῆ Δί· εὐνουστέρα γὰρ ἂν οὕτω γένοιτο. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὄρας ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δὲ αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐτῆς ἐποίησε;

NOT. Παράδοξα γοῦν ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκέτι τὰ κέρατα οὐδὲ οὐρά καὶ δίχηλα τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος 307 κόρη. ὁ μέντοι Ἑρμῆς τί παθῶν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἀμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

8.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

1. ΠΟΣ. Εὐ γε, ὦ Δελφίνες, ὅτι αἰεὶ φιλόανθρωποι ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰουῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων μετὰ τῆς
308 μητρὸς ἐμπесόν, καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τουτουὶ τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρα, οὐδὲ περιεΐδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολύμενον.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὐ ποιοῦμεν ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ἡμᾶς κατανουμαγήσας μετέβαλε, δέον χειρῶσθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

2. ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ, ὃ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε πλεύσας οἰκαδε ἐς
309 τὴν Μηθύμναν ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον, καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν ὡς εἰδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἶγαϊον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται· ὃ δὲ — ἡρωώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει — Ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα με καὶ ἄσπαντα θορήνόν τινα ἐπ' ἑμαυτῷ ἐκόντα ἔασατε ὄψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν καὶ ἦσε πάνυ λιγυρόν, καὶ ἐπεσεν ἐς τὴν θάλατταν ὡς

αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος· ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν ἐξενηξάμην ἔχων ἐς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ σε τῆς φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ ἀκροάσεως.

9.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

310

1. ΠΟΣ. Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἔνθα ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν 311 ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφεῖν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΑΜΦ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάψθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιστα ὑπὸ τῆς μητροῦς πεπουθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις· οὐδὲ ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτήν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν Χερρονήσῳ τεθάψεται. 312 ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἐστὶ αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη ἐς τὸ πέλαγος ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώωνος, καθ' ὅπερ καθήκει ἐς τὴν θάλατταν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς. ἀλλὰ κάκεινην σῶσαι δεήσει χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

2. ΑΜΦ. Οὐκ ἔχορην οὕτω πονηρὰν οὔσαν.

ΠΟΣ. Ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

313

ΝΗΡ. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φοῖβος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

ΠΟΣ. Εἰκότως· νεανίας γὰρ καὶ δυνατὸς ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν, ἢ δὲ ὑπ' ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχύματος πα-

ραδόξου καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγείσα καὶ
 τῷ θάλλει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς το σφο-
 δρὸν τῆς πτήσεως ἀκρατῆς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ
 314 κριοῦ, ὧν τέως ἐπέληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

NHP. Οὐκουν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοη-
 θῆσαι πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν ἄλλ' ἢ Μοῖρα τῆς Νεφέλης πολλῶ
 δυνατωτέρα.

10.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὃ Πόσειδον,
 ἣν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας ὕφαλον ἐτι νήγεσθαι
 συμβέβηκε, ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στήσον ἤδη καὶ ἀνά-
 φηνον καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως
 μένειν στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γὰρ τι αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράξεται ταῦτα, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παρῆ-
 315 ξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα καὶ μηκέτι πλεύουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκνηῆσαι· ἤδη γὰρ
 πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ
 δὲ μὴ οὗτος, ἄλλ' ἢ γε γῆ πᾶσα οὐκ ἂν δύναίτο ὑποδέ-
 ξασθαι τὰς γονὰς αὐτῆς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ
 κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων
 ὑποδοχῆν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφα-
 ρῆς γὰρ ἦν.

2. ΠΟΣ. Συνίημι. στήθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδνθι αὐ-
 θις ἐκ τοῦ βυθοῦ καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως
 μένε καὶ ὑπόδεξαι, ὢ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τα-
 τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν· καὶ ὑμεῖς, ὦ

Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητώ ἐς αὐτήν· καὶ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δέ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ ἐπειδὴν τεχθῆ, αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀπάγγελλε τῷ Διὶ πάντα 316 εἶναι εὐτρεπῆ· ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἠκέτω ἡ Λητώ ἤδη καὶ τικτέτω.

11.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

1. ΞΑΝΘ. Δέξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα καὶ κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσε;

ΞΑΝΘ. Ὁ Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὄλος ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διὰ τίθαί σοι καὶ ἐνέβαλε τὸ πῦρ; 317

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν ταύτης υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύγας Ἰκετεύσας οὐκ ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἐνέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον ἐπικλύσαι ἐθέλων, ὡς φοβηθεῖς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. 2. ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος — ετυχε γὰρ πλησίον που ὦν — πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ καὶ εἶ ποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρϊκας, ὥπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθύς καὶ τὰς ἐγγέλεις, αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δειν ὄλον ξηρὸν εἰργασται. ὀρᾶς γοῦν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐγκαυμάτων. 318

ΘΑΛ. Θολερός, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός, τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ θέρμη δέ, ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός· καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας οὐκ αἰδεσθεῖς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θετίδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα,

12.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

1. ΔΩΡ. Τί δακρύεις, ὦ Θετί;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε καὶ βρέφος ἀντιγένητον: ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ τοὺς ναύτας ἀνα-
319 λαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν, ὡς ἀπόλοιτο ἢ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δὲ ἔνεκα, ὦ ἀδελφή; εἶπέ, εἴ τι ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα.

ΘΕΤ. Ὁ Ἀκρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν ἐς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν· εἶτα, εἰ μὲν ἀληθῆς οὐκ ἔχω εἰπεῖν, φασὶ δ' οὖν τὸν Δία χρυσὸν γενόμενον ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτὴν, δεξιμένην δὲ ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντά τὸν θεὸν ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἀγριὸς τις καὶ ζηλότυπος γέρον, ἠγανάκτησε καὶ ὑπὸ τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρι τετοκυῖαν.

2. ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θετί, ὁπότε καθίετο;

ΘΕΤ. Ὑπερ αὐτῆς μὲν εἶγα, ὦ Δωρί, καὶ ἔφερε τὴν καταδίχην, τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτό, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν ὑπεμειδία πρὸς τὴν

θάλατταν. ὑποπίμπλαμαι αὐθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δα- 320
κρύων μνημονεύουσα αὐτῶν.

ΔΩΡ. Κάμὲ δακρῦσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἐτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ
τὴν Σέριφον ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν τοῖς ἀλιεύσι του-
τοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνα-
σπάσαντες σώσουσι δῆλον ὅτι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν· μὴ γὰρ ἀπολέσθω
μῆτε αὐτὴ μῆτε τὸ παιδίον οὕτως ὄν καλόν.

13.

ΕΝΙΠΕΩΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. ΕΝΙΠ. Οὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται
γὰρ τάληθές· ὑπελθάν μου τὴν ἐρωμένην εἰκασθεὶς ἐμοὶ
διεκόρευσας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πε-
πονθέναι καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γάρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα καὶ
βραδύς, ὅς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὀσημέραι παρὰ
σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἐρωτος, ὑπερεώρας καὶ ἐχαιρες
λυπῶν αὐτήν, ἡ δὲ περὶ τὰς ὄχθας ἀλύουσα καὶ ἐπεμβαί-
νουσα καὶ λουομένη ἐνίοτε ηὔχετό σοι ἐντυχεῖν, σὺ δὲ 321
ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

2. ΕΝΙΠ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι
τὸν ἐρωτα καὶ καθυποκρίνασθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶ-
νος εἶναι καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ ἀφελῆ κόρην
οὖσαν;

ΠΟΣ. Ὅψὲ ξηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρό-
τερον ᾶν· ἡ Τυρῶ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν οἰομένη
ὑπὸ σοῦ διακεκορευθῆναι.

ΕΝΙΠ. Οὐ μὲν οὖν· ἐφησθα γὰρ ἀπιῶν ὅτι Ποσει-
9*

δῶν ἦσθα, ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ ἠύφραίνου τότε καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρουπτεν ἅμα, συνήσθα τῇ παιδί ἄντ' ἐμοῦ.

ΠΟΣ. Ναί· σὺ γὰρ οὐκ ἠθέλες, ὦ Ἐνιπεῦ.

14.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

1. ΤΡΙΤ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν 322 τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκεν.

ΝΗΡ. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς καθάπερ δέλεαρ προθεῖς τὴν κόρην ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχῆσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως;

ΤΡΙΤ. Οὐκ' ἀλλὰ ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλατταν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε οἰκτεῖρασαι αὐτούς.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις· εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

ΙΦ. Διὰ τί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

2. ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν ὡς ἐγένετο· ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄθλόν τινα τοῦτοι τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν, ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην —

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων; μόνος; ἢ καὶ ἄλλους συμμαχους ἤγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖ ἐθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἤκεν ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν

ἐκάθειυον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμῶν τῆς Μεδοῦσης τὴν κεφαλήν ὤχετο ἀποπιτᾶμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδῶν; ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἰδῆ, οὐκ 323
ἂν τι ἄλλο μετὰ ταύτας ἴδοι.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα — τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον — ἢ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἀποστιλβούσης ὥσπερ ἐπὶ τοῦ κατόπτρου παρέσχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδοῦσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαίᾳ τῆς κόμης, ἐνορῶν δ' ἐς τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλήν αὐτῆς, καὶ πρὶν ἀνεγροῦσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. 3. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὄρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας προβλήτος προσπεπαταλευμένην, καλλίστην, ὧ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺν ἐνερθεὶν τῶν μαστῶν· καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης, κατὰ μικρὸν δὲ ἄλους ἐρωτι — ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα — βοηθεῖν διέγνω· καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερόν ὡς καταπιόμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπερραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην τῇ μὲν καθικνεῖται, τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό, τὸ δὲ τέθνηκεν ὁμοῦ καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, 324 ὅσα εἶδε τὴν Μέδουσαν· ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχῶν τὴν χεῖρα ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιούσαν ἐκ τῆς πέτρας ὀλισθηρᾶς οὔσης, καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος, ὥστε αὐτὸ θανάτου γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὔρετο.

4. ΙΦ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἢ παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἢ μήτηρ ἐμεγαλυνχεῖτο καὶ ἠξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε οὐσα.

ΙΦ. Μηκέτι μεμνώμεθα, ὦ Δωρί, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνή ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

15.

325

ΖΕΦΤΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

1. ΖΕΦ. Οὐ πάποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ γέ εἰμι καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

NOT. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζεφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἶον οὐκ ἂν ἄλλο ἴδοις ἔτι.

NOT. Περὶ τὴν ἐρυθρὰν γὰρ θάλατταν εἰργαζόμενην, ἐπέπνευσα δὲ καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παραλία τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα ὧν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα οἶδας;

NOT. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὴν;

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι.

NOT. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς τῆς παιδὸς ἐκ πολιοῦ; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἐρωτα οἶσθα, τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἀκουσον. 2. ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἠϊόνα παίζουσα τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα, ὁ Ζεὺς δὲ
326 ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν συνέπαιζεν αὐταῖς κάλλιτος φαινόμενος· λευκὸς τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος· ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἠϊόνας καὶ ἐμνῆτο ἠδίστου, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολ-

μῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτο ἐγένετο, δρο-
μαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ᾤρησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐ-
τὴν καὶ ἐνήχετο ἐμπροσθῶν, ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγῆς τῷ πρά-
γματι τῇ λαϊᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὥς μὴ ἀπολισθά-
νοι, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνευωμένον τὸν πέπλον ξυνείχεν.

3. NOT. Ἦδὺν τοῦτο θέαμα εἶδες, ᾧ Ζέφυρε, καὶ
ἔρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδῖω παρὰ πολὺ, ᾧ
Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα εὐθύς ἀκνύων ἐγένετο καὶ τὴν
γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρείχεν ἑαυτήν, ἡμεῖς δὲ
πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν
γυγνομένων παρηκολουθοῦμεν, Ἔρωτες δὲ παραπετό-
μενοι μικρὸν ἐκ τῆς θαλάττης, ὥς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς πο-
σὶν ἐπιφανεῖν τοῦ ὕδατος, ἡμένας τὰς δάδας φέροντες
ἦδον ἅμα τὸν ὑμέναιον, αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδῦσαι παρ- 327
ἵππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων ἐπικροτοῦσαι ἡμίγυμνοι αἱ
πολλαί, τό τε τῶν Τριτώνων γένος καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φο-
βερόν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παι-
δα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχου-
μένην τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων προῆγε γεγηθῶς ὁδοποιῶν
νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο
Τρίτωνες ἔφερον ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἄνθη παν-
τοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ νύμφῃ. 4. ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄκρι-
τῆς Κρήτης ἐγένετο· ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦ-
ρος οὐκέτι ἐφαίνετο, ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς
ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δικταῖον ἄντρον ἐρυθριῶσαι
καὶ κάτω ὀρῶσαι· ἠπίστατο γὰρ ἦδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο.
ἡμεῖς δὲ ἐμπροσθόντες ἄλλο ἄλλος τοῦ πελάγους μέρος διε-
κυμαίνομεν.

NOT. Ω μακάριε Ζέφυρε τῆς θεάς· ἐγὼ δὲ γρῦπας
καὶ ἐλέφαντας καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἐώρων.

1.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

1. ΔΙΟΓ. Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν
 329 τάχιστα ἀνέλθῃς, — σὸν γὰρ ἔστιν, οἶμαι, ἀναβιῶναι
 αὐριον — ἣν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα, — εὖροις
 δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον ἢ ἐν Ἀσκείῳ
 τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα
 — εἰπεῖν πρὸς αὐτόν, ὅτι σοί, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ
 Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται,
 ἦκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ
 ἐν ἀμφιβόλῳ σοὶ ἐτι ὁ γέλωσ ἦν καὶ πολὺ τὸ „τίς γὰρ
 330 ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον;“ ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βε-
 βαίως γελῶν καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν
 ὄρας τοὺς πλουσίους καὶ σατράπας καὶ τυράννους οὕτω
 ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνῃς οἰμωγῆς διαγινωσκο-
 μένους, καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι μεμνημένοι
 τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ, καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον
 331 τὴν πῆραν ἦκειν θέρμων τε πολλῶν καὶ εἴ που εὖροι ἐν
 τῇ τριόδῳ Ἐκάτης δεῖπνον κείμενον ἢ ᾧδὸν ἐκ καθαρσίου
 ἢ τι τοιοῦτον.

2. ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες. ὅπως
 332 δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν.

ΔΙΟΓ. Γέρον, φαλακρός, τριβάνιον ἔχων πολυθυ-
 ρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς
 τῶν ρακίων ποικίλον, γελᾷ δ' αἰεὶ καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλα-
 ξόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ράδιον εὐρεῖν ἀπό γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλω-
 μαί τι τοὺς φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὄλον παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι καὶ περὶ τῶν ὄλων ἐρίζουσι καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι καὶ τὰ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτῶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φάσκουσι κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

333

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγετες, ἀπαγγελά.

3. ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δ', ὦ φίλτατον Πολυδεῦκιον, ἀπάγγελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, οὓς χρῆ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἦκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἄλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς τε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῆ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐτι ἔστιν ἢ 334 νεῦρα εὐτονα ἢ ὦμοι καρτεροί, ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

4. ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, — πολλοὶ δ' εἰσὶ καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι καὶ οἰκτεῖροντες τὴν ἀπορίαν — λέγε μήτε δακρύειν μήτε οἰμώζειν διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν, καὶ ὅτι ὄφονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν· καὶ Λακεδαιμονίοις 335 δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδέν, ὦ Διόγετες, περὶ Λακεδαιμονίων

λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαι γε. ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐφη-
σθα, ἀπαγγεῶ.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς
προεῖπον ἀπένεγκον παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους

2.

336

ΠΛΟΥΤΩΝ Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1. ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον
τουτουὶ τὸν κύνα παροικεῖντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κα-
τάστησον ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

ΠΛΟΥΤ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὦν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν
ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσὶ τοῦ
χρυσίου, Σαρδανάπαλλος δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ
Κροῖσος τῶν θησαυρῶν, ἐπιγεῶν καὶ ἐξονειδίξει ἀν-
δράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ
ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, καὶ ὅλως λυπη-
ρὸς ἐστὶ.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων· μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεν-
337 νεῖς καὶ ὀλεθρίους ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κα-
κῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἐτι μέμνηνται καὶ περιέχον-
ται τῶν ἄνω· χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ γρη· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν
στερόμενοι.

ΜΕΝ. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόσηφος
ὦν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθέλοιμι στασιά-
ξιν ὑμᾶς.

2. ΜΕΝ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν καὶ Φρυγῶν
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου μου·

ἐνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν καὶ κατὰδων καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐν-
τρυφῶντες καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύου-
τες· τοιγαροῦν οἰμώξεσθε πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτη-
μάτων.

ΜΙΔ. Ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

ΣΑΡΔ. Ὅσης δὲ ἐγὼ τρυφῆς.

ΜΕΝ. Εὖ γε, οὕτω ποιεῖτε· ὀδυρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων ἐπάσομαι ὑμῖν· πρόπει γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

3.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ. 338

1. ΜΕΝ. Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε καὶ μάν-
τεις δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς
• ὑπειλήφασιν εἶναι.

ΑΜΦΙΛ. Τί οὖν ἡμεῖς αἰτιοί, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι 339
τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς
τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες καὶ
προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη
ὅ τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ ἤρως εἰμὶ καὶ
μαντεύομαι, ἦν τις κατέλθῃ παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ
ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδεία τὸ παράπαν· οὐ γὰρ ἠπίσταις
σὺ τούτοις.

2. MEN. Τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω
καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόνηναις γελοίως μᾶζαν ἐν ταῖν χει-
340 ροῖν ἐχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς
τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἠδυνάμην εἰδέναί, ὅτι νεκρὸς εἶ
ὡσπερ ἡμεῖς μόνῃ τῇ γοητεία διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς
μαντικῆς, τί δαὶ ὁ ἥρωσ ἐστίν; ἄγνοω γάρ.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον.

MEN. Ὁ μῆτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὡς φῆς, μῆτε θεός,
καὶ συναμφοτέρου ἐστι; νῦν οὖν ποῦ σου τὸ θεῶν ἐκεῖνο
ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία.

MEN. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ τι καὶ λέγεις· ὅτι
μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς ἀκριβῶς ὀρῶ.

4.

341

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

1. EPM. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα
μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἐρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὀρίσθαι
καὶ ἀπραγμονέστερον.

EPM. Ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

EPM. Νῆ τὸν Ἀιδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ
τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμὰς καὶ ὀβολοὺς δύο.

EPM. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου· πέντε ὀβολοὺς
342 ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

EPM. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ
ἀνεωρότα καὶ ἥλους δὲ καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέ-
ραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Καὶ ἄξια ταῦτα ἀνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτα ἀποδώσειν φῆς;

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὡς Ἐρμῆ, ἀδύνατον, ἦν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψη ἀθρόους τινάς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι παραλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα.

2. ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολάβοιμι;

ΧΑΡ. Οὐκ ἐστιν ἄλλως, ὡς Ἐρμῆ. νῦν δὲ ὀλίγοι, ὡς ὄρᾳς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοί, ὡς Χάρων, οἴσθα οἴοι παρεγίγνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος 343 ἀνάπλεω καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανῶν ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη, ὄχροι ἅπαντες καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲν ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκόασι.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

5.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα οἴσθα, τὸν πάνυ γεγηροκότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὡς παῖδες μὲν οὐκ 344 εἰσίν, οἱ τὸν κληρὸν δὲ θηρῶντες πεντακισμῦριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκείνον μὲν, ὡς Ἐρμῆ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα το-

σαῦτα, εἰ δὲ οἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω, τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ Χαρίνον τὸν νέον καὶ Δάμωνα καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἄτοπον ἂν δοξείε τὸ τοιοῦτον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαιοτάτον· τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον ἢ τῶν χρη-
345 μάτων ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἔστι μιαιώτατον, ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν ἐν γε τῷ φανερωῷ, καὶ νοσοῦντος ἂ μὲν βουλεύονται πᾶσι πρόδηλα, θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἦν ῥαῖση, καὶ ὅλως ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος, οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

2. ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κἀκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει, καὶ
346 ὅλως αἰεὶ θανόντι εἰοικῶς ἐρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλήρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ οὖν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ Ἰόλεως ἀνηβησάτω, οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες ἠκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γὰρ σοὶ ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἐπτὰ δέ, οἶμαι, εἰδί.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα, ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον ἀντὶ γέροντος αὐτίς πρωθήβης γενόμενος.

6.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1. ΤΕΡΨ. Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τε-
θνᾶναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενη-
347 κοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴ γε οὐ μὲν ξῆ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων, σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ περιμένων τὸν κλήρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα καὶ μηκέτι χρῆσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον ἀπελθεῖν τοῦ βίου παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν.

2. ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτης αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως· ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον καὶ μετὰ τοῦτον ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν, ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ξῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων ὀδόντας τρεῖς ἐτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὄρωντα, οἰκείταις τέτταρσιν ἐπικεκυφῶτα, κορυξῆς μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἐτι ἡδὺ εἰδῶτα, ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγε- 348
λῶμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους καὶ ἐρωμενεστάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναί ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίοις ἐθεράπευον. νῦν 349
δὲ τὸ τῆς παροιμίας, ἢ ἄμαξα τὸν βοῦν [πολλάκις ἐκφέρει].

3. ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συννεωτέρα γίνεται ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἄλλοτρίοις ἐπιχαίνετε καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων ἐσποιοῦτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκιά- 350
νετε πρὸ ἐκείνων κατορυστόμενοι, καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γίνεται· ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχεσθε, τοσούτω ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γὰρ τινα ταύτην τεχνὴν ἐπινενοή-

κατε γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα εἰ ἄτε-
κνοι εἶεν, οἱ δὲ ἐντεκνοὶ ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ
351 ἤδη τῶν ἐρωμένων συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ
ἐρωτος, ἦν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς
πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν· εἶτα ἐν ταῖς
διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες,
ὁ δὲ παῖς καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι
πάντων, οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγνέντες.

352
353
354 4. ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα φῆς· ἐμοῦ γοῦν Θούκρι-
τος πόσα κατέφαγεν αἰετὸν τεθνηξέσθαι δοκῶν καὶ ὅποτε
ἐσίοιμι ὑποστένων καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἐξ ὄνου νεο-
τὸς ἀτελής ὑποκρώζων, ὥστ' ἐγωγε ὅσον ἀντίκα οἰόμε-
νος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ ἐπεμπόν τε πολλά, ὡς
μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ
τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην ἀριθμῶν ἕκα-
στα καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν
αἷτια γεγένηται, ἀγρυπνία καὶ φροντίδες· ὁ δὲ τοσοῦ-
τόν μοι δέλεαρ καταπιῶν ἐφειστήκει θαπτομένῳ πρόην
ἐπιγελῶν.

5. ΠΛΟΥΤ. Εὐ γε, ὦ Θούκριτε, ζώοις ἐπὶ μήκιστον
πλουτῶν ἅμα καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν, μηδὲ πρό-
τερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψας πάντας τοὺς κό-
λακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον
ἤδη, εἰ καὶ Χαροιάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ καὶ
Μέλανθος καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
355 ταῖς αὐταῖς φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζώοις ἐπὶ μήκιστον, ὦ Θου-
κριτε.

7.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

1. ΖΗΝ. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντε· τὸ δὲ ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο. οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα;

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἦδειν συνόντα.

ΚΑΛ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκι- 356 στον ἐπερίνετο καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξη, ἐπιτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κληρὸν ἐξεῦρον· προιάμενος γὰρ φαρμακὸν ἀνέπεισα τὸν οἰνὸχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, — πίνει δὲ ἐπιεικῶς ζωρότερον — ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἑτοιμον ἔχειν αὐτὸ καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσειεν, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.

ΖΗΝ. Τί οὖν ἐγένετο; πάνν γὰρ τι παράδοξοι εἶρεν ἔοικας.

2. ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο δὴ ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοιμοὺς ἔχων τὴν μὲν τῷ Πτοιόδωρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δὲ ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιό- 357 δωρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἔδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἐπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκεῖνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντε; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν

ZHN. Ἀστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα;

KAA. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἶτα συνείς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά γε ὁ οἰνοχόος ἐργασται.

ZHN. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχορὴν τραπέσθαι ἤκη γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερον.

8.

358

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

KNHM. Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας· ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.

ΔAM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

KNHM. Πυνθάνη ὅ τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιον καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ἄθλιος, οὗς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰμὰ παραλιπών.

ΔAM. Πῶς τοῦτο ἐγένετο;

KNHM. Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ, κάκεινος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτο εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰμὰ πάντα, ὡς κάκεινος ζηλώσειε καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε.

359

ΔAM. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

KNHM. Ὅ τι μὲν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις οὐκ οἶδα ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος, καὶ νῦν Ἐρμόλαος ἔχει τὰμὰ ὡσπερ τις λαβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελείατι συγκρατασπάσας.

ΔΑΜ Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλιεῖα·
ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἔοικα· οὐ μὴν τοιγαροῦν.

9.

ΣΙΜΤΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

1. ΣΙΜ. Ἦκεις ποτέ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς;

ΠΟΛ. Οὐκ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα, ὦ Σιμίλε.

ΣΙΜ. Πῶς δαὶ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτα ἐβίως τριάκοντα; 360
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοι παράδοξον τοῦτο δόξει.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρον τε καὶ ἀσθενῆς ἀτε-
κνός τε προσέτι ἤδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

2. ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι
καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ καὶ γυναῖκες ἀβρόταται
καὶ μύρα καὶ οἶνος ἀνθοσμίας καὶ τράπεζα ὑπὲρ τὰς ἐν
Σικελίᾳ.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γὰρ σε πάνυ φειδόμενον
ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων
τάγαθά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα
πολλοί, μετὰ δὲ παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἅπαντα-
χόθεν τῆς γῆς τὰ κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ, ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐρέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὀδόν-
τας τέτταρας ἔχων; 361

ΠΟΛ. Νῆ Δία, τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει·
καὶ γέροντά με καὶ φαλακρόν, ὡς ὄρας, ὄντα καὶ λη-
μῶντα προσέτι καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύον-

τες, και μακάριος ἦν αὐτῶν ὄντινα ἂν και μόνον προσ-
έβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν και σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφρο-
δίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἰτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε
νέον εἶναι και καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς και ἀξιεράστου;

ΠΟΛ. Οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὦν περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

3. ΠΟΛ. Και μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρωσ οὐτοσί πολὺς
ὦν ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους και πλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμασίε,
ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτάρ, ὦ Σιμύλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν
ἀπολέλανκα μονονουχὶ προσκννούμενος ὑπ' αὐτῶν· και
362 ἐθροπτόμην δὲ πολλάκις και ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνί-
στε, οἱ δὲ ἡμιλλῶντο και ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ
περὶ ἐμὲ φιλοτιμία.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτη-
μάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ φανερόν μὲν ἕναστον αὐτῶν κληρονό-
μον ἀπολιπεῖν ἐφασκον, ὁ δ' ἐπίστευέ τε ἂν και κολα-
κευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν, ἀλλὰς δὲ τὰς ἀλη-
θεῖς διαθήκας ἔχων, ἐκεῖνας κατέλιπον οἰμῶζειν ἅπασι
φράσας.

4. ΣΙΜ. Τίνα δὲ αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον
ἔσχον; ἢ πού τινα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρα-
κίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκεῖνων ἀξιώτερος κληρο-
νομεῖν, εἰ και βάρβαρος ἦν και ὄλεθρος, ὃν ἦδη και αυ-

τοὶ οἱ ἀριστοὶ θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονομησέ μου καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον καὶ βαρβαρίζων, Κόδρου δὲ εὐγενέστερος καὶ Νιρέως καλλίων καὶ Ὀδυσσεώς συνε- 363
τώτερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει· καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεῖνοι δὲ μὴ κληρονομεῖτωσαν μόνον.

10.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

1. ΧΑΡ. Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὄρατε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι καὶ διαρρεῖ τὰ πολλά, καὶ ἦν τραπῆ ἐπὶ θάτερα, οὐχίγεται περιτραπέν, ὑμεῖς δὲ ἅμα τοσοῦτοι ἤκετε]πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβήτε, δε-
δια μὴ ὕστερον μετανοήσητε, καὶ μάλιστα ὅποσοι νεῖν 364
οὐκ ἐπίστασθε.

ΕΡΜ. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

ΧΑΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω· γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ τὰ περιτὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡτόνος καταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτως δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖόν. σοὶ δέ, ὦ Ἐρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχασθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ἦ καὶ τὰ ἐπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλάν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς καὶ ἀναλάμβανε γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2. ΕΡΜ. Εὐ λέγεις, καὶ οὕτω ποιήσωμεν. — Οὐ τοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι;

ΜΕΝ. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ Ἐρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων, τὸν 365
τρίβωνα δὲ οὐδὲ ἐκόμισα εὐ ποιῶν.

ΕΡΜ. Ἐμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν παρὰ τὸν κυβερνήτην ἔχε ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. 3. ὁ καλὸς δ' οὗτος τίς ἐστι;

ΧΑΡ. Χαρομόλεως ὁ Μεγαρικός ὁ ἐπέραστος, οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδουδι τοιγαροῦν τὸ κάλλος καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς φιλήμασι καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρεῖων ἐρύθημα καὶ τὸ δέριμα ὄλον. ἔχει καλῶς, εὐζανος εἶ, ἐπίβαινε ἤδη. 4. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί καὶ τὸ διάδημα ὁ βλοσυρὸς τίς ὦν τυγχάνεις;

366 ΛΑΜΠ. Λάμπιχος Γελῶων τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τосαῦτα ἔχων πάροι;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἐρμῆ, γυμνὸν ἤκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέροριπται.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόροριπον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθημεῖον συνεμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὄρας.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὠμότητα καὶ τὴν ἀνοίαν καὶ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι φιλὸς εἰμι.

5. ΕΡΜ. Ἐμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσαρκος τίς ὦν τυγχάνεις;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναί, ἔοικας· οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαιστραῖς ἰδών.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἐρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνόν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ 367 τὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδου σοι γυμνός, ὡς ὄρας, ἀληθῶς εἰμι καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

6. **ΕΡΜ.** Οὕτως ἄμεινον ἄβαρῆ εἶναι· ὥστε ἐμβαινε. καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι καὶ τὴν τρυφήν μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα, κατὰλιπε δὲ καὶ γένος καὶ δόξαν καὶ εἰ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκῆρξε καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδέ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοι ἐχῶσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκῶν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7. **ΕΡΜ.** Βαβαῖ. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ ἠρίστευσά καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ὑπὲρ γῆς τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη καὶ οὐδὲν ὀπλῶν δεήσει. 8. ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος καὶ βρενθυόμενος, ὃ τὰς ὄφρυς ἐπηρεκώς, ὃ ἐπὶ τῶν φροντίδων τίς ἐστίν, ὃ τὸν βαθὺν πώ- 368 γωνα καθειμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἐρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον· ὄφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ σκεπόμενα.

ΕΡΜ. Ἀπόθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον, εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαξουεῖαν κομιζει, ὅσῃν 369

δὲ ἀμαθίαν καὶ ἔριν καὶ κενοδοξίαν καὶ ἐρωτήσεις ἀπό-
 ρους καὶ λόγους ἀκανθώδεις καὶ ἐννοίας πολυπλόκους,
 ἀλλὰ καὶ ματαιοποιίαν μάλα πολλήν καὶ λήρον οὐκ ὀλί-
 γον καὶ ὑθλους καὶ μικρολογία, νῆ Δία καὶ χρυσίον γε
 370 τουτὶ καὶ ἠδυπάθειαν δὲ καὶ ἀναισχυντίαν καὶ ὀργὴν καὶ
 τρυφὴν καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα πι-
 ρικρῦπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου καὶ τὸν τυφρῆν
 καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων· ὡς εἴ γε ταῖτα
 πάντα ἔχων ἐμβαίης, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπέπερ οὕτω κε-
 λεύεις.

371 9. ΜΕΝ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πάγωνα τοῦτον ἀποθέσθω,
 ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα καὶ λάσιον, ὡς ὄρα· πέντε μναῖ
 τριχῶν εἶσι τοῦλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἐστίν;

ΕΡΜ. Μένιππος οὕτωσὶ λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυ-
 πηγικῶν ἀποκόψει αὐτὸν ἐπικόπῳ τῇ ἀποβάθρῳ χρη-
 σάμενος.

372 ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γε-
 λοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός. εὖ γε. ἀνθρωπινώτερος
 νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος σαυτοῦ τὴν κινάβραν.

ΜΕΝ. Βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπήρκεν, οὐκ οἶδα ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο;
 καὶ δακρυεῖς, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾶς;
 ἐμβηθὶ δ' οὐν.

ΜΕΝ. Ἐν ἐτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει.

373 ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ χρησιμεύσασαν
 αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σύ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν καὶ παρρησίαν καὶ τὸ ἄλυπον καὶ τὸ γενναῖον καὶ τὸν γέλωτα· μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα.
10. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σύ ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογία καὶ ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ 374 περιόδους καὶ βαρβαρισμοὺς καὶ τὰ ἄλλα βάρη τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει· ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω, πέτασον τὸ ἰστίον, εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὐπλοῶμεν.
11. τί οἰμῶξετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σύ ὁ ἀρτίως τὸν πάγωνα δεδηλωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἐρμῆ, ἀθάνατον ᾧμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν.

ΜΕΝ. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ εἰκε λυπεῖν αὐτόν.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

ΜΕΝ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα μηδὲ νύκτωρ ἐξιῶν ἅπαντας λανθάνων τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας περιείσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα, καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήφεται· ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ γάρ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

ΜΕΝ. Πῶς, ὃς ἐσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον καλέσαντος μηδενός; 12. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων οὐ κραυγὴ τις 375 ἀκούεται ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοῶντων;

ΕΡΜ. Ναί, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἐνός γε χωρίου, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα ὁμοίως κάκεινα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθό-

νοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διοφάντων τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τούτῳ. καὶ νῆ Δία γε ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ· σὲ δέ, ὦ Μένιππε, οὐδεὶς δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι μόνος.

13 MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ᾠρομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅποταν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον
376 εὐθδεῖαν ἐκείνην προϊόντες, ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους μετελευσόμεθα.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προῖωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει, καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς καὶ λίθους καὶ γῦπας· δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος ἀκριβῶς.

11.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

1. ΚΡΑΤ. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκεις, ὦ Διόγενης, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; ὃς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν,
377 ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης;

ΚΡΑΤ. Ἐθεράπευον ἀλλήλους τοῦ κλήρου ἔνεκα ἐκάτερος ἡλικιωῦται ὄντες, καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθά-
νοι, δεσπότην ἀφιεῖς τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ

ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγράπτο, οἱ δ' ἔθεράπευον ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κολακείᾳ· καὶ οἱ μάντις, οἳ τε ἀπὸ τῶν ἄστρον τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον οἳ τε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὡς γε Χαλδαίων παιδές, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς ἄρτι μὲν Ἀριστέα παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ, καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπ' ἐκείνου, νῦν δ' ἐπὶ τοῦτου ἔρρεπε.

2. ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκούσαι γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἄμφω τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας, οἱ δὲ κληῖροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιήλθον ἄμφω συγγενεῖς ὄντας οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα· διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυνῶνος ἐς Κίρραν κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυρι ἀνετροάπησαν.

3. ΔΙΟΓ. Εὐ ἐποίησαν. ἡμεῖς δὲ ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε ἐγὼ ποτε ἠυξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομῆσαι μὲν τῆς βακτηρίας αὐτοῦ — εἶχε δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος — οὔτε οἶμαι σὺ ὁ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα καὶ τὸν πίδακα καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρωμα ἐχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διόγενες· ἃ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι καὶ τοῦτον διαδεξαμενος τὸν πλοῦτον παρὰ Ἀντισθένους καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπῶν.

4. ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον ἐνθα ἂν δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διερρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαπρὰ τῶν βαλαντίων· ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν ἢ παρρησίαν ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου, οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐταὶ παρθέναι εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι· τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι καὶ ὄνου καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον, οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσι κομίζοντες καὶ τοῦτον ἄχρῃ τοῦ πορθμέως.

12.

380 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ
ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

1. ΑΛΕΞ. Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβν· ἀμείνων γὰρ εἰμι.

ΑΝ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δὲ ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφοτέροι. ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἢ ἔρις;

381 ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ, ἐγὼ δέ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνου, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

MIN. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
τος ὁ Λίβυς λέγε.

2. AN. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐν-
ταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύ-
τη πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημί δὲ τούτους μάλιστα
ἐπαίνου ἀξιούς εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως
ἐπὶ μέγα προεχώρησαν δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλό-
μενοι καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἔγωγ' οὖν μετ' ὀλίγων
ἐξορησάς εἰς τὴν Ἰβηρίαν τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ
ἀδελφῷ μεγίστων ἠξιώθην ἄριστος κριθεῖς, καὶ τοὺς τε
Κελτίβηρας εἶλον καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἐσπεριῶν
καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἀπαν- 382
τα κατέδραμον καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις
καὶ τὴν πεδινην Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην καὶ μέχρι τῶν προ-
αστείων τῆς προύχουσης πόλεως ἦλθον καὶ τοσοῦτους
ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν
μεδίμνοις ἀπομετρήσαι καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι
νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἐπραξα οὔτε Ἄμμωνος υἱὸς
ὀνομαζόμενος οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος ἢ ἐνύπνια
τῆς μητρὸς διεξιῶν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν,
στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος καὶ
στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος, οὐ Μῆ- 383
δους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν
διώκειν τινὰ καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθύς τὴν
νίκην. 3. Ἀλέξανδρος δὲ πατρῶαν ἀρχὴν παραλαβὼν
ἠΰξησε καὶ παρὰ πολὺ ἐξέτεινε χρησάμενος τῇ τῆς τύχης
ὀρμηῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον
Δαρεῖον ἐν Ἰσῶν τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποστὰς
τῶν πατρῶων προσκυνεῖσθαι ἠξίου καὶ ἐς δίαίταν τὴν
Μηδικὴν μετεδίηθησεν ἑαυτὸν καὶ ἐμιαφόνει ἐν τοῖς 384
συμποσίοις τοὺς φίλους καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ.
ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπ' ἴσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμ-

πετο τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῇ Λιβύῃ, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέσχον καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτα ἔπραξα βάρβαρος ὢν καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οὔτε Ὅμηρον ὥσπερ οὗτος ραφῶδῶν οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρῆσάμενος. ταῦτά ἐστιν ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι εἶναι. εἰ δὲ ἐστὶ καλλίων οὗτοςί, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά, οὐ μὴν διὰ τοῦτο ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς τῇ γνώμῃ πλέον ἢ περ τῇ τύχῃ κεχρημένου.

MIN. Ὁ μὲν εἶρηκεν οὐκ ἀγεννή τὸν λόγον οὐδὲ ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς;

386 4. ΑΛΕΞ. Ἐχορὴν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασὺν ἀποκρίνασθαι· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμῃ διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεύς, οἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο. ὅμως δὲ ὄρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα, ὅς νέος ὢν ἐτι παρελθῶν ἐπὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετήλθον, κατὰ φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ στρατηγός τε ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς οὐκ ἤξιώσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀραπαῶν ἀρχεῖν ὀπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν καὶ δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσεβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μάχῃ καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσοῦν, ἐνθα Δαρειὸς ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων. 5. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα· φησὶ γοῦν ὁ

πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ
 σχεδίας πηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι· καὶ 387
 ταῦτα διέπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων καὶ τιρωσκει-
 σθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοὶ μὴ τὰ ἐν Τύρῳ μὴδὲ τὰ ἐν Ἀρ-
 βήλοισι διηγῆσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρι Ἰνδῶν ἦλθον καὶ τὸν
 Ὠκεανὸν ὄρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς καὶ τοὺς ἐλέφαν-
 τας αὐτῶν εἶλον καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην, καὶ Σκύθας
 δὲ οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν
 ἐνίκησα μεγάλη ἰππομαχία, καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα
 καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς
 ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι πρὸς τὸ μέγεθος τῶν
 πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ. 6. τὸ
 δ' οὖν τελευταῖον ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος
 δὲ ἐν φυγῇ ὦν παρὰ Προσύα τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον
 ἦν πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκρά-
 τησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῷ λέγειν ὅτι οὐκ ἰσχύι, ἀλλὰ πονη-
 ρία καὶ ἀπιστία καὶ δόλοις, νόμιμον δὲ ἢ προφανὲς οὐ-
 δέν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνειδίσει τὴν τρυφήν, ἐκλελησθαί μοι
 δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ ἑταίραις συνῶν καὶ τοὺς τοῦ 388
 πολέμου καιροὺς ὁ θανμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ
 μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξας ἐπὶ τὴν ἔω μᾶλλον ὄρωμθα,
 τί ἂν μέγα ἐπραξα Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβῶν καὶ Λιβύην
 καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα
 ἔδοξε μοι ἐκεῖνα ὑποπτῆσοντα ἤδη καὶ δεσπότην ὁμολο-
 γοῦντα. εἶρηκα· σὺ δέ, ὦ Μίνως, δίκασε· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ
 πολλῶν καὶ ταῦτα.

7. ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἦν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

ΜΙΝ. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων στρατηγὸς ὁ καθελῶν
 Καρχηδόνα καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις.

ΜΙΝ. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἤττων εἶναι, τοῦ δὲ Ἀν-

389 νίβου ἀμείνων, ὃς ἐδίωξα νικησας αὐτὸν καὶ φυγεῖν κατα-
 ηναγκασα ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς
 προς Ἀλεξάνδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ
 νενικηκῶς ἐμαντὸν παραβάλλεσθαι ἀξιῶ;

MIN. Νῆ Δί' εὐγνώμονα φῆς, ᾧ Σκηπίων· ὥστε
 πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ,
 εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνη-
 τος ὢν.

13.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

1. ΔΙΟΓ. Τί τοῦτο, ᾧ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας
 ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

390 ΑΛΕΞ. Ὁρᾶς, ᾧ Διόγερες· οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἄν-
 θρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο λέγων ἑαυτοῦ
 σε εἶναι, σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν
 Ἄμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέ-
 γετο, δράκοντα ὀμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ,
 εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι, τὸν δὲ Φιλίππον ἐξηπατησθαι
 οἰόμενον παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι.

ΑΛΕΞ. Κἀγὼ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ, νῦν δὲ ὀρῶ,
 ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ οὔτε οἱ τῶν Ἄμμωνίων
 προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι,
 391 ᾧ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ
 ὑπέπτησον θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. 2. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
 τίτι τὴν τῶσαυτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ᾧ Διόνερες· οὐ γὰρ ἐφθασα ἐπι-

σκῆψαί τι περὶ αὐτῆς ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες καὶ προστάτην αἰρούμενοι καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες καὶ οἰκοδομοῦντές σοι νεῶς καὶ θύοντες ὡς δράκοντος νιῶ.

3. ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;

392

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τριακοστὴν ταύτην ἡμέραν, ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἥν ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἴγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελᾶσω οὖν, ὦ Ἀλέξανδρε, ὄρῶν καὶ ἐν ἄδου ἐτι σε μωραίνοντα καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν ἢ Ὄσιριν γενήσεσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἄπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελῆς ὁ Αἰακὸς οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος. 4. ἐκεῖνο δέ γε ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότεν ἐννοήσης, ὄσσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπῶν ἀφίξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑπασπιστάς καὶ σατράπας καὶ χρυσὸν τοσοῦτον καὶ ἔθνη πρόσκυνοντα καὶ Βαβυλῶνα καὶ Βάκτρα καὶ τὰ μεγάλα θηρία καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἔξελαύ- 393
νοντα διαδεδεμένον ταινία λευκῇ τὴν κεφαλὴν πορφυρίδα ἐμπεπορημένον. οὐ λυπεῖ ταῦτα σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

5. ΑΛΕΞ. Ὁ σοφός; ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπι-

τριπτότατος ὢν. ἐμὲ μόνον εἶσον τὰ Ἀριστοτέλους εἶδεναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν. ὥς δὲ κατεχορήτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμία θωπεύων καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν πρὸς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τοῦτο μέρος ὄν τ' ἀγαθοῦ, ἄρτι δὲ ἐς τὰς πράξεις καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἀγαθὸν ἠγεῖτο εἶναι, ὥς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων· γόης, ὃ Διόγενες, ἄνθρωπος καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλανκα αὐτοῦ τῆς σο-
394 φίας, τὸ λυπεῖσθαι ὥς ἐπὶ μερίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἃ κατηριθμήσω μικρῶ γε ἐμπροσθεν.

6. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι. ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανθὸν ἐπισπαδάμενος πίε καὶ αὐθις πίε καὶ πολλάκις· οὕτως γὰρ παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω καὶ Καλλισθένην καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὥς διασπάσαιτο καὶ ἀμύναιτό σε ὡν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε καὶ πῖνε πολλάκις, ὥς ἔφη.

14.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

1. ΦΙΛ. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρονος
395 γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις Ἄμμωνός γε ὢν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὥς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα ὡς χρησίμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Τί λέγεις; χρησίμον ἐδόκει σοι το παρῆχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο, ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν

με καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀντίστατο οἰόμενοι θεῶ μάχεσθαι, ὥστε ὄϊον ἐκράτουν αὐτῶν.

2. ΦΙΛ. Τίνων δὲ ἐκράτησας σὺ γε ἀξιωμαίων ἀνδρῶν, ὅς δειλοῖς ἀεὶ ξυνηρέχθης τοξάρια καὶ πελτάρια καὶ γέρορα οἰσύννα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκαδῶν ὀπλιτικὸν καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππου καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικὸν ἢ Θραῶνας ἢ Ἰλλυριοὺς ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα· Μήδων δὲ καὶ Περσῶν καὶ Χαλδαίων, χρυσο- 396 φόρων ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν, οὐκ οἶσθα ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν οὐδ' ἐς χειρῶν ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ τόξουμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων;

3. ΑΛΕΞ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον, καὶ ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς οὐδὲ προδοσίαις ἀνούμενος τὰς νίκας ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρησα πώποτε ἢ ὑποσχόμενος ἐψενσάμην ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τῶν νικῶν ἔνεκα. καὶ τοὺς Ἑλληνας δὲ τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετήλθον.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα· Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῶ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφώνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

4. σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν γλαμύδα καταβαλὼν κἀνδυν, ὡς φασι, μετενέδυσ καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν, 397 ἡξίους, καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμμοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἐῷ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἐπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς

καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθη· βασιλικά γὰρ ταῦτα.

5. ΑΛΕΞ. Τὸ φιλοκίνδυνον δέ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπι-
νεῖς καὶ τὸ ἐν Ὁξυδράκαις πρῶτον καταλέσθαι ἐντὸς τοῦ
τείχους καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ
καλὸν οἶομαι εἶναι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτε τον βασιλέα
καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τὸ τοιοῦ-
τον ἤκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν εἴ ποτε τρα-
θείης, καὶ βλέπομέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζό-
μενον, αἵματι ρεόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι,
398 ταῦτα γέλωσ ἦν τοῖς ὄρωσιν, ἢ καὶ ὁ Ἄμμων γόης καὶ
ψευδόμαντις ἠλέγχετο καὶ οἱ προφήται κόλακες. ἢ τίς
οὐκ ἂν ἐγάλασεν ὄρων τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχούν-
τα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε
ἦδη τέθυγκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποί-
ησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὄρωντας τὸν νεκρὸν τοῦ
θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἦδη καὶ ἐξωδηκότα
κατὰ νόμον σωματίων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τοῦτο, ὃ
χρησίμιον ἔφησ, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥα-
δίως, πολὺ τῆς δόξης ἀφήρει τῶν κατορθουμένων· πᾶν
γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

6. ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ
ἐμοῦ, ἀλλὰ Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με.
καίτοι τὴν Ἄσθρον ἐκείνην, οὐδετέρου ἐκείνων λαβόν-
τος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.

ΦΙΛ. Ὁρᾶς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις ἑαυτόν; καὶ οὐκ αἰ-
σχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύπον ἀπομαθήσῃ καὶ
γνώσῃ σεαυτὸν καὶ συνήσῃ ἦδη νεκρὸς ὢν;

15.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

399

1. *ANT.* Οἶα πρόην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγεννή καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἡκροάμην γάρ, ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ἂν θητεῦεν παρὰ τιμὴν τῶν ἀκλήρων, „ὦ μὴ βίωτος πολὺς εἶη,“ μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννή τινα Φρύγα δειλὸν καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόξφον ἰσως ἔχρην λέγειν, τὸν Πηλέως δὲ υἱόν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ ἀσχύνη καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ, ὅς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προεῖλου τὸν 400 μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

2. *ΑΧ.* ὦ καὶ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος εἶ τῶν ἐνταῦθα ἂν καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν τὸ δύστηνον ἐκείνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου, νῦν δὲ συνίημι ἤδη ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψωδήσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία, καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκείνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχύς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες, καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν, ἰσηγορία δὲ ἀκριβῆς καὶ νεκρὸς ὅμοιος „ἡμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός.“ ταῦτά με ἀνιᾶ καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

3. *ANT.* Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας, ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ 401

σε ἔσμεν ὧδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωμία τοῦ πράγματος καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Μελέαγρον καὶ ἄλλους θαυμαστούς ἀνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμφειε θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

4. ΑΧ. Ἐταιρική μὲν ἡ παραίνεσις, ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾶ, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χείρους ἐστὲ καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ΑΝΤ. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τοῦ λέγειν ὁρῶμεν· σιωπᾶν γὰρ καὶ φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν ὥσπερ καὶ σὺ τοιαῦτα εὐχόμενοι.

16.

402

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1. ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα. τὸ τόξον, τὸ ρόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὦν; εἰπέ μοι, ὦ καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔθυοι ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶ.

ΗΡ. Καὶ ὀρθῶς ἔθυες· αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, „καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡβην,“ ἐγὼ δ' εἰδωλὸν εἶμι αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις; εἰδωλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνᾶναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

403

2. ΔΙΟΓ. Μανθάνω· ἀντανδρὸν σε τῷ Πλούτωνι

παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ, καὶ σὺ τοίνυν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβῆς ὁ Αἰακὸς ὢν οὐ διέγνω σε μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

ΗΡ. Ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς εἶναι. ὄρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ καὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδῶλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. ΗΡ. Θρασύς εἶ καὶ λάλος, καὶ εἰ μὴ πανσῆ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴση αὐτίκα οἷον θεοῦ εἰδῶλόν εἰμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἐτι φοβοίμην σε ἄπαξ τεθνηκώς; ἀτὰρ εἶπέ μοι πρὸς τοῦ σου Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκείνος ἔξη, συνηῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδῶλον ὢν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον, ἐπεὶ δὲ ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτα- 404
το, σὺ δὲ τὸ εἰδῶλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐς ἄδου πάρει;

ΗΡ. Ἐχοῖν μὲν μηδὲ ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα οὕτως ἐρεσχηλοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτο ἄκουσον· ὄπισσον μὲν γὰρ Ἀμφιτρούωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε καὶ εἰμι ἐγὼ ἐκείνο πᾶν, ὃ δὲ ἦν τοῦ Διός, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

4. ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἢ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρούωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός, ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἐστὶ μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνθέτους δύο ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις ἦτε ἐς ἐν συμπεφυκότες ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκει-

σθαι ἐκ θυεῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον
405 ἔστι τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἢ περ ἦν ἐκ Διός,
τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

5. ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφικτυωνιάδη, καλῶς
ἂν ταῦτα ἐλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα, νῦν δὲ ἀσώματος εἰ-
δωλον εἶ. ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν
Ἡρακλέα.

ΗΡ. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὡδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ
παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἰδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη κόνις ἤδη
γενόμενον, τρία ταῦτα δὴ γίγνεται. καὶ σκόπει, ὄντινα
δὴ πατέρα τὸν τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

ΗΡ. Θρασὺς εἶ καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὦν τυγ-
χάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἰδωλον, αὐτὸς δὲ
οὐ μὰ Δία „μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.“ ἀλλὰ τοῖς βελτί-
στοις νεκρῶν ἀνδρῶν συνῶν Ὀμήρου καὶ τῆς τοσαύτης
ψυχρολογίας καταγελαῶ.

17.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

1. ΜΕΝ. Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη
ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἔστώς;

ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους

ΜΕΝ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν ἢ καὶ
νη Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ;

ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ
ὔδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθηταί με· ἦν δὲ ποτε καὶ
ἀρύσσομαι καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέ-
ξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρῦν οὐκ
οἶδ' ὅπως αὐτίς ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί δαὶ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' 407 ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέθραπται, ὅπερ καὶ πεινήν καὶ διψῆν ἐδύνατο, σὺ δὲ ἢ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῶς ἢ πίνοις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἢ κόλασις ἐστί, τὸ διψῆν τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὔσαν.

2. *MEN.* Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτως πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῆς κολάζεσθαι τῷ δίψει. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἐσται; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὄρῳ γὰρ ἕλλον ἄδην μετὰ τοῦτον ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῶς μὲν λέγεις· καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ἀηρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις τούναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας οὐ τὸ ὕδαρ. ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον. 408

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης διψῶσι τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

18.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. *MEN.* Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν ἢ αἱ καλάι, Ἐρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλήν κατ' ἐκεῖνο ἀπόβλεπον, ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἐνθα ὁ Τάκινθος τέ ἐστί καὶ

Νάρκισσος καὶ Νιρεὺς καὶ Ἀχιλλεὺς καὶ Τυρῶ καὶ Ἑλένη
καὶ Διὶ καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα πάντα κάλλη.

MEN. Ὅστ᾽ ἄ μόνᾳ ὄρω καὶ κρανία τῶν σαρκῶν
γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

409 EPM. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστὶν ἅ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι τὰ ὄστ᾽, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν
διαγνοίην ἔγωγε.

EPM. Τοῦτ' ἐστὶ τὸ κρανίου ἢ Ἑλένη ἐστίν.

2. MEN. Εἶτα διὰ τοῦτο αἱ χίλια νῆες ἐπληρώθη-
σαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλλη-
νές τε καὶ βάρβαροι καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γε-
γόνασιν;

EPM. Ἄλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυ-
ναῖκα· ἔφησ γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμῆστον εἶναι

τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα
τὴν βαφήν, ἄμορφα δῆλον ὅτι αὐτῷ δόξει, ὅτε μέντοι
ἀνθεῖ καὶ ἔχει τὴν χροάν, κάλλιστά ἐστιν.

MEN. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἐρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ
συνέεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου
καὶ ῥαδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες.

EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν
σοι. ὥστε σὺ μὲν ἐπιλεξάμενος τόπον, ἐνθα ἂν ἐθέλῃς,
κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν, ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς
ἤδη μετελεύσομαι.

19.

410 ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

1. ΑΙΑΚ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην
προσπεσών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον ἡμι-
τελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον
γυναῖκα.

ΑἰΑΚ. Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ
τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὐ λέγεις· ἐκεῖνον μοι αἰτιατέον.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιοτέρον τὸν
Πάριον, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τα
δίκαια ᾤχετο ἀρπάσας· οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου,
ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγγε-
σθαι τοσοῦτοις θανάτου αἴτιος γεγεννημένος.

ΠΡΩΤ. Ἄμεινον οὕτω· σὲ τοιγαροῦν, ὦ Δυσπαρι, 411
οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμό-
τεχρον ὄντα σοι· ἐρωτικός γὰρ καὶ αὐτός εἰμι καὶ τῷ αὐ-
τῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δὲ ὡς ἀκουσίον τί ἐστὶ καὶ
τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει ἔνθα ἂν ἐθέλη, καὶ ἀδύνατόν ἐστιν
ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2. ΠΡΩΤ. Εὐ λέγεις· εἴθε οὖν μοι τὸν Ἔρωτα ἐν-
ταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν.

ΑἰΑΚ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι
τὰ δίκαια· φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως
γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δὲ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ
Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν, ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου
γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρωάδι, οὕτως φιλοκιν-
δύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων δό-
ξης ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαντοῦ σοι, ὦ Αἰακέ,
ἀποκρινοῦμαι δικαιοτέρα· οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος,
ἀλλ' ἡ Μοῖρα καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπιεκκλωσθαι

ΑἰΑΚ. Ὅρθῶς· τί οὖν τούτους αἰτιᾶ;

412

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

1. ΜΕΝ. Πρὸς τοῦ Πλούτωνος, ᾧ Αἰακέ, περιήγησαι μοι τὰ ἐν ἅδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ῥάδιον, ᾧ Μένιππε, ἅπαντα· ὅσα μὲντοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὐτοσί μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστὶν οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη εἴωρακας ἐσιῶν.

413

ΜΕΝ. Οἶδα ταῦτα καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς, καὶ τὸν βασιλέα εἶδον καὶ τὰς Ἐρινῦς· τοὺς δὲ ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλοι δειξον καὶ μάλιστα τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δὲ Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, οὗτος δὲ Ὀδυσσεὺς, εἶτα Αἴας καὶ Διομήδης καὶ οἱ ἀριστοὶ τῶν Ἑλλήνων.

2. ΜΕΝ. Βαβαῖ, ᾧ Ὀμηρε, οἶά σοι τῶν ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρριπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα· οὗτος δέ, ᾧ Αἰακέ, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν· οὗτος δὲ Κροῖσος, ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν Σαρδανάπαλλος, ὁ δ' ὑπὲρ τούτους Μίδας, ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

414

ΜΕΝ. Εἶτα σέ, ᾧ κάθαγμα, ἢ Ἑλλάς ἐφριττε ζευγνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρων πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι. τὸν Σαρδανάπαλλον δέ, ᾧ Αἰακέ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαθρύπτεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικειον ὄν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπύσομαί γε πάντως ἀνδρογύνῃ γε ὄντι.

3. ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφοὺς;

ΜΕΝ. Νη Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

ΜΕΝ. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε ἢ Ἄπολλον ἢ ὅ τι ἂν 415
ἐθέλης.

ΠΥΘ. Νῆ Δία καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.

ΜΕΝ. Οὐκέτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴ τί σοι ἐδώδιμον ἢ
πήρα ἔχει.

ΜΕΝ. Κνάμους, ὠγαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώ-
διμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμα-
θον γάρ, ὡς οὐδέν ἴσον κνάμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων
ἐνθάδε.

4. ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου καὶ Θα- 416
λῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς Πιπτακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ
δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρας.

ΜΕΝ. Ἄλυποι, ὦ Αἰακέ, οὗτοι μόνοι καὶ φαιδροὶ
τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος,
ὁ τὰς φλυκταίνας ἐξηνθηκώς, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ
τῆς Αἴτνης παρῶν.

ΜΕΝ. Ὡ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθῶν σαυτὸν ἐς
τοὺς κρατήρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε.

ΜΕΝ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ κενοδοξία καὶ τυφος καὶ
πολλὴ κόρυζα, ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν
οὐκ ἀνάξιον ὄντα· πλὴν ἄλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὦνη- 417
σεν· ἐφωράθης γάρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἰακέ,
ποῦ ποτε ἄρα ἐστίν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους ἐκεῖνος λη-
ροεὶ τα πολλὰ.

ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτόν, εἴ που ἐν-
θάδε ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὁρᾶς τὸν φαλακρὸν;

MEN. Ἄπαντες φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων αἰεὶ τοῦτο τὸ γινώρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦτο ὁμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

5. ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

MEN. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

418 MEN. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τὰ γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἴωρακα.

MEN. Ἄλλὰ εἴωρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀριστιππος καὶ Πλάτων αὐτός, ὁ μὲν ἀποπνέων μύρον, ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθῶν.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;

MEN. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τὰ γε τοιαῦτα· πάντες γοῦν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενησθαι καὶ πάντα ἐγνωκέναι καὶ ταῦτα — δεῖ γάρ, οἶμαι, 419 τάληθῆ λέγειν — οὐδὲν εἰδότα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἐφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς, οἱ δὲ εἰρωνεῖαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6. MEN. Τίνες δὲ εἰσιν οὗτοι οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου.

MEN. Εὐ γε, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δι', ἐπεὶ παρὰ τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Σαρ- 420 δανάπαλλον ἄπειμι πλησίον οἰκῆσων αὐτῶν· εἵκοι γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Κάγῳ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
λάθῃ διαφυγῶν. τὰ λοιπὰ δ' ἐσαυθις ὄψει, ᾧ Μένιππε.

ΜΕΝ. Ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ᾧ Αἰακέ.

21.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΤ.

1. ΜΕΝ. ὦ Κέρβερε — συγγενῆς γὰρ εἰμί σοι κύνων
καὶ αὐτὸς ᾧν — εἶπέ μοι πρὸς τῆς Στυγός, οἶος ἦν ὁ
Σωκράτης, ὁπότε κατῆι παρ' ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν
ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνου, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπίνως φθέγγε-
σθαι, ὁπὸτ' ἐθέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ᾧ Μένιππε, παντάπασι 421
ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι καὶ οὐ πάνυ δε-
διέναι τὸν θάνατον δοκῶν καὶ τοῦτο ἐμφῆναι τοῖς ἔξω
τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλων, ἐπεὶ δὲ κατέκνυψεν εἰσω
τοῦ χάσματος καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κάγῳ ἔτι διαμέλλοντα
αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ᾧσπερ
τὰ βρέφη ἐκώκυε καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ᾧδύρετο καὶ παν-
τοῖος ἐγίνετο.

2. ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστῆς ὁ ἄνθρωπος ἦν καὶ οὐκ
ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ, ἀλλ' ἐπέπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα,
κατεθρασύνετο ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος ὁ πάντως
ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως περὶ
πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου
τολμηροὶ καὶ ἀνδρεῖοι, τὰ δὲ ἐνδοθεν ἐλεγχος ἀκριβῆς.

ΜΕΝ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθῆναι ἔδοξα;

ΚΕΡΒ. Μόνος, ᾧ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ 422
Διογένης πρὸ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆεθε μῆδ'
ᾧθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παραγ-
γείλαντες ἄπασι.

22.

423

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1. ΧΑΡ. Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα.

ΜΕΝ. Βόα, εἰ τοῦτό σοι, ὦ Χάρων, ἦδιον.

ΧΑΡ. Ἀπόδος, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύσαμεν.

ΜΕΝ. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

ΧΑΡ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

ΜΕΝ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις οὐκ οἶδα, ἐγὼ δ' οὐκ ἔχω.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαιφρέ,
ἦν μὴ ἀποδῶς.

424

ΜΕΝ. Καγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ
κρανόν.

ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

ΜΕΝ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρ-
έδωκέ σοι.2. ΕΡΜ. Νῆ Δί' ἀνάμην γε, εἰ μέλλω καὶ ὑπερεκτί-
νειν τῶν νεκρῶν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

ΜΕΝ. Τοῦτου γε ἔνεκα καὶ νεωκλήσας τὸ πορθμεῖον
παράμενε· πλὴν ἄλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἦδεις ὡς κομίζεσθαι δέον;

ΜΕΝ. Ἦιδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ
τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

ΧΑΡ. Μόνος οὖν ἀυχήσεις προῖκα πεπλευκέναι;

ΜΕΝ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦντλησα καὶ
τῆς κώπης συνεπελαβόμεν καὶ οὐκ ἔκλαον μόνος τῶν ἄλ-
λων ἐπιβατῶν.

425

ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα· τὸν ὀβολὸν ἀπο-
δοῦναί σε δεῖ· οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

3. ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀπαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον.

ΧΑΡ. Χάριεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρα τοῦ Δίακουῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

ΧΑΡ. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρα ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον.

ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἐριῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν καὶ ἐπισκώπτων καὶ μόνος ἄδων οἰμωζόντων ἐκείνων.

ΕΡΜ. Ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὄντινα ἄνδρα διεπόρθημευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ —

MEN. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δις δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

23.

ΠΡΩΤΕΣΙΑΛΟΥ, ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ. 426

1. ΠΡΩΤ. Ὡ δέσποτα καὶ βασιλεῦ καὶ ἡμέτερος Ζεῦ καὶ σὺ Δήμητρος θυγάτηρ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνων δέη παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλεως ὁ Ἰφίκλου Φυλάκιος συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν καὶ πρῶτος ἀποθανῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφεθεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἐρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρωῶσι, πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχοι.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ τοῦ ξῆν, Ἀἰδωνεῦ, ἐρῶ ἐγῶγε, τῆς 427 γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν ῥόχνην ἀποπλέων, εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος. ὁ οὖν ἐρως τῆς γυναικὸς οὐ

μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἄν πρὸς ὀλίγον ὀφθῆις αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

2. ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἐπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περιμένειν· ἀφίξεται γὰρ κάκεινη ποτὲ καὶ οὐδὲ σὲ ἀνελθεῖν δεήσει.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ φέρω τὴν διατριβὴν, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη καὶ οἶσθα οἶον τὸ ἔρᾶν ἔστιν.

ΠΛΟΥΤ. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον;

128 ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν κάκεινην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς, ὥστε ἀνθ' ἐνὸς δύο νεκροῦς λήψει μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα οὐδὲ γέγονε πώποτε.

3. ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων· Ὅρφεϊ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἀλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτως κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνη νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κάκεινη προσήσεται σε οὐδὲ δυναμένη διαγνῶναι; φοβήσεται γὰρ εὐ οἶδα καὶ φεύξεταί σε καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτο ἴσασαι καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικόμενον [ἐν] τῇ ράβδῳ νεανίαν εὐθύς καλὸν
429 ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Φερσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐθις ποίησον νυμφίον· σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβῶν ἡμέραν.

24.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΤΣΩΛΟΥ.

1. ΔΙΟΓ. Ω Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΤΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμεν καὶ ἄχοι Μιλήτου ἐπέβην τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, 430 ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἠλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἶον οὐδὲ νεῶν εὗροι τις ἂν ῥαδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2. ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΤΣ. Νῆ Δι' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἐκείνη ἐτι σοι οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν· εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἔνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω καὶ γυμνά, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρημέθα καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεισώμεθα. ὁ δὲ τάφος καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι Ἀλικαρνασσῆσιν μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι καὶ φιλοτιμῆσθαι πρὸς τοὺς ξένους· ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι· σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὄρω ὅ τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

431 3. ΜΑΤΣ. Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα καὶ ἰσό-
τιμος ἔσται Μαύσωλος καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε, οὐ γάρ· Μαύ-
σωλος μὲν γὰρ οἰμῶζεται μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν
οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο, Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ.
καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρ-
τεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον, ὁ
Διογένης δὲ τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει οὐκ
οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἐμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρί-
στοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς
ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνή-
ματος καὶ ἐν βεβαιότερῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

25.

ΝΙΡΕΩΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1. ΝΙΡ. Ἴδου δὴ, Μένιππος οὐτοσί δικάσει, πότε-
432 ρος εὐμορφότερός ἐστιν. εἶπέ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίω
σοι δοκῶ;

ΜΕΝ. Τίνες δὲ καὶ ἔστε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

ΝΙΡ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης.

ΜΕΝ. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς καὶ πότερος ὁ Θερσι-
της; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτο ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκει-
νος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν ἀπάντων εὐμορφότερον προσ-
ειπῶν, ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ καὶ ψεδνὸς οὐδὲν χείρων ἐφά-
νην τῷ δικαστῇ. ὄρα δὲ σύ, ὦ Μένιππε, ὄντινα καὶ ευ-
μορφότερον ἤγῃ.

ΝΙΡ. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,
ὅς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἤλυθον.

2. ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλι- 433
 στος ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅστ' ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτη
 μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι
 εὐθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ καὶ οὐκ ἀνδρῶ-
 δες ἔχεις.

ΝΙΡ. Καὶ μὴν ἐροῦ Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὅποτε συν-
 εστράτενον τοῖς Ἀχαιοῖς.

ΜΕΝ. Οὐεῖρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ βλέπω ἅ καὶ
 νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

ΝΙΡ. Οὐκ οὖν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὢ
 Μένιππε;

ΜΕΝ. Οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ
 ἐν ἄδου καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡΣ. Ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

26.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

434

1. ΜΕΝ. Ἦκουσα, ὢ Χείρων, ὡς θεὸς ὦν ἐπιθυμη-
 σειας ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτα ἤκουσας, ὢ Μένιππε, καὶ τέ-
 θνηκα, ὡς ὄρας, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

ΜΕΝ. Τίς δαί σε ἔρωσ τοῦ θανάτου ἐσχεν, ἀνερά-
 στου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν εἶ
 ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. 435

ΜΕΝ. Οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὄραν τὸ φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὢ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἐγωγε ποικί-
 λον τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ καὶ
 ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἰ ἄραι
 δὲ αἰ αὐταὶ καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστων, ὡς-
 περ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρω, ἐνεπλήσθην γοῦν

αὐτῶν· οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μὴ μετα-
σχεῖν ὄλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Ἐν λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἄδου δε πῶς φέ-
ρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

436 *2. ΧΕΙΡ.* Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία
πάνυ δημοτικὴ καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν
φωτὶ εἶναι ἢ καὶ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὔτε διψῆν ὥσπερ
ἄνω οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάν-
των ἐσμὲν.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ καὶ
ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιπέσῃ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῆς;

MEN. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταύ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορές, καὶ τὰνταῦθα ὅμοια ὄντα
προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν σε
ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύ-
νατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάντοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ, οἶμαι, φασί, συνετὸν ὄντα ἀρέσκε-
σθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρη-
τον οἰεσθαι.

27.

437 ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

1. ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν·
ᾧστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσαντες,
ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἳοί τε εἰσι καὶ τί ἕκαστος αὐ-
τῶν ποιεῖ;

ΑΝΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγετες· καὶ γὰρ ἂν ἠδὺ τὸ
θέαμα γένοιτο, τοὺς μὲν δακρυονοντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς
δὲ καὶ ἰκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιοντας

καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνου-
τας καὶ ὑπίους ἀντερείδοντας οὐδὲν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼγ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον
ὁπότε κατῆεν κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· εἰκας γὰρ τινα ἔω- 438
ρακέναι παγγέλοια.

2. ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν,
ἐν αὐτοῖς δὲ ἐπίσημοι Ἰσμηνόδωρος τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέ-
τερος καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρ-
μένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος — ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ
τῶν ληστῶν περὶ τὸν Κιθαιρῶνα ἐς Ἐλευσίνα οἶμαι βα-
δίζων — ἔστενέ τε καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσῶν εἶχε καὶ
τὰ παιδιά, ἃ νεογνὰ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο καὶ ἑαυτῷ
ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων καὶ
τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερᾶς χωρία πανέροημα ὄντα ὑπὸ τῶν 439
πολέμων διοδοῦων δύο μόνους οἰκέτας ἐπηγάγετο, καὶ
ταῦτα φιάλας πέντε χρυσᾶς καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαν-
τοῦ ἔχων. 3. ὁ δὲ Ἀρσάκης — γηραιὸς γὰρ ἤδη καὶ νῆ
Δί' οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν — ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο
καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ
προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾶ
πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρακός τινος πελτα-
στοῦ ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμ-
πλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλανθεν, ὡς διηγείτο, πολὺ
τῶν ἄλλων προῦπεξορμησας, ὑποστὰς δὲ ὁ Θραξ τῇ πέλτῃ
μὲν ὑποδὺς ἀποσειεταὶ τοῦ Ἀρσάκου τὸν κοντόν, ὑπο- 440
θῆεις δὲ τὴν σάρισαν αὐτόν τε διαπεῖρει καὶ τὸν ἵππον.

4. ΑΝΤ. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾶ πληγῇ τοῦτο
γενέσθαι;

ΚΡΑΤ. Ῥᾶστ', ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλανθεν
εἰκοσάπηχύν τινα προβεβλημένος κοντόν, ὁ Θραξ δὲ ἐπει-
δὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν καὶ παρῆλθεν

αὐτὸν ἢ ἀκωκῆ, ἐς τὸ γόνυ ὀκλάσας δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν καὶ τιρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος διαπειράντα ἑαυτὸν· διελάνυεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐκ τοῦ βουβῶνος διαμπαῆξ ἄχρι ὑπὸ τὴν πυγῆν. ὄρᾳς οἴον τι ἐγένετο, οὐ τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δ' ὅμως ὁμότιμος ὢν τῶν ἄλλων καὶ ἠξίου ἵππεὺς κατιέναι. 5. ὁ δὲ γε Ὅροίτης καὶ πάννυ ἀπαλὸς ἦν τὰ πόδε καὶ οὐδ' ἐστά-
 141 ναι χαμαί, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὰν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν βαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο καὶ οὐδεμιᾶ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. Κἀγὼ δὲ ὁπότε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἕαντον τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐτοὺς προσδραμῶν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι· καὶ παρὰ τὸν πλοῦν οἱ μὲν ἐδάκρυνόν τε καὶ ἐναυτίων, ἐγὼ δὲ μάλα ἔτεροπόμην ἐπ' αὐτοῖς.

7. ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε τῶν ξυνοδοιπόρων, ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστικὸς ὁ ἐκ Πίσσης καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρναν ξεναγὸς ὢν καὶ Δᾶμις ὁ πλούσιος ὁ ἐκ Κορίνθου συγκατήεσαν,
 442 ὁ μὲν Δᾶμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανῶν, ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν, ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ὁ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι καὶ ἐδήλου δὲ γε ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς ἀνέκρινον, ὃν τρόπον ἀποθάνοιεν. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν νῆον, Οὐκ ἄδικα μέντοι ἐπαθες, εἶπεν, ὑπ' αὐτοῦ, εἰ τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐνενηκοντούτης ὢν ὀκτωκαιδεκαεῖτε νεανίσκῳ τέταρας

ὀβολοὺς παρείχες. σὺ δέ, ὦ Ἀκαρνάν, — ἔστενε γὰρ κακείνος καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ — τί αἰτιᾶ τὸν Ἔρωτα, σεαυτὸν δέον, ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδεπώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου καὶ δακρύων ἐπιπλάστων καὶ στεναγμῶν ἐάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιάν, ὡς τὰ 443
 χρήματα ἐφύλαττε τοῖς οὐδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, ἐς αἰεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἐμοίγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερωπλήν παρέσχον τότε στένοντες. 8. ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμὲν, ἀποβλέπειν δὲ χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί, πολλοί γε καὶ ποικίλοι καὶ πάντες δακρύνοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γέροντες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; 9. τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρον ἐρέσθαι βούλομαι. τί δακρύνεις τηλικούτος ἀποθανῶν; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρον ἀφιγμένος; ἢ πον βασιλεὺς τις ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἄλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο.

444

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιᾶ σε τὸ πολλὴν τρωφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι;

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνευήκοντα, βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀσμῆς εἶχον ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν ἀτεκνὸς τε καὶ προσέτι χλωρὸς καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἴτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἠθέλες;

ΠΤΩ. Ναί· ἠδὲ γὰρ ἦν τὸ φῶς καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιεὺς πρὸς

τὸ χρεῶν, καὶ ταῦτα ηλικιωτῆς ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν ἂν τις ἐτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικούτοι φιλόζωοί εἰσιν, οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον ὡς τῶν ἐν τῷ γῆρα κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν ἤδη, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὶδῃται ὡς ἀπόδρασιν βουλευοντάς, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλουμένους.

28.

445

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

1. ΜΕΝ. ὦ Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥάδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά, μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα οὐκέτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μὲντοι μάντις ἦσθα καὶ ὅτι ἀμφοτέρω εγένου μόνος καὶ ἀνῆρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἶπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τῶν βίων, ὁπότε ἀνῆρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος ἀμείνων ἦν;

ΤΕΙΡ. Παρὰ πολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐστάναι οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

2. ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πό-
446 νον ὑφισταμένης; ἀτὰρ εἶπέ μοι, — ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα — καὶ ἔτεκές ποτε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, Μένιππε, ἐρωτᾷς;

ΜΕΝ. Οὐδὲν χαλεπόν, ὦ Τειρεσία· πλὴν ἀπόκρι-
ναι, εἴ σοι ῥάδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στείρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὄλως.

ΜΕΝ. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναί.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδή.

ΜΕΝ. Χρόνω δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη καὶ οἱ μαστοὶ ἀπεσπάσθησαν καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνέφυ καὶ πάγωνα ἐξήνεγκας, ἡ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνῆρ ἀνεφάνης;

ΤΕΙΡ. Οὐχ ὁρῶ τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ τοῦθ' οὕτως ἐγένετο.

ΜΕΝ. Οὐ χρῆ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις, ἀλλὰ καθάπερ τινὰ βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε 447 δυνατὰ ἔστιν εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3. ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τὰ ἄλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπόταν ἀκούσης ὅτι ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τινες ἢ δένδρα ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα ἢ τὴν Δάφυνην ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

ΜΕΝ. Ἦν πον κἀκείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ τι καὶ λέγουσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἔμαντεύου τότε ὥσπερ καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα ἀνῆρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι;

ΤΕΙΡ. Ὅρῳ; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με, ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

ΜΕΝ. Ἐτι ἔχη, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τοὺς μάντις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιᾶς λέγειν.

1. ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾶ τὸν Ὀδυσ-

σεά και πρόφην οὔτε προσέβλεψας αὐτόν, ὅποτε ἤκε μαν-
τευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
την καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρ-
ῆλθες;

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ μοι
τῆς μανίας αἴτιος κατέστη μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς
ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἠξίωσας δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι καὶ ἀκο-
υτι κρατεῖν ἀπάντων;

449 ΑΙΑΣ. Ναί, τά γε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ
πανοπλία τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ
ἀμείνους ὄντες ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα καὶ παρεχωρήσατε
μοι, ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα
κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι
καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὄπλα.

2. ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν,
ἡ δέου σοι τὴν κληρονομίαν παραδοῦναι τῶν ὀπλων συγ-
γενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη
μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν ὠρέ-
χθη δόξης ἠδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκα-
στος κινδύνους ὑπέμενεν, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου καὶ
450 ταῦτα ἐπὶ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ
θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν δ' οὖν Ὀδυσσεά μὴ
οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτὴ
μοι ἡ Ἀθηναῖα τοῦτ' ἐπιτάττοι.

30.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

1. MIN. Ὁ μὲν ληστής οὐτοσί Σώστρατος ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω, ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω, ὁ δὲ τυραννος, ὡς Ἐρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθῆις ὑπὸ τῶν γυπῶν καὶ αὐτὸς κειρέσθω τὸ ἦπαρ, ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἅπιτε κατα τάχος ἐς τὸ Ἥλυσιον πεδίου καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνδρῶν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἰ σοὶ δίκαια δόξα λέγειν.

MIN. Νῦν ἀκούσω αὐτίς; οὐ γὰρ ἐξελέληγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν καὶ τοσοῦτους ἀπεκτονῶς; 451

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὄρα, εἰ καὶ δικαίως κολασθήσομαι.

MIN. Καὶ πάννυ, εἴ γε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναι μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γὰρ τι ἐρήσομαί σε.

MIN. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὡς καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη.

2. ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἐπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκῶν ἐπραττον ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

MIN. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς ἐκείνη ὑπηρετοῦντες ταῦτα ἐδρωῶμεν;

MIN. Ναί, τῇ Κλωθοῦ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ τοίνυν ἀναγκασθεῖς τις ὑπ' ἄλλου φονεύσειέ τινα οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένῳ, οἷον δήμιος ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῆ πεισθεῖς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτίασῃ τοῦ φονου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν ἢ τὸν τυραννον, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ ὄργανον ὄν τοῦτο πρὸς τὸν θυμὸν τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

452 ΣΩΣΤ. Εὐ γε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαφιλεύει τῷ
453 παραδείγματι. ἦν δέ τις ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου ἡκῆ
454 αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζω, τίμι τὴν χάριν ἰστέον
ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

3. ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὁρᾷς ὅπως ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους ὧν ἢ Κλωθῶ προσέταπτε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακουησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔχει τις ἄν, ὡς τὸ ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἄν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γιγνόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐρωτήσεως, διότι οὐ ληστής μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτόν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὄρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς τὰ ὅμοια ἐρωτᾶν διδάξης.

455 ΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΝΕΚΤΟΜΑΝΤΕΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

1. MEN. ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς,
ὡς ἄσμενός σέ γ' εἶδον ἐς φάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν
456 ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω· Μένιππος ὄλος. τί οὖν
αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος καὶ
λύρα καὶ λεοντή; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μέ-

νιππε· πόθεν ἡμῖν ἀφίξει; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
λιπᾶν, ἔν' Ἄιδης χωρὶς ᾠκίσται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἠράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανῶν. κᾶτα ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ. ἀλλ' ἐτ' ἔμπνουν Ἄιδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπήρε καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέου.

ΦΙΛ. Πανῶσαι, μακάριε, τραγωδῶν καὶ λέγε οὕτωσί πως ἀπλῶς καταβάς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδεῖά τις οὐδὲ ἀσπᾶσιος ἢ ὁδός.

MEN. ὦ φιλότης, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἄϊδαο 457
ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἡ παραπαίεις; οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐροαψώδεις πρὸς ἄνδρας φίλους.

MEN. Μὴ θαναμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδην καὶ Ὀμήρω συγγενόμενος οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἐρχεται. 2. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει καὶ τί ποιοῦσιν οἱ ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ ἀρπαζοῦσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἐναγχος κενύρωται παρὰ τοῖς κάτω καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸν Κέρβερον οὐδεμίᾳ μηχανῇ τὸ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νῆ Δία, καὶ πολλὰ γε· ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέ-

458 ρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράφηται γραφήν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθου.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθουρήσης τῶν λόγων φίλω ἀνδρί· πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἔρεις, τὰ τ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα καὶ οὐ πάντη ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἔνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους καὶ πολυχρημάτους καὶ τὸ χρυσίον κατὰκλειστον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας —

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἰπῆς, ὦγαθέ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἠδέως ἀκούσαιμί σου, τίς ἢ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών, εἶτα ἐξῆς ἃ τε εἶδες ἃ τε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς· εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίω θείας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3. MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὰ περὶ τῆς γνώμης τῆς ἐμῆς καὶ ὅθεν ὠρμήθη πρὸς τὴν κατάβασιν· ἐγὼ γάρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, 459 ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἐτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας καὶ πατέρων ἐξελάσεις καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἐνόμιζον εἶναι καλὰ καὶ οὐ παρόργως ἐκνώμην πρὸς αὐτά· ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελειν ἠξάμην, πάλιν αὐ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν μήτε στασιάζειν μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμφιβολία μὴδὲ εἰδῶς ὅ τι χρῆσαίμην ἐμαντῶ· οὔτε γὰρ ἂν ποτε τοὺς θεοὺς μοιχεῦσαι καὶ στασιάζειν πρὸς ἀλλήλους ἠγούμην.

εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίγνωσκον, οὐτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις παραινέιν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. 4. ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι ὅ τι βούλοιντο καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βέβαιον ὑποδείξαι τοῦ βίου. τὰ μὲν δὴ φρονῶν προσήειν αὐτοῖς. ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος· παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὔρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον· ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἤδεσθαι καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον· ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πόνειν τὰ πάντα καὶ μοχθεῖν καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν ῥυπῶντα καὶ ἀνχμῶντα καὶ πᾶσι δυσαρδετοῦντα καὶ λαιδοροῦμενον, συνεχῆς ἐπιρροαφῶδων τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη 461 καὶ τὸν ἰδρωῖτα καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν· ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο καὶ ἀδιάφορον οἶσθαι τὴν κτήσιν αὐτῶν· ὁ δὲ τις ἔμπαλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο· περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρῆ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων ἐναντίων. καὶ τὸ πάντων ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, 462 ὥστε μῆτε τῷ θερμοῦν τὸ αὐτὸ πράγμα λέγοντι μῆτε τῷ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμοῦν εἴη τι καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ· ἀτεχνῶς οὖν ἐπασχον τοῖς νυστάξουσι τούτοις ὁμοιον ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. 5. πολλῶ δὲ τούτων ἐκεῖνο ἀλογώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους

εὔρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπι-
 τηδεύοντας· τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινούντας χρη-
 μάτων ἐώρων ἀπρὶξ ἔχομένους αὐτῶν καὶ περὶ τόκων
 διαφορομένους καὶ ἐπὶ μισθῶ παιδεύοντας καὶ πάντα ἐνε-
 463 κα τούτων ὑπομένοντας, τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλο-
 μένους αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ
 λέγοντας, ἡδονῆς τε αὐτῶν σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας,
 ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηροτημένους. 6. σφαλεῖς οὖν καὶ
 τῆσδε τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέροισιν ἡρέμα παρα-
 μυθούμενος ἑμαυτόν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν καὶ
 σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων ἀνόητός τέ εἰμι καὶ
 τὸ ἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρομαι· καὶ μοί ποτε δια-
 γρυπνοῦντι τούτων ἐνεκα ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα
 δεηθῆναι τινος τῶν μάγων τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν
 καὶ διαδόχων, ἤκουον δὲ αὐτοὺς ἐπαυαῖς τε καὶ τελεταῖς
 464 τισὶν ἀνοίγειν τε τοῦ Ἄιδου τὰς πύλας καὶ κατἄγειν ὃν
 ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς καὶ ὀπίσω αὐτῆς ἀναπέμπειν.
 ἄριστον οὖν ἠγούμην εἶναι παρὰ τινος τούτων διαπρα-
 ξάμενον τὴν κατάβασιν ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν
 Βοιωτίον μαθεῖν παρ' αὐτοῦ ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς
 ἔστιν ὁ ἄριστος βίος καὶ ὃν ἂν τις ἐλοιτο εὖ φρονῶν· καὶ
 δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶ-
 νος. ἐλθὼν δὲ συγγίγνομαι τινὶ τῶν Χαλδαίων σοφῶ
 ἀνδρῶν καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῶ μὲν τὴν κόμην,
 γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθαιμένῳ, τοῦνομα δὲ ἦν αὐτῶ
 Μιθροβαρζάνης· δεηθεὶς δὲ καὶ καθικετεύσας μόγις ἐπέ-
 465 σθαι μοι τῆς ὁδοῦ. 7. παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα
 μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἰκοσὶν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος
 ἐλουε κατάγων ἑωθεν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, πρὸς ἀψύχοντα
 τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα
 κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φανῶλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κη-

οὐκων ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἐώκει
 ῥέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ δ' οὖν τὴν ἐπωδὴν
 τρεῖς ἄν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανήειν πάλιν
 οὐδένα τῶν ἀπαντῶντων προσβλέπων· καὶ σιτία μὲν
 ἡμῖν τὰ ἀκρόδρα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ
 τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνή δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας.
 ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας 466
 ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀπέ-
 μαξε καὶ περιήγνυσε θαδίους καὶ σκύλλη καὶ ἄλλοις πλείο-
 σιν ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας, εἶτα
 ὄλον με καταμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοί-
 μην ὑπὸ τῶν φασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶ-
 χον, ἀναποδίζοντα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν.
 8. αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν τινα ἐνέδου στολὴν τὰ πολλὰ
 εἰοικυῖαν τῇ Μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρων ἐνεσκεύασε
 τῷ πῖλῳ καὶ τῇ λεοντῇ καὶ προσέει τῇ λύρα, καὶ παρε-
 κελεύσατο, ἣν τις ἐρηταί με τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ
 λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεά ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι 467
 τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος οὔτε τῶν ὀνομάτων.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν πρόδηλον τοῦτό γε καὶ οὐ παντε-
 λῶς ἀπόρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς Ἄι-
 δου κατεληλύθεσαν, ἠγεῖτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς,
 θαδίως ἄν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν καὶ ἀκω-
 λύτως παρελθεῖν ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα πα-
 ραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. 9. ἤδη δ' οὖν ὑπέ-
 φαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ
 ἀναγωγὴν ἐριγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκά-
 φος καὶ ἱεροῖα καὶ μελίκρατον καὶ ἄλλ' ὅσα πρὸς τὴν τε-
 λετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευα- 468
 σμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ

βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ, εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν εἰς τὸ ἔλος καὶ τὴν λίμνην, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται· περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα εἰς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες καὶ ἀνήλιον, εἰς ὃ δὴ ἀποβάντες — ἤγετο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης — βόθρον
 469 τε ὠρυξάμεθα καὶ τὰ μῆλα κατεσφάξαμεν καὶ τὸ αἷμα περὶ αὐτὸν ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσοῦτῳ δᾶδα καιομένην ἔχων οὐκέτ' ἤρημαία τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δέ, ὡς οἴός τε ἦν, ἀνακραγῶν δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο καὶ Ποινὰς καὶ Ἑρινύας

καὶ νυχίαν Ἐκάτην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν
 470 παραμιγνύς ἅμα καὶ βαρβαρικά τινα καὶ ἄσηρα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. 10. εὐθύς οὖν ἅπαντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφος ἀνερρήγγυτο καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου καὶ πόρρωθεν ἠκούετο καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκατηφές ἦν καὶ σκυθρωπόν.

ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ ἐνέρων Ἀἰδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη καὶ ὁ Πυριφλεγέθων καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὁμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὐρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μὲν τι καὶ παρεκίνησε, ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν παραχρήμα ἐκηλήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἀφικόμεθα, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ πλήρες ἤδη τὸ πορθμεῖον καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων, τραυματῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντε-
 471 τριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τινος πολέμου παρόντες. ὁμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με καὶ διεπόρθημυσέ τε ἄσμενος καὶ ἀποβᾶσι διεσήμηνε τὴν ἀτραπὸν. 11. ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης.

εἰπόμην δὲ ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λει-
μῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ ἀσφοδέλω κατάφυτον,
ἐνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰ-
σκιαί· κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παραγινόμεθα πρὸς τὸ
τοῦ Μίνως δικαστήριον, ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου
τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος, παρεισθήκεσαν δὲ αὐτῷ Ποινᾶι
καὶ ἀλάστορες καὶ Ἔοινύες· ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο
πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι, ἐλέγοντο δὲ
εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοὶ καὶ τελῶναι καὶ κόλακες
καὶ συκοφάνται καὶ ὁ τοιοῦτος ὄμιλος τῶν πάντα κνυών-
των ἐν τῷ βίῳ· χωρὶς δὲ οἱ τε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι 472
προσῆεσαν ἄχροι καὶ προγᾶστορες καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν
ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφε-
στῶτες οὖν ἡμεῖς ἐρωτῶμέν τε τὰ γιννόμενα καὶ ἠκούομεν
τῶν ἀπολογουμένων· κατηγοροῦν δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες
καὶ παράδοχοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ
τοῦτο εἰπείν.

ΜΕΝ. Οἶσθά που ταυτάσι τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελουμένας σκιας ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνν μὲν οὖν.

ΜΕΝ. Αὐταὶ τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατη-
γοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν
ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν ἅτε αἰεὶ ξυνοῦσαι καὶ μηδέποτε ἀφι-
στάμεναι τῶν σωμάτων. 12. ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς
ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον
δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων, καὶ μά- 473
λιστα ἐκείνων ἤπειτο τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τε-
τυφωμένων καὶ μονονουχί καὶ προσκυνεῖσθαι περιμε-
νόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν καὶ τὴν
ὑπερόψιαν μυσαττόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο θνητοί

τε ὄντες αὐτοὶ καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες· οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω καὶ γένη καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες παρῆσθήκεσαν ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἐγωγε ταῦτα ὄρων ὑπερέχαιρον καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιών ἂν ἡσυχῇ πως ὑπεμύμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρῆσθήκεσαν τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες ὠθοῦμενοὶ τε

174 καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν· ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις ἢ περιχρυσος ἢ διαποικίλος εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἦν τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιάν προτείνων δοιὴ καταφιλεῖν ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡνιωῶντο ἀκούοντες. 13. τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη· τὸν γὰρ τοὶ Σικελιώτην Διονύσιον πολλὰ τε καὶ δεινὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέντα καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος — ἀρουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ καὶ δύνатаι μέγιστον ἐν τοῖς κάτω — μικροῦ δεῖν τῇ Χίμαιρα προσδεθέντα παρέλυσε τῆς καταδίκης λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. 14. ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα.

175 175 θα δὴ, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἔλεεινὰ ἦν καὶ ἀκούσαι καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἤκούετο καὶ οἰμωγῇ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπταμένων καὶ στρέβλαι καὶ κύφωνες καὶ τροχοί, καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε καὶ ὁ Κέροβρος ἐδάρδαπτεν, ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί, καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολυμένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκόντων· οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεστρέφοντο, εἰ δὲ καὶ προσ-

βλέπειν, μάλα δουλοπρεπές τι καὶ κολακευτικόν, καὶ
 ταῦτα πῶς οἶει βαρεῖς ὄντες καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν
 βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο,
 καὶ διαναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κάκεινα
 εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα καὶ τὸν Σίσυφον καὶ τὸν
 Φρύγα Τάνταλον [χαλεπῶς ἔχοντα] καὶ τὸν γηγενῆ Τι- 476
 τυόν, Ἡράκλεις ὅσος· ἐκεῖτο γοῦν τόπον ἐπέχων ἀγροῦ.
 15. διελθόντες δὲ καὶ τοὺτους ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν
 τὸ Ἀχερούσιον, εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε
 καὶ τὰς ἡρώτινας καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ
 ἔθνη καὶ κατὰ φύλα διαιτωμένους, τοὺς μὲν παλαιούς
 τινας καὶ εὐρωτιῶντας καὶ ὡς φησὶν Ὀμηρος, ἀμνηνοῦς,
 τοὺς δ' ἔτι νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, καὶ μάλιστα τοὺς
 Αἰγυπτίους αὐτῶν διὰ τὸ πολυαρκῆς τῆς ταριχείας. τὸ
 μέντοι διαγιγνώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾶδιον·
 ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι τῶν
 ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν ἀλλὰ μόγις τε καὶ διὰ πολ-
 λοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγιγνώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ'
 ἀλλήλοις ἀμανροὶ καὶ ἄσημοι καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν 477
 καλῶν φυλάττοντες. ἀμέλει πολλῶν ἐν ταῦτῳ σκελετῶν
 κειμένων καὶ πάντων ὁμοίων φοβερόν τι καὶ διάκενον
 δεδορκότων καὶ γυμνοῦς τοὺς ὀδόντας προφαινότων
 ἠπόρουσιν πρὸς ἑμαυτόν, ὥτινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην
 ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαι-
 άκων βασιλέως ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγα-
 μέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐ-
 τοῖς παρέμενε, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα καὶ ἀν-
 ἐπίγραφα καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμεια.
 16. τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὀρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων
 βίος πομπῇ τιμὴ μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ
 διατάττειν ἕκαστα ἢ Τύχῃ διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπ-
 πενταῖς τὰ σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα,

478 εἰ τύχοι, βασιλικῶς διεσκεύασε τιάραν τε ἐπιθεῖσα καὶ δορυφόρους παραδοῦσα καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι, τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε, τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γάρ, οἶμαι, δεῖ γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ καὶ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα οὐκ ἔῴσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσου ἠνάγκασε τὴν οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεῦντα τὴν τοῦ Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσε, καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴν δὲ ὁ τῆς πομπῆς κайρός παρέλθῃ, τηρικαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ γίνεσθαι, μὴδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἐνιοὶ δὲ ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῆ τὸν κόσμον ἐπι-

479 σταῖα ἢ Τύχη, ἄχθονται τε καὶ ἀγανακτοῦσιν ὥσπερ οἰκειῶν τινῶν στερισκόμενοι καὶ οὐχ ἅ πρὸς ὀλίγον ἐχρησάντο, ἀποδιδόντες. οἶμαι δὲ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τοὺτους πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίστε δὲ Πριάμους γιγνομένους ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτός, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ Κέρροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος· ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθήτη καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν πένης καὶ ταπεινὸς περιέισιν οὐκέτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως οὐδὲ Κρέων ὁ Μενεικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουნიεὺς ὀνομαζόμενος ἢ Σάτυρος Θεογεῖτονος Μαραθῶμιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔστιν, ὡς τότε μοι ὀρῶντι ἔδοξεν

17. ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτε- 480
λεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς καὶ
στήλας καὶ εἰκόνας καὶ ἐπιγράμματα οὐδὲν τιμιώτεροι
παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

ΜΕΝ. Ἀηρεῖς, ὦ οὗτος· εἴ γοῦν ἐθεάσω τὸν Μαύ-
σωλον αὐτόν, — λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου
περιβόητον — εὐ οἶδα οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν, οὕτω τα-
πεινὸς ἔρριπτο ἐν παραβύστω που λανθάνων ἐν τῷ λοι-
πῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων
τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτου ἄχθος
ἐπικείμενος· ἐπειδὴν γάρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομε-
τρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον, — δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ
πλέον ποδός — ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακείσθαι πρὸς τὸ
μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέ-
λασας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατράπας
πιτωχέοντας παρ' αὐτοῖς καὶ ἦτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ'
ἀπορίας ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα καὶ ὑπὸ τοῦ 481
τυχόντος ὑβρίζομένους καὶ κατὰ κόρρης παιομένους ὥσ-
περ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα Φίλιππον γοῦν τὸν
Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαντοῦ δυνα-
τὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμε-
νος τὰ σαπρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους
ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω καὶ
Δαρείους καὶ Πολυκράταις.

18. ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῆ τὰ περὶ τῶν βασιλέων καὶ
μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐπραττε καὶ Διο-
νένης καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης κάκει περιέρχεται διελεγ-
χων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης καὶ Ὀδυσ-
σεὺς καὶ Νέστωρ καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μὲν-
τοι ἐπεφύσητο αὐτῷ καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας
τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρ-

δαναπάλλω τῷ Ἀβσυρίῳ καὶ Μίδα τῷ Φρυγί καὶ ἄλλοις
 482 τισὶ τῶν πολυτελῶν· ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν καὶ
 τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενων γελᾷ τε καὶ τέρε-
 ται καὶ τὰ πολλὰ ὑπτιος κατακείμενος ἄδει μάλα τρα-
 χεῖα καὶ ἀπηνει τῇ φωνῇ τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύ-
 πτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ διασκέπτεσθαι
 μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19. ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς· τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν,
 ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κευρωῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

MEN. Εὐ γε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως περὶ
 τούτου λέγειν προθέμενος πάμπλου ἀπεπλανήθην τοῦ
 λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς προὔθεσαν οἱ
 πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων· ἰδὼν
 οὖν πολλοὺς συνθέοντας ἀναμιξᾶς ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς
 εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστών. διωκῆθη μὲν
 οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων· ἐπεὶ
 483 γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζο-
 νεῖα καὶ ὑπεροφία καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν
 δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

20. „Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι
 παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι καὶ πάντα
 τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δεδόχθω τῇ βου-
 λῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα
 αὐτῶν κολάζεσθαι καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν,
 τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθεῖσας ἄνω εἰς τὸν βίον καταδύε-
 σθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρι ἂν ἐν τῷ τοιοῦτῳ διαγάγωσι
 μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὄνων γιγνώμε-
 νοι καὶ ἀχθοφοροῦντες καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμε-
 νοι, τούντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν.

εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεύς φυ-
λης Ἀλιβαντίδος.“

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφι-
σαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος καὶ ἐνε- 484
βριμήσατο ἢ Βοριμῶ καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω
γὰρ ἐντελῆ γίνεται καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. 21. ταῦ-
τα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δέ, οὐπερ ἀφίγμην
ἐνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα
διηγησάμενος εἶπεν πρὸς με, ποῖόν τινα ἡρεῖται τοῖ
ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας — ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόν-
τιον καὶ ὠχρόν καὶ λεπτόφωρον — ὦ τέκνον, φησί, τῇ
μὲν αἰτίαν οἶδά σοι τῆς ἀπορίας ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν
ἐγένετο οὐ τὰ αὐτὰ γινωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οὐ θέ- 485
μις λέγειν πρὸς σέ· ἀπειροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ραδαμάν-
θυος. Μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἶπε καὶ μὴ
περιύδης με σοῦ τυφλότερον περιούντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ
δὴ με ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσας ἡρεμα
προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησιν· Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος
βίος καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμε-
νος τοῦ μετεωρολογεῖν καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν
καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν καὶ τὰ
τοιαῦτα λήρον ἡγησάμενος τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θη-
ράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὐ θέμενος παραδράμῃς γελῶν τὸ 486
πολλὰ καὶ περὶ μῆδεν ἔσπουδακώς.

ὡς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

22. ἐγὼ δὲ — καὶ γὰρ ἤδη ὄψε ἦν — Ἄγε δὴ, ὦ Μιθρο-
βαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν καὶ οὐκ ἄπιμεν ἀνθις
ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, Θάρρει, φησίν, ὦ Μέ-
νιππε· ταχέϊαν γὰρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτρα-
πόν. καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζο-
φρωτέρου δεῖξας τῇ χειρὶ πόρωσθεν ἀμαυρόν τι καὶ

λεπτόν ὡςπερ δια κλειθρίας ἑσρέον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη,
ἔστι τὸ ἱερόν τὸ Τροφωνίου, κακεῖθεν κατάσι εἰ ἀπὸ
Βοιωτίας· ταύτην οὖν ἄνιθι καὶ εὐθύς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλ-
λάδος. ἦσθεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ καὶ τὸν μαγον
ασπασάμενος χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνεσπύσας
οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Teubners Schülers Ausgaben griech. u. latein. Schriftsteller.

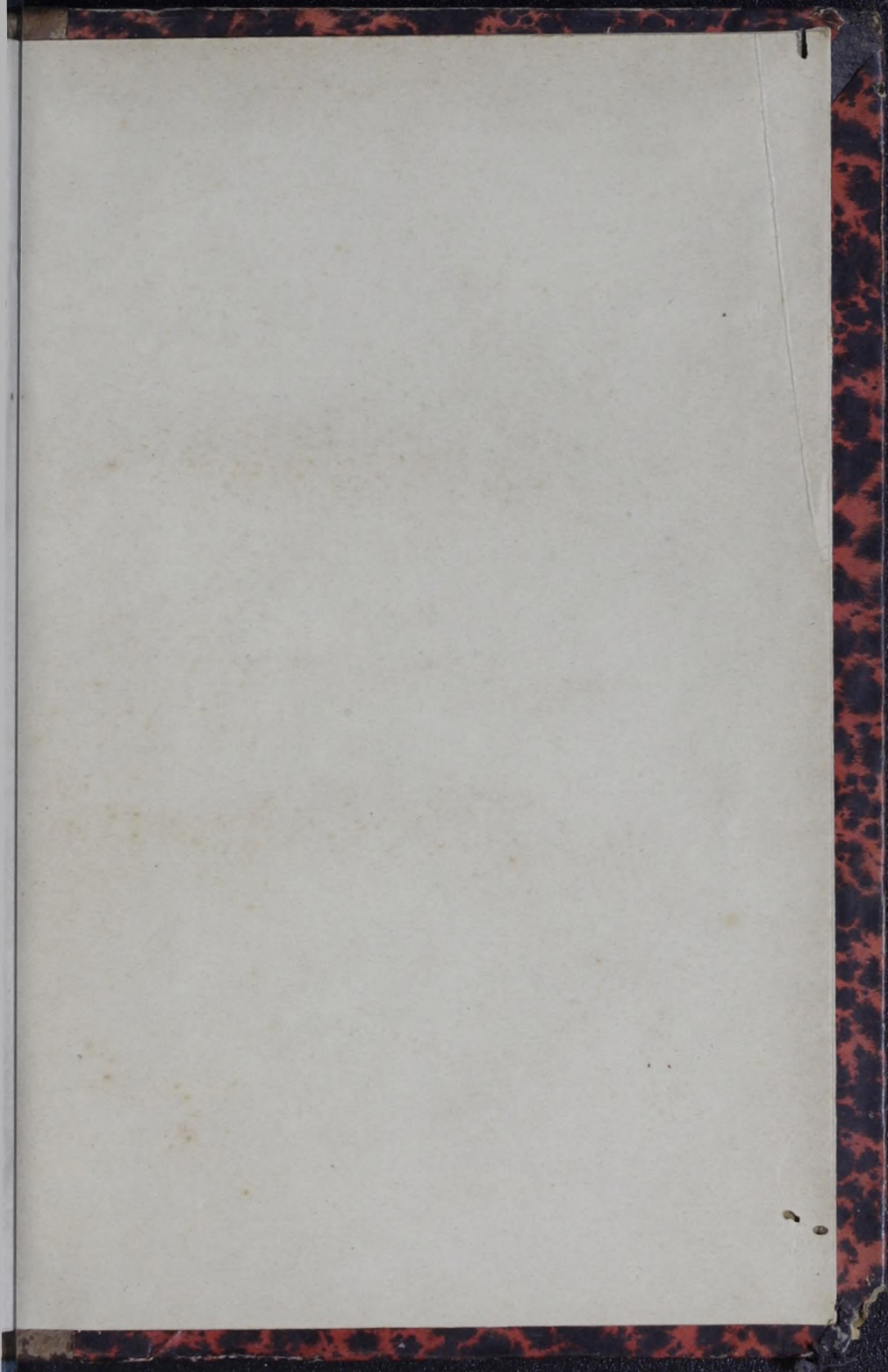
Text und Erklärungen getrennt.

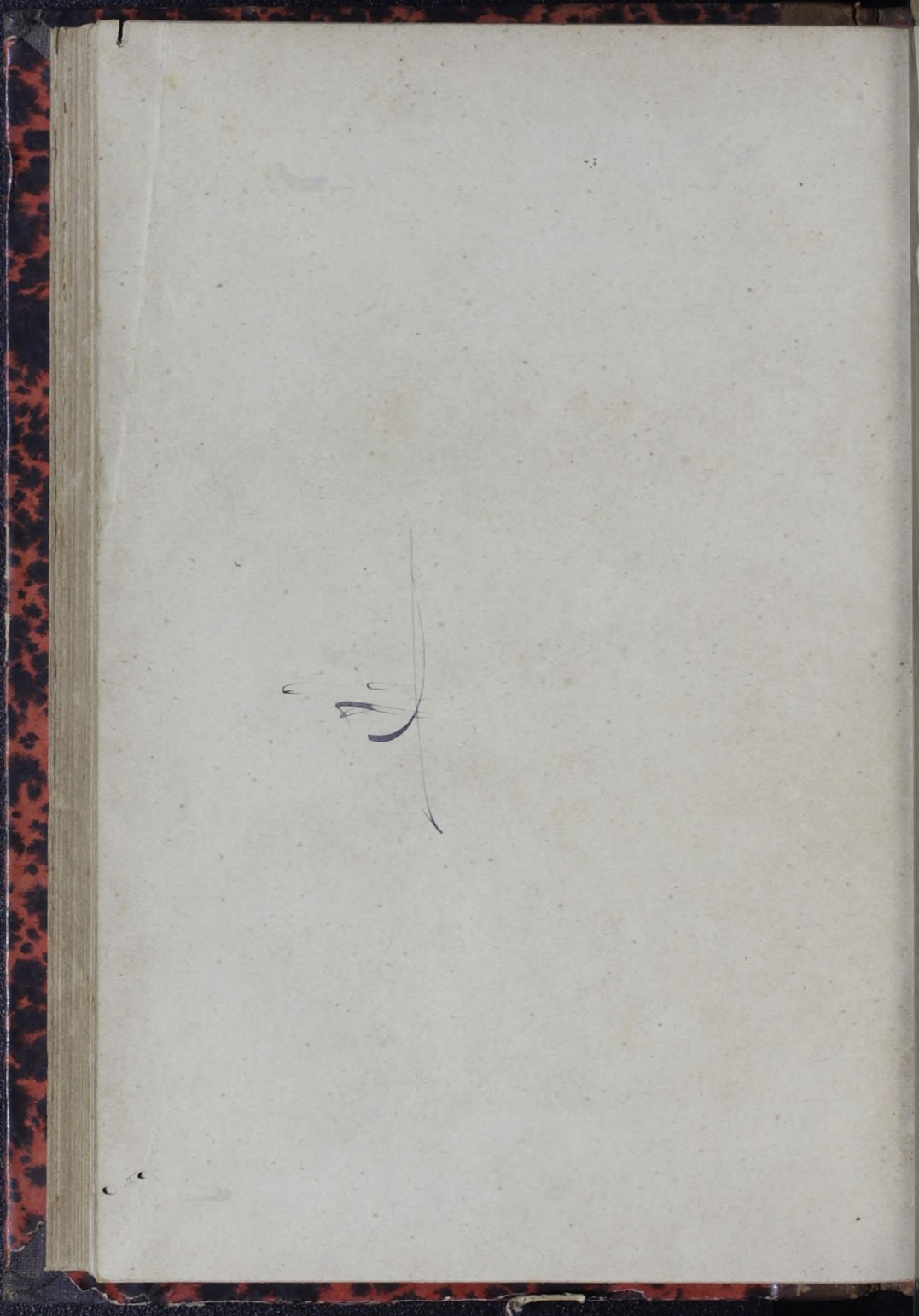
Nepos, Cornelius, Lebensbeschreibungen in Auswahl nebst Vita Alexandri Magni v. F. Fügner. Text. Mit 3 Karten. geb. *M.* 1.20, geh. *M.* 1.—
 — dasselbe. Erklärungen. Mit 1 Tafel und Abbildungen im Text.
 geb. *M.* 1.40, geh. *M.* 1.20

Teubners Schulausgaben griechischer u. lateinischer Klassiker mit deutschen erklärenden Anmerkungen.

	<i>M.</i> 3		<i>M.</i> 3
Aeschylus Agamem. v. Enger. 2. Aufl.	2.25	Cicero Tusculanen v. Heine.	2.70
— Perser von Teuffel. 3. Aufl. v. Wecklein.	1.20	Heft I Buch I. II. 4. Aufl.	1.20
— Prometheus v. Wecklein. 3. Aufl. v. Schmidt	1.80	— II — III—V. 3. Aufl.	1.50
Aristophanes, die Wolken v. Teuffel. 2. Aufl. von Kaehler	2.70	— de oratore v. Piderit. 6. Aufl. von Harnecker.	
Aristoteles' Staat d. Athen. v. Hud- Arrians Annabasis v. Abicht. I. Heft II Heft	2.25	1. Heft. Buch I	1.50
Buchholz, Anth. a. d. Lyr. 1.4 Aufl. II. 3. Aufl.	1.80	2. u. 3. — Buch II u. III je	1.50
Caesar de bello Gallico von Doberenz-Dinter. 9. Aufl. Heft 1 u. 3 je90	— partitiones oratoriae v. Piderit	1.—
— 275	— Brutus von Piderit. 3. Aufl.	2.25
— de bello civili von Doberenz-Dinter. 5. Aufl.	2.40	— Orator von Piderit. 2. Aufl.	2.—
Chrestomath. Ciceron. von Lüders. 2. Aufl.	2.70	— de legibus von Du Mesnil	3.90
Cicero de officiis von Müller	2.25	— de natura deorum v. Goethe.	2.40
— Cato maior v. Meissner. 3. Aufl.60	Cornelius Nepos v. Siebelis. 11. Aufl. von Ortman. 5. Aufl.	1.—
— de finibus bonorum v. Holstein	2.70	Curtius Rufus v. Vogel.	
— Somn. Scip. v. Meissner. 3. Aufl.45	I. Band. 3. Aufl.	2.10
— Laellius v. Lahmeyer. 4. Aufl. v. Meissner60	II. — 2. Aufl.	2.25
— pro Plancio v. Köpke. 3. Aufl. von Landgraf	1.20	Demosthenes v. Rehdantz u. Blafs.	
— Rede f. Sestius v. Koch. 2. Aufl. für Roscius v. Richter. 3. Aufl. v. Fleckeisen.90	I. Teil. I. Heft. 8. Aufl.	1.20
— für Milo v. Richter u. Eberhard	1.—	I. — II. — I. Abt. 5. Aufl.	1.50
— für Murena von Koch-Landgraf90	I. — II. — II. — 4. Aufl.	1.80
2. Aufl.90	II. —	2.10
— für Sulla v. Richter-Landgraf. 2. Aufl.75	Euripides von Wecklein.	
— Rede gegen Verres. IV. Buch von Richter. 3. Aufl. v. Eberhard	1.50	I. Medea. 3. Aufl.	1.80
— V. Buch. 2. Aufl. v. Eberhard	1.20	II. Iphigenia in Tauris. 2. Aufl.	1.50
— Catilinar. Reden von Richter. 5. Aufl. v. Eberhard	1.—	III. Bacchen	1.50
— Rede für Marcellus etc. v. Richter, 3. Aufl. von Eberhard90	IV. Hippolytos	1.50
— divinatio in Caecil. v. Richter, 2. Aufl. v. Eberhard45	— v. Kinkel. I. Phoenissae75
— I. u. II. Philippische Rede v. Koch u. Eberhard. 2. Aufl.90	Herodot von Abicht.	
— 1., 4. u. 14. Philippische Rede von Gast60	I. Bd. 1. Hft. Buch I. 4. Aufl.	1.80
— für Archias v. Richter und Eberhard. 4. Aufl. v. Nohl45	I — 2. — — II. 3. Aufl.	1.50
— Rede über das Imperium v. Richter, 4. Aufl. v. Eberhard.60	II. — 1. — — III. 3. Aufl.	1.50
— Briefe von Frey. 5. Aufl.	2.25	II. — 2. — — IV. 3. Aufl.	1.50
		III. — Buch V u. VI. 3. Aufl.	1.80
		IV. — Buch VII. 4. Aufl.	1.80
		V. — Buch VIII u. IX. 4. Aufl.	1.80
		Homers Odyssee von Ameis-Hentze.	
		I. Bd. 1. Hft. (I—VI.) 9. Aufl.	1.35
		I. — 2. — (VII—XII.) 9. Aufl.	1.35
		II. — 1. — (XIII—XVIII.) 7. Aufl.	1.35
		II. — 2. — (XIX—XXIV.) 7. Aufl.	1.35
		Anhang. 1. Heft. 4. Aufl.	1.50
		— 2. — 3. Aufl.	1.20
		— 3. u. 4. — 2. Aufl.	1.20
		— Ilias v. Ameis-Hentze.	
		I. Bd. 1. Hft. (I—III.) 4. Aufl.90
		I. — 2. — (IV—VI.) 4. Aufl.90
		I. — 3. — (VII—IX.) 3. Aufl.	1.20
		I. — 4. — (X—XII.) 3. Aufl.	1.20
		II. — 1. — (XIII—XV.) 2. Aufl.	1.20
		II. — 2. — (XVI—XIII.) 2. Aufl.	1.20

Homers Ilias von Ameis-Hentze.		
II. Bd. 3. Hft. (XIX—XXI.)	2. Aufl.	1.20
II. — 4. — (XXII—XXIV.)	2. Aufl.	1.50
Anhang 1. u. 2. Hft.	2. Aufl. je	1.50
—	3. — 2. Aufl.	1.80
—	4. — 2. Aufl.	1.20
—	5. —	1.20
—	6. u. 7. —	je 1.50
—	8. —	1.80
von <i>La Roche</i> .		
Teil I. Ges. 1—4.	3. Aufl.	1.50
— II. — 5—8.	3. Aufl.	1.50
— III. — 9—12.	3. Aufl.	1.50
— IV. — 13—16.	3. Aufl.	1.50
— V. — 17—20.	2. Aufl.	1.50
— VI. — 21—24.	2. Aufl.	1.50
Horaz' Oden von Nauck.	13. Aufl.	2.25
— Satiren u. Episteln v. <i>Krüger</i> .		
I. Satiren.	12. Aufl.	1.50
II. Episteln.	12. Aufl.	1.50
— Sermonen von <i>Fritzsche</i> .	I.	2.40
—	II.	2.—
Jacoby, Anthol. a. d. Eleg. d. Röm.		1.80
—	2. Aufl. I. Catull.	—90
Isokrates v. Schneider.	I. Bd. 3. Aufl.	1.20
—	II. Bändchen.	3. Aufl. 1.80
Livius ab urbe cond. libri.		
Buch 1 (2. Aufl.)	2 von <i>M. Müller</i> je	1.50
Buch 3—10 von <i>Luterbacher</i> .	je	1.20
Buch 21 von <i>Wölfflin</i> .	4. Aufl.	1.20
—	von <i>Luterbacher</i>	1.20
Buch 22 von <i>Wölfflin</i> .	3. Aufl.	1.20
Buch 23 v. <i>Wölfflin-Luterbacher</i> .		1.20
Buch 24 von <i>H. J. Müller</i> .		1.—
Buch 25 von <i>H. J. Müller</i> .		1.20
Buch 26—23 von <i>Friedersdorf</i> je		1.20
Buch 29. 30 von <i>Luterbacher</i> je		1.20
Lucian v. Jacobitz.		
I. u. II. Bändchen.	2. Aufl. je	1.20
—	III.	1.20
Lykurgs Redeg. Leokrat. v. Rehdantz		2.25
Lysias' Reden v. Frobergger.		
I. Band	2. Aufl. v. <i>Gebauer</i>	4.50
—	II. u. III. Band.	je 1.50
—	kleinere Ausgabe	2 Hfte. 1.50
Hft 1.	2. Aufl. von <i>Gebauer</i>	1.50
—	2. 2. Aufl. von <i>Thalheim</i>	1.80
Orationes ex Sallusti, Livi, Curti,		
Taciti libris selectae. Ed. Vogel		2.40
Grids Metamorphosen v. Siebelis		
u. <i>Polle</i> .		
I. Hft. 15. Aufl. II. Hft. 12. Aufl. je		1.50
—	Fasten von <i>Peter</i> . I. 3. Aufl.	2.70
—	II. 3. Aufl.	—90
Phaedrus v. Siebelis-Polle.	6. Aufl.	—75
Platons Schriften v. Cro u. Deuschle.		
I. Bdchn.: Die Verteidigungs-		
rede d. Sokrates u.		
Kriton.	9. Aufl.	1.—
II. —	Gorgias.	4. Aufl. 2.10
—	Anhang	—90
III. —	1. Laches.	5. Aufl. —75
—	2. Euthyphron v.	
<i>Wohlrab</i> .	3. Aufl.	—45
IV. —	Protagoras.	4. Aufl. 1.50
V. —	Symposion v. <i>Hug</i> .	
—	2. Aufl.	3.—
VI. —	Phaedon v. <i>Wohlrab</i> .	
—	2. Aufl.	1.50
VII. —	d. Staat v. <i>Wohlrab</i>	—60
Plautus' Komöd. von E. J. Briz.		
I. Bdchn. Trinumm.	4. Aufl.	1.20
II. —	Captivi.	4. Aufl. 1.—
III. —	Menaechni.	4. Aufl. 1.—
IV. —	Miles glor.	2. Aufl. 1.50
Plutarchs Biographien.		
I. Philopoemen u. Flamininus	v. <i>Siefert</i> .	2. Aufl. von <i>Blafs</i> —90
II. Timoleon u. Pyrrhos	2. Aufl.	von <i>Blafs</i> 1.50
III. Themistokles und Perikles	von <i>Blafs</i> .	2. Aufl. 1.50
IV. Aristides und Cato	von <i>Blafs</i>	—90
V. Agis und Kleomenes	v. <i>Blafs</i>	—90
VI. Tiberius u. Gajus Gracchus	von <i>Blafs</i>	—90
Quintilian. X. Buch. Von G. T. A.		
<i>Krüger</i> .	3. Aufl.	1.—
Sophokles v. Wolff u. Bellermann.		
I. Ajax.	4. Aufl.	1.50
II. Electra.	4. Aufl.	1.50
III. Antigone.	5. Aufl.	1.50
IV. König Oidipus.	3. Aufl.	1.20
V. Oidipus auf Kolonos.		1.50
Supplement. lect. graec. v. Hofmann		1.50
Tacitus Histor. v. Heraeus.		
I. Bd. 4. Aufl. II. Bd. 3. Aufl. je		1.80
—	Annalen v. <i>Draeger</i> . I. 5. Aufl.	2.40
—	II. 3. Aufl.	2.25
—	Agricola von <i>Draeger</i> .	5. Aufl. —60
—	dialogus von <i>Andresen</i> .	3. Aufl. —90
Terentius Phorm. v. Dziatzko.	2. Aufl.	1.50
—	Adelphoe von <i>Dziatzko</i>	1.50
Testamentum, novum, graece, von		
<i>Zelle</i> .		
I. Matthäus von <i>Zelle</i>		1.80
IV. Johannes von <i>Wohlfahrt</i>		1.50
V. Apostelgesch. v. <i>Wohlfahrt</i>		1.80
Theokrit v. Fritzsche.	3. Aufl.	2.70
Thukydides v. Böhme u. Widmann.		
I. Bd 1. Hft. Bch. 1. 2. 5. Aufl.		1.50
II. — 2. — Bch. 3. 4. 4. Aufl.		1.50
— 1. — Bch. 5. 6. 4. Aufl.		1.50
— 2. — Bch. 7. 8. 4. Aufl.		1.50
Vergils Aeneis von Kappes.		
I. Hft. 5. Aufl. (Ges. 1—3.)		1.20
II. — 3. Aufl. (Ges. 4—6)		1.20
III. — 3. Aufl. (Ges. 7—9.)		1.20
IV. — 2. Aufl. (Ges. 10—12.)		1.20
—	Bucolica u. Georgica v. <i>Kappes</i>	1.50
Xenophons Anabasis v. Vollbrecht.		
1. Bdchn. 8., 2. Bdchn. 7. Aufl. je		1.50
—	Memorabilien von <i>R. Kühner</i> .	
5. Aufl.		1.50
—	Cyropädie von <i>Breitenbach</i> .	
1. Hft. 4. Aufl. v. <i>Büchschütz</i>		1.50
2. — 3. Aufl.		1.50
—	Griechische Geschichte von	
<i>Büchschütz</i> . I Bdchn. 5. Aufl.		1.50
II Bdchn. 4. Aufl. je		1.50
—	Agessilaus v. <i>Güthling</i>	1.50

090
I 122

